

ராணி
மீது

சாண்டில்யன்

௨௩.1-25

அவன்
சுந்தரி

ராணி

சாண் டி ல் யன்

எழுதிய

அவனி

சுந்தரி

ஓமிழ்நாட்டின் பொற்காலம் என்று ஏதாவது ஒரு காலப் பகுதியைச் சுட்டிக்காட்ட வேண்டுமானால், அது சங்க காலமே என்பதைத் திட்டமாகச் சொல்லலாம். அக்காலத்தில் தனித் தனியாக உதயமாகிப் பிற்காலத்தில் ஒன்றாகத் திரட்டப்பட்ட புறநானூறு என்ற பழம்பெரும் நூல், தமிழர் ஆதி வரலாற்றைச் சிறப்புடன் நமது கண்ணில் காட்டியிருக்கிறது. அந்த நூலில் கண்ட சில முக்கியப் பாட்டுகளையும், அப்பாட்டுகளில் இருந்து சரித்திரப் பேராசிரியர்கள் கே. ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரியாரும், டாக்டர் என். சுப்பிரமணியமும் எடுத்து வகுத்துத் தந்த ஆதாரங்களையும் கொண்டு, “அவனி சுந்தரி” கதை புனையப்பட்டு இருக்கிறது.

—சாண்டில்யன்.

திறந்த கதவில் தெரிந்த ஒவியம்

விலங்கு பகையல்லாது கலங்கு பகையறியாத" பூம்புகார் நகரத்தின் அந்தப் பழைய பொற்காலம் பறிபோய்விட்டதை உணர்த்தவே, கீழ்த் திசைக் கடல் குமுறி எழுந்து ஓ வென்று ஊழிக்கூச்சல் போட்டுக் கொண்டிருந்தது. அதைப் பட்டினப் பாக்கத்தின் அரச வீதியில் இருந்த தமது மாளிகைக் கூடத்தில் இருந்தே காதில் வாங்கிக் கொண்ட புலவர் கோலூர் கிழாரின் மனதில் இருந்த வேதனையை முகத்தில் காட்டுவதற்கு ஏற்பட்டது போல், "கொடுங்கான் மாடத்"தில் இருந்த யவனர் சித்திர விளக்கு, நன்றாகச் சுடர்விட்டு எரிந்து கொண்டு இருந்தது. புலவர், பெருமான், சிறிது நேரம் அந்தத் தீபத்தை உற்று நோக்கிவிட்டு, சற்று எட்ட இருந்த சாளரத்தை நோக்கிச் சென்று வெளியே கண்களைச் செலுத்தினார். கடல்கோள் விளைவித்த நாசம் புலவரின் கண்களுக்குத் தெளிவாகவே தெரிந்தபடியால், அவர் மனதின் வேதனை முகத்தில் மட்டும் தெரியாமல் நாசி மூலம் பெருமூச்சாகவும் வெளிவந்தது.

புகாரின் பாதி இடங்களை கடலரசன் விழுங்கிவிட்டபடியால் அதன் முகப்புப்புறப் பெரு மதில்களும் கரையோரப் பரதவர் குடியிருப்புகளும் மற்றப் பெரும் கட்டிடங்களும் பாதி இடிந்தும் இடியாமலும் விகாரக் காட்சி அளித்தன. "கெட்டாலும் மேன்மக்கள் மேன்மக்களே" என்ற விதிக்கு இணங்க தங்கள் கம்பீரத்தை மட்டும் தளர்த்தாமல், ஒரு காலத்தில் தாங்கள் அடைந்து இருந்த பெருமையை அவை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்ததைக் கண்ட புலவர், அந்த நிலையிலும் அம்மாநகரின் கடற்புறமும் நகர்ப்புறமும் சிறிது பயங்கரத்தையே அளித்ததைக் கவனித்தார்.

இந்த நொந்த நிலையில் அக்கூடத்தின் கதவு திறக்கப்பட்ட

தையோ, அதன் மூலம் நுழைந்த ஒரு வாலிபன். “புலவர் பெருமானே, புலவர் பெருமானே” என்று இரு முறை அழைத்ததையோ அவர் காதில் வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. சாளரத்துக்கு வெளிப்புறத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

உள்ளே வந்த இளைஞன் மூன்றாம் முறை புலவர் பெருமானே அழைக்காமல் அவரைப் பார்த்தபடியே நின்றான், பல விநாடிகள். அவன் நின்ற நிலையிலேயே அரச தோரணை இருந்தது. அவன் விசாலமான அழகிய முகத்தை சற்றே பக்கங்களில் மறைத்துத் தொங்கிய கருமையான தலைக்குழல் பகுதிகள் அந்த முகத்துக்கு ஒரு கம்பீரத்தையும் அளித்தன. இரண்டொரு சமயங்களில் அந்தக் குழல்கள் காற்றில் விலகியதால், காதுகளில் துலங்கிய மகரவளையங்கள் இரண்டும் அவன் முகத்தைத் திருப்பிய சமயத்தில் அசைந்த விதத்தில் கூட ஒரு கண்ணியம் தெரிந்தது. விசாலமான நெற்றியில் அவன் வாள்போல் தீட்டியிருந்த திலகமும், ஈட்டிக் கண்களும் ஈட்டிகளால் உடலில் ஏற்பட்டிருந்த சில தழும்புகளும் அவன் வீரத்தைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தன. அவற்றின் குரரத்தைத் தணிக்கவோ என்னவோ, அவன் அரும்பு மீசையின் கீழேயிருந்த அழகிய உதடுகளில் ஒரு கம்பீரப் புன்முறுவல் சதா தவழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

புலவரை மூன்றாவது முறை அவன் கூப்பிடாவிட்டாலும் கூடத்தின் ஒரு மூலைக்கு அவன் நடந்து சென்ற தோரணையிலும் கால்கள் பரவிய உறுதியிலும் ஒரு தீர்மானமும் திடமும் இருந்தன. பெரியவரை அவரது சிந்தனையில் இருந்து இழுக்கக் கூடாது என்ற காரணத்தால் அந்த வாலிபன் காலரவம் கேட்காமல் பூனை போல் நடந்து சென்று ஒரு மாடத்தில் இருந்த ஓலைச் சுவடியையும், விளக்கையும் எடுத்து இன்னொரு மாடத்தில் இருந்த இருக்கையில் வைத்தான். புலவர் உட்காருவதற்கு வேண்டிய புலித்தோல் ஒன்றையும் அவரது இருக்கையில் விரித்துவிட்டு, அந்த ஆசனத்துக்கு எதிரில் கையை மார்பில் கட்டிக் கொண்டு மவுனமாக நின்றான்.

தீபம் இடம் மாறியதால், திடீரென்று தமது பக்கத்தில் இருந்த ஒளி மறைந்த காரணத்தால் புலவர் கோலூர் கிழார் சட்டென்று திரும்பினார். கூடத்தின் நடுவில் நின்று கொண்டு இருந்த இளைஞனைப் பார்த்துத் திகைத்து, “நீ வந்து எத்தனை நேரமாகிறது?” என்று வினவினார், கவலை ஒலித்த குரலில்.

இளைஞன் இதழ்களில் புன்முறுவலை நன்றாக விரியவிட்டான், ஒரு விநாடி. பிறகு பதில் சொன்னான், “அதிக நேரமாகவில்லை” என்று.

மேற்கொண்டு புலவர் கேள்வி ஏதும் கேட்கவில்லை; ஆசனத்

தில் இருந்த ஓலைச்சுவடியையும் பார்த்து விளக்கையும் நோக்கி னார். அவர் நோக்கு பிறகு இளைஞனின் இடையிலும் நிலைத்தது. அதில் வழக்கமாக இருந்த வாள் இல்லை. அதற்குப் பதில் நீண்ட எழுத்தாணி ஒன்று விலை உயர்ந்த கற்கள் பதித்த பிடியுடன் காணப்பட்டது. அதைக் கண்ட புலவர், நகைத்தார், பெரிதாக.

இளைஞன் புலவரை நோக்கித் தலை தாழ்த்தி வணங்கினான் ஒரு முறை! பிறகு கேட்டான் “ஆசிரியர் நகைக்கும் காரணம் புரியவில்லையே?” என்று.

“வானைக் காணோம்” என்றார் புலவர்.

“ஆம்.”

“பதிலுக்கு எழுத்தாணி இருக்கிறது.”

“ஆம்!”

“அது இருக்கும் இடத்தில் இது இருக்கக் காரணம்?”

“அதைவிட வலிமை வாய்ந்தது; அது செய்யும் தொழிலை நிரந்தரமாக்குவது.”

ஆசிரியர் தமது சீடனை உற்று நோக்கிவிட்டுச் சொன்னார்: “நலங்கிள்ளி! இப்பொழுது சோழநாட்டுக்குத் தேவை புலவர்கள் அல்ல; வீரர்கள்”.

நலங்கிள்ளியின் முகத்திலும் புன்முறுவலின் சாயை மறைந்து சற்றுத் துன்பரேகை படர்ந்தது. “புலவர் பெருமானே! வாள் சாதிப்பது அதிகமல்ல. அதை நீங்கள் இதுவரை நோக்கிக் கொண்டிருந்த நாற்புறமும் நிரூபித்திருக்கிறது. புகாரின் முகப்புப் பகுதி புறக்கண்களில் இருந்து மறைந்துவிட்டது. ஆனால், அகக் கண்களில் இருந்து மறையாத, காலத்தால் அழிக்க முடியாத காட்சிகளைத்தானே நீங்கள் பாடம் சொல்லிக் கொடுக்கிறீர்கள்? அவற்றை எழுதி வைத்த புலவர்கள் சிறந்தவர்கள் அல்லவா!” என்று வினவினான், சோழனான நலங்கிள்ளி.

புலவர் ஆம் என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையசைத்தார். பிறகு சற்று எட்டச் சென்று ஒரு மாடத்தில் இருந்த தமது தலைப் பாகையை அணிந்து கொண்டு கூடத்தின் மத்திக்கு வந்து ஆசனத்தில் அமர்ந்து கொண்டார். இளவரசனும் மேற்கொண்டு பேச்சுக் கொடுக்காமல் ஓலைச்சுவடிகளை எடுத்துக் கொண்டு விளக்கின் பக்கத்தில் அடக்கமாக அமர்ந்து, இடைக்கச்சையில் இருந்த எழுத்தாணியையும் உருவிக் கையில் பிடித்துக் கொண்டான்.

புலவர் சற்று நேரம் கண்களை மூடிக் கொண்டு தியானத்தில் இறங்கினார். பிறகு கண்களைத் திறந்து எதிரே அடக்கத்துடன் உட்கார்ந்திருந்த சீடனைக் குனிந்து நோக்கி, “இளவரசனே!, நேற்று எதுவரை எழுதியிருக்கிறாய்?” என்று வினவினார்.

“என் முதாதையர் கரிகாற் பெருவளத்தார் தோள் வலி தீர, எதிரிகளை வென்ற கதை வரை எழுதியிருக்கிறேன்” என்றான், நலங்கிள்ளி.

“சரி, மேற்கொண்டு எழுதிக்கொள்” என்ற புலவர் மனப் பாடத்தில் இருந்ததை அலட்சியமாக உதிர்க்கத் தொடங்கினார். “வடவர் வாடக் குடவர் கூம்பத் தென்னவன் திறல்கெட” என்ற பட்டினப்பாலைப் பகுதியை மறுபடியும் சொல்லிவிட்டு, வடநாட்டு அரசர்களையும், சேரமானையும், பாண்டியனையும் கரிகாலன் முறியடித்த வரலாற்றை விளக்கலானார். இப்படி அவர் சுவடியின் உதவியின்றி மனப்பாடத்திலேயே பாடம் சொல்வதைக் கேட்டு நலங்கிள்ளி வியப்பின் வசப்பட்டாலும், எழுதுவதை நிறுத்தாமல் எழுத்தாணியைத் துரிதமாக ஓட்டிக் கொண்டே சென்றான். புலவரும் மடை திறந்தது போல் பட்டினப்பாலைப் பகுதிகளைச் சொல்லிக் கொண்டு சென்றவர், திடீரென ஒரு பகுதியில் நிறுத்திவிட்டு, “நலங்கிள்ளி ஒரு முக்கிய விஷயம் மறந்து விட்டேன்” என்றார்.

இப்படி, திடீரென்று கிழாரின் உரை நின்றதால் எழுத்தாணியும் நின்று விடவே, தனது ஈட்டிக் கண்களை புலவரை நோக்கி உயர்த்திய நலங்கிள்ளி “என்ன விஷயம் ஆசிரியரே?” என்று வினவினான் சிறிது கவலையுடன், ஏதோ முக்கிய காரணம் இல்லாமல் பாடத்தைப் பாதியில் ஆசிரியர் நிறுத்தமாட்டார் என்ற நினைப்பால்.

புலவர் உடனடியாகப் பதில் சொல்லாமல் சிறிது சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். பிறகு அவராக விஷயத்தைச் சொல்லாமல், “நெடுங்கிள்ளியிடம் இருந்து செய்தி ஏதாவது வந்திருக்கிறதா?” என்று கேட்டார்.

“இல்லை, ஏதும் வரவில்லை” என்றான் நலங்கிள்ளி, எதற்காகப் புலவர் கேட்கிறார் என்பதை உணராமல்.

“எனக்கு ஒரு செய்தி வந்திருக்கிறது” என்ற கோலூர் கிழார், தனது மடியில் இருந்த ஓர் ஓலையை எடுத்து நலங்கிள்ளியிடம் கொடுத்தார்.

நலங்கிள்ளி அதைப் பிரித்துப் படித்தான். பிறகு ஏதும் புரியாமல் புலவரை ஏறெடுத்து நோக்கினான்.

“என்ன எழுதியிருக்கிறது அதில்?” என்று வினவினார், புலவர்.

நலங்கிள்ளி ஓலையின் மீது கண்களை ஓட்டி, “நெடுங்கிள்ளியின் அரண்மனைக்கு அவனி சுந்தரி வந்திருக்கிறாள்” என்று சற்று இரைந்தே படித்தான். ஆனால், அவன் முகத்தில் குழப்பமே இருந்தது.

“இன்னும் புரியவில்லையா உனக்கு?” என்று வினவினார் புலவர்.

“புரியவில்லை. யார் இவள் அவனிகந்தரி?”

“கன்னர நாட்டவள்”

“இருந்தால் என்ன?”

“நிகரற்ற அழகுடையவள்”

“அப்படியா!”

“அது மட்டுமல்ல...”

“வேறு என்ன?”

“சோழ நாட்டைப் பிடிக்க வந்த சனியன்”

இதைக் கேட்ட நலங்கிள்ளியின் முகத்தில் வியப்பு மலர்ந்தது.

“சற்று விரிவாகத்தான் சொல்லுங்களேன்” என்று கேட்டான் பணிவுடன் புலவரை நோக்கி.

“பிறகு சொல்கிறேன், எழுது” என்று பணித்த புலவர், பட்டினப்பாலையை மேலும் சொல்ல, இளவரசன் எழுதிக் கொண்டே போனான்.

அந்தச் சமயத்தில் அந்த மாமணிக் கூடத்தின் பக்கக் கதவு லேசாக திறக்கப்பட்ட ஒலி கேட்டு பாடம் சொல்வதை நிறுத்தாமலே கண்களை அந்தப்புறம் திருப்பிய கோலூர் கிழாரின் முகத்தில் மிதமிஞ்சிய திகில் படர்ந்தது.

அவர் கண்களுக்கு எதிரே கதவை ஒரு கையால் பிடித்த வண்ணம் நின்றிருந்தாள் ஓர் அழகி. அவளைக் கண்டதால் அவர் உதடுகள் அடைத்துப் போனாலும், நலங்கிள்ளி மட்டும் தனது முகத்தை உயர்த்தவில்லை. புலவர் வாயில் இருந்து வார்த்தைகள் ஏதும் சில விநாடிகள் வராது போகவே “புலவர் பெருமானே!” என்று அழைத்துத் தலையை சற்றே நிமிர்ந்தான். அவர் கண்களை அவன் கண்களும் தொடர்ந்தன. பாதி மட்டும் திறந்த கதவை ஒட்டி நின்ற அழகிய ஓவியம் அவனைத் திக்பிரமையடையச் செய்தது. “இது யார் புலவரே?” என்று வினவவும் செய்தான் பிரமையின் விளைவாக.

வெறுப்புடனும் பயத்துடன் உதிர்ந்தன புலவர் வாயில் இருந்து சொற்கள். “இவள்தான் அவனிகந்தரி”.

இதோ அத்தாட்சி

மயன் செதுக்கிவிட்ட சித்திரப்பாவையென அழகெல்லாம் திரண்டு நின்ற பெண்தான் அவனிகந்தரி என்பதைக் கேட்டதும் வாவிபுண நலங்கிள்ளி விவரிக்க வொண்ணா வியப்பில் ஆழ்ந்

தான். கவிஞர்கள் வர்ணிப்புக்கும் அப்பாற்பட்ட கவர்ச்சியுடன் காட்சியளித்த அந்தக் காரிகையைப் பற்றிப் புலவர் சொன்னது எல்லாம் உண்மையாக இருக்க முடியுமா என்ற சந்தேகங்கூட, அவளைப் பார்த்ததும் ஏற்பட்டது அந்த வாலிபனுக்கு. ஆகவே அவன் நீண்ட நேரம் அவளைத் தன் கண்களால் துருவித் துருவிப் பார்த்தான்.

பால்வடியும் குழந்தையின் முகம் போலக் களங்கம் சிறிதும் தோன்றாத அந்த முகத்தின் அழகு அவன் உள்ளத்தை அப்படியே கொள்ளை கொண்டது. லேசான சலனமுற்ற கண்கள் மருண்ட மானின் விழிகளை அவன் நினைவுக்குக் கொண்டந்தன. அவன் இதயத்தைக் கவ்வவும் செய்தன. நீண்ட தூரப் பயணத்தை அறிவிக்கும் வகையில் அவள் பிறை நுதலில் துளிர்த்திருந்த நாலேந்து வியர்வைத் துளிகள் கூட, முத்துக்களைப் போல அழகுக்கு அழகு செய்தன. காற்றில் அலைந்து அந்த முத்துக்களில் வளைந்து பதிந்து கிடந்த இரண்டு மூன்று முடியிழைகள், இயற்கை ஏதோ அவள் நுதலுக்குச் சித்திரம் தீட்டிய பிரமையை உண்டாக்கின.

நுதலுக்கு மேலேயிருந்த கரிய கூந்தல் நன்றாக எடுத்துப் பின்னப்பட்டு வைர மாலை யொன்றால் சுருட்டிக் கட்டப்பட்டு இருந்தது, பிறைச் சந்திரனை மறைக்க முயலும் நீருண்ட மேகத்தை நினைவுபடுத்தியது. நுதலுக்குக் கீழே கரேலென்று இயற்கை வரைந்திருந்த விற்புருவங்கள், தங்கள் அம்புகள் குறிதவருதவை என்பதைக் காட்டுவதற்காக ஒரு முறை மேலே இறங்கின.

காதல் அம்புகளை வீசிய சலன விழிகளில் ஏதோ ஒரு சிரிப்பும் ஆழமும் இருந்தன. விழிகளை வகுத்து நின்றது போலும், இணைக்கவிடாத கரைபோலும், தெரிந்த அழகிய நாசி. அதிகக் கூர்மையும் இல்லை, சப்பையும் இல்லை. எந்த அளவில் இருக்க வேண்டுமோ அந்த அளவில் இருந்தது.

அந்த நாசியில் இருந்து விரிந்த செழித்த மாம்பழக் கன்னங்களில் திட்டாகத் தெரிந்த குங்குமச் சிவப்பு அவள் நாணத்தால் ஏற்பட்டதா அல்லது இயல்பே அப்படியா என்று நிர்ணயிக்க முடியாத நிலையை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

அந்த அழகிய கன்னங்களை இணைத்துக் கிடந்த பவள உதடுகளில் இருந்த ஈரமும், அவை சற்றே விலகியிருந்ததால் உள்ளே தெரிந்தும் தெரியாமலும் இருந்த இரு முத்துப் பற்களும், அவை உதடுகளா அல்லது அமுதம் சிந்தும் சுரபியா என்ற சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தின.

இதழ்களுக்குக் கீழேயிருந்த முகவாயும் அதற்குக் கீழே இறங்கிய சங்குக் கழுத்துமே மயக்கத்தைத் தந்தனவென்றால், கழுத்திற்கும் கீழே அளவோடு எழுந்த அழகுகள் இரண்டு, துறவி

களையும் அலைக்கழிக்கும் திறன் தங்களுக்கு உண்டென நிமிர்ந்து திமிறியே நின்றன.

அவள் நீண்ட மலர்க் கைகளில் ஒன்று கதவைப் பற்றியிருந்த தால் இருப்பது பொய்யோவென ஐயுறும்படியிருந்த சிற்றிடை சிறிது ஒருபுறம் தள்ளிக் கிடந்ததன் காரணமாக, அதற்கு அடுத்த பெரும்பகுதி ஒன்று தனியாகத் தள்ளி நின்றது, அவள் ஏதோ நாட்டிய பாணியொன்றைக் கையாளுவதாகப் பிரமை உண்டியது. ஒரு காலே இன்னொரு கால் மீது மாற்றி வைத்து அவள் நின்ற நிலை கூட மலைக்கத்தக்கதாகவே அமைந்திருந்தது. அப்படி ஒரு கால் மீது இன்னொரு கால் பாவி நின்றதால், அவள் அழகிய வாழைத் தொடைகள் இணைந்து வீட்டதால் இடையே அகப்பட்டுக் கொண்ட மெல்லிய அவள் சேலை, எத்தனையோ மனோ தர்மங்களுக்கு இடங்கொடுத்தது.

இப்படி அவளை அணு அணுவாக ஆராய்ந்த சோழன் நலங்கிள்ளி, "இந்த அழகியிடம், இந்தக் குழந்தை முகத்திடம், என்ன தவறு இருக்க முடியும்? புலவர் எதற்காக இல்லாத பொல்லாத கற்பனையெல்லாம் செய்கிறார்?" என்றே நினைத்தான்.

புலவர் பெருமானான கோலூர் கிழார், நலங்கிள்ளியின் பார்வையையோ அவன் முகத்தில் ஏற்பட்ட மாறுதலையோ கவனிக்கத் தவறவில்லை என்றாலும், அந்த நிலையில் தான் சொல்லக் கூடியது ஏதுமில்லையென்பதை உணர்ந்தார். விதி ரூபத்தில் வந்து மதிமயக்கும் அந்த மாயை நலங்கிள்ளியைச் சூழ்ந்து வருவதைத் தம்மால் தடுக்க முடியாது என்பதையும் புரிந்து கொண்டார். ஆகவே இருக்கும் நிலையைச் சீர்படுத்திக் கொள்ள, "உள்ளே வரலாம். ஏழைப் புலவன் இருப்பிடத்தின் கதவுகள் யாருக்கும் திறப்பவை" என்று கூறினார்.

அவர் சொற்களைக் கேட்டதும், அரச தோரணையில் அவருக்கும் தலைவணங்கினான், அவருக்கு எதிரே அமர்ந்து தன்னை அணு அணுவாக எடை போட்டுக் கொண்டிருந்த வாலிபனுக்கும் தலைவணங்கினான், அவனிகந்தாரி. பிறகு மெல்ல அவ்விருவரையும் நோக்கி நடந்தும் வந்தாள்.

அவள் நடந்தபோது அவள் எடுத்து வைத்த அடி ஒவ்வொன்றிலும் அழகு அள்ளிச் சொரிவதைக் கண்டான் வாலிபனான நலங்கிள்ளி. காலசைவு அவள் உடலின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் எத்தனை அசைவுகளை, திருப்பங்களை, எழுச்சிகளின் விளம்பரங்களைத் தெரியப்படுத்துகின்றன என்பதைப் பார்த்த நலங்கிள்ளி, அந்த நடைக்கும் அசையாத மார்பின் தன்மையை மட்டும் கண்டு, சிண்ப் பதிகாரத்தின் ஆரம்பச் செய்யுள் எத்தனை உண்மையானது என்று நினைத்தான். அவனியின் மார்புக்கு மலைகளை உவமை சொன்னதும்,

நதிகளை மலைகளாக இளங்கோ விவரித்ததும் எத்தனை உண்மை என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான். “அதோ அவள் மார்பில் அசையும் இரு முத்து மாலைகளே வளைந்தோடும் நதிகளைப் போலத்தானே இருக்கின்றன?” என்று தனக்குள் சிலப்பதிகார ஆசிரியரை சிலாகித்தான். இத்தனை நினைப்பிலும் தான் சிலாகித்தது சிலப்பதிகார ஆசிரியரையோ அவர் கவிதையையோ அல்ல என்பதையும், எதிரே எழில் குலுங்க வந்த பிரத்தியட்ச தேவதையே என்பதையும் அவன் உணரவும் செய்ததால், உள்ளுக்குள் சிறிது வெட்கத்தைக்கூட அடைந்தான்.

மெல்ல மெல்ல நடந்து வந்த அவனிசுந்தரி, நலங்கிள்ளியை நேரே நோக்கா விட்டாலும், பக்கவாட்டில் வீசிய ஒரு பார்வையிலேயே அவன் மன நிலையை உணர்ந்து கொண்டான். “எப்பேர்ப்பட்ட வீரனும் பெண்ணைப் பார்த்தால் விழுந்துவிடுகிறான்” என்று தனக்குள்ளே சொல்லிச் சிரித்துக் கொண்டான். அந்த ஒரு பார்வையில் கிடைத்த நலங்கிள்ளியின் வீர முகம் தன் மனதை எதற்காக அப்படி அல்லல்படுத்துகிறது என்பதை நினைத்துப் பார்த்து உள்ளூர வியப்பும் கொண்டான். எந்த ஆண் மகனுக்கும் இடங்கொடாத தன் மனம், நெடுங்கிள்ளியைத் துச்சமாகத் தூக்கி எறிந்த தன் உள்ளம், இந்த வாலிபனை மட்டும் உதாசீனப்படுத்தவோ உதறித் தள்ளவோ சக்தியற்று விட்டதை நினைத்து சிறிது அஞ்சவும் செய்தான், அந்த அஞ்சுகம். அந்த அச்சத்தில் உள்ளம் நிலைகுலைந்தது என்றாலும், தான் வந்த பணியை நினைத்துத் தன்னை சிறிது கடினப்படுத்திக் கொண்டான்.

அவள் தந்தை அவளுக்கு இட்ட உத்தரவு அந்த சமயத்தில் அவள் உள்ளத்தில் பெரிதாக எழுந்து நின்றது. கன்னர நாட்டு மாளிகையின் அந்தரங்க அறையில் அமைச்சர்கள் முன்னிலையில் “அவனிசுந்தரி! பெரும் பணியை முன்னிட்டு நீ சோழ நாடு செல்கிறாய் என்பதை மறவாதே! எந்தச் சோழ நாட்டின் வலிமையால் நமது நாடு வலிமை இழந்ததோ, எந்த சோழர்களின் வீரத்தை உலகம் பறைசாற்றுவதால் நம் வீரத்தின் ஒளி குன்றிக் கிடக்கிறதோ, அந்த சோழ நாட்டை இரண்டாகப் பிளந்துவிடு. அதற்காக உன்னைப் பலியிட்டுக் கொள்வதானாலும் தவறு இல்லை. செல் பெண்ணே” என்ற தந்தையின் உத்தரவு அவள் இதயத்துக்குள் பெரிதாக ஒலித்தது.

இத்தனை விவகாரங்கள் உள்ளத்தை நிரப்ப நடந்து வந்து புலவருக்கு எட்டவே நின்ற அவனிசுந்தரி, “புலவர் பெருமான் பெருமை எங்கள் நாடு வரை எட்டியிருக்கிறது. தங்களைக் காணக் கொடுத்து வைத்தது எனது பாக்கியம்” என்று மிக அடக்கத்துடன் கூறினாள்.

புலவர் பெருமான் உடனடியாக அவளுக்குப் பதில் ஏதும்

கூறவில்லை. உறையூரில் இருந்தவள் இங்கு எதற்காக வந்து இருக்கிறாள் என்று உள்ளூரக் கேட்டுக் கொண்டார். அதுவும் யாரும் அறியாமல், எவ்வித முன் அறிவிப்பும் இல்லாமல், உறையூரில் இருந்து புகாருக்கு எப்படி அவள் வரமுடிந்தது என்பதும் வியப்பாயிருந்தது, புலவருக்கு. ஆகவே, கன்னரத்து இளவரசியை ஏறெடுத்து நோக்கிவிட்டுச் சொன்னார், “கன்னர நாட்டு இளவரசியின் பெருமையும் இந்த நாட்டை எட்டியிருக்கிறது” என்று.

அவர் சொற்களில் அடக்கமிருந்தது. ஆனால் அவற்றில் ஒலித்தது புகழ்ச்சியா இகழ்ச்சியா என்பது மற்றவர்களுக்குப் புரியா, திருந்தாலும் அந்த சூட்சமத்தை அவனி சுந்தரி கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் புரிந்து கொண்டாள். மெல்லப் புன்னகையும் கொண்டாள். “பெருமையா சிறுமையா புலவரே?” என்று வினவவும் செய்தாள் புன்னகையின் ஊடே.

புலவர் கண்களில் புத்தொளியொன்று திடீரெனத் தோன்றி மறைந்தது. “இளவரசியிடம் என்ன சிறுமை இருக்க முடியும்?” என்று கேட்டார், ஏதும் புரியாதது போல.

இளநகையை நீக்கித் துன்பநகை கொண்ட கன்னர நாட்டு இளவரசி கூறினாள், “புலவர் பொய் சொல்லக்கூடாது” என்று.

“என்ன பொய் சொல்லிவிட்டேன்?” என்று எரிச்சலுடன் அதுவரை இருந்த நிதானத்தைக் கைவிட்டுக் கேட்டார் புலவர்.

“சோழ நாட்டைப் பிடிக்க ஒரு சனியன் வந்திருப்பதாக நீங்கள் கூறவில்லையா சற்று முன்பு” என்று கேட்டாள் அவனி சுந்தரி துன்பம் தோய்ந்த குரலில்.

“அது...அது...” என்று குழறினார் புலவர்.

“உண்மைதான் புலவரே! நான் சோழ நாட்டைப் பிடிக்க வந்த சனியன்தான். சந்தேகம் வேண்டாம்” என்றாள் அவனி சுந்தரி, துயரத்திலும் கம்பீரம் குன்றாமல்.

“அது ஆத்திரத்தில் சொன்ன வார்த்தை...” என்று சமாதானம் சொல்ல முயன்றார், புலவர்.

சமாதானம் தேவையில்லை என்பதைக் குறிப்பிடக் கையைச் சிறிது அசைத்த அவனி சுந்தரி, “புலவரே! நீர் சொன்னது முற்றிலும் உண்மை. சோழ நாட்டைப் பிடிக்கவந்த சனியன்தான் நான். இன்றுடன் சோழ நாடு இரண்டாகப் பிளக்கிறது” என்று கூறவும் செய்தாள்.

இதைக் கேட்ட புலவர் சரேலென ஆசனத்தில் இருந்து துள்ளி எழுந்தார். அவர் எழுந்ததால் நலங்கிள்ளியும் எழுந்தான். “என்ன சொல்கிறாய் மகனே?” என்று கேட்டார் பீதி தொனித்த குரலில், கோலூர் கிழார்.

“இன்றில் இருந்து சோழ நாடு இரண்டுபடுகிறது. அதற்கு அத்தாட்சியும் கொண்டு வந்திருக்கிறேன்” என்ற அவனி சுந்தரி. “பூதலா! பூதலா!” என்று சற்று இறைந்து கதவை நோக்கிக் கூவினாள். அடுத்த விநாடி பயங்கர மீசையுடனும் ராட்சத உருவத்துடனும் ஒரு வீரன் உள்ளே நுழைந்தான் கையில் ஓர் உடலை தாங்கி.

அந்த உடலைக் கண்ட புலவர் பெருமானும், நலங்கிள்ளியும் பேரதிர்ச்சி கொண்டு, பேசும் திறனை அறவே இழந்து, சிலைகள் போல நின்றுவிட்டார்கள் பல விநாடிகள். பயங்கர மவுனம் அந்தக் கூடத்தை ஆட்கொண்டது. வெளியே கடலில் இருந்து எழுந்த பெருங்காற்று ஊழிக்காற்றுபோல் “ஊ”வென இறைந்து கூச்சல் இட்டது. சோழ நாட்டில் பிரளயம் ஏற்பட்டுவிட்டதைக் கோலூர் கிழார் மட்டுமல்ல, நலங்கிள்ளியும் உணர்ந்து கொண்டான்.

3 குழல் சொன்ன கதை

ஈமார் ஆறடி உயரமும் மூன்றடி அகலமும் உள்ள பெரிய சரீரத்துடனும், அதிலிருந்த கடுமையான கன்னக் கதுப்புகளுடனும், அந்தக் கதுப்புகள் வரை ஏறி வளைந்திருந்த அடர்ந்த கரிய மீசையுடனும், சிவந்த பெரும் கண்களுடனும், மானிட அரக்கன் போல் காட்சியளித்த பூதலன், அவனது உலக்கைக் கைகளில் தாங்கி வந்தது வெறும் சிறுவன் சடலம் அல்ல என்றாலும், நடுவயதைத் தாண்டியவனுடைய பலமான உடல் என்றாலும், பூதலன் ஒரு குழந்தையைத் தாய் தூக்குவது போல வெகு லாவகமாகவும் எந்தவிதக் கஷ்டமின்றியும், மிகுந்த எச்சரிக்கையுடனும் பயபக்தியுடனேயே தூக்கி வந்தான். அவன் அடிமேலடி எடுத்து வைத்து மெள்ள அந்த உருவத்தை அந்த மாமணி மண்டபத்தின் ஒரு புறத்தில் இருந்த நீண்ட மஞ்சம் ஒன்றில் மிக லேசாகக் கிடத்திவிட்டுச் சற்றுத் தள்ளி அந்த உடலுக்குத் தலைவணங்கி நின்றான்.

அந்தச் சடலத்தை அவன் தூக்கிவந்த போதே அதன் முகத்தில் பட்டுவிட்ட ஒளியால் அது யார் என்பதைப் புரிந்துகொண்ட புலவர் கோலூர் கிழாரும், சோழ இளவல் நலங்கிள்ளியும் பிரமை பிடித்து சில விநாடிகள் நின்றார்கள் என்றாலும், மஞ்சத்தில் அது கிடத்தப்பட்டவுடன் அருகே சென்று, இருவரும் மண்டியிட்டுத் தலைவணங்கினார்கள். பின்பு புலவர் கோலூர் கிழார் நீண்ட நேரம் ஏதோ வாயில் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தார். ஆனால், நலங்கிள்ளி மட்டும் சில விநாடிகளில் எழுந்திருந்து, அந்த சடலத்தை கூர்ந்து ஆராய்ந்தான்.

அதன் தலையில் இருந்த நவரத்தினக் கிரீடம் அப்பொழுதும் பெரும் சோபையைக் கிளப்பியிருந்தது. நடுத்தர வயதைச் சற்றே தாண்டிய அந்த சடலத்தின் தலைக்குழல்கள் கலையாமல் மிக ஒழுங்காகக் கன்னங்களில் விழுந்து கிடந்தது. மூடிக் கிடந்த கண்களையுடைய முகத்திலும் கம்பீரம் சிறிதும் குறையவில்லை. இடையே செறுகப்பட்டிருந்த குறுவாளும், கச்சையில் அப்பொழுதும் தொங்கிக் கொண்டிருந்த பெருவாளும், அப்பொழுதும் அந்த உடலுக்கு உடையவன் போருக்குச் சீறி எழுவானே என்ற சந்தேகத்தைக் கிளப்பியது. நீண்ட கைகளில் ஒன்று பஞ்சணையின் ஒரு பக்கத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. கால்கள் இரண்டையும் ஒழுங்காகவே இருக்கும்படி பூதலன் படுக்கவிட்டு இருந்ததால் அந்த உடலுக்கு உடையவன் நித்திரையில் ஆழ்ந்திருப்பது போன்ற பிரமையே அளித்தது.

நலங்கிள்ளி அந்த உருவத்தை வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டு இருந்த சமயத்தில், மண்டியிட்ட நிலையில் இருந்து மெள்ள எழுந்த புலவர் கோலூர் கிழார், அவனி சுந்தரியைத் திரும்பி நோக்கினார். சினம் வீசிய கண்களுடன். “இதற்கு என்ன பொருள்?” என்ற சீற்றம் குரலிலும் தொனிக்கக் கேட்டார்.

அவனி சுந்தரியின் கண்களில் எந்தவித உணர்ச்சியும் தெரியவில்லை. கோலூர் கிழாரின் கோபம் அவள் உள்ளத்தைத் திணையளவும் தொட்டதாகக்கூடத் தெரியவில்லை. அவள் சர்வசாதாரணமான குரலில் பதில் கூறினாள், “புலவர் பெருமானுக்குத் தெரியாத பொருள் எனக்கென்ன தெரியப்போகிறது?” என்று.

புலவர் பெருமான் மீண்டும் ஒருமுறை மஞ்சத்தையும் நோக்கி அவனி சுந்தரியையும் நோக்கினார். “இது யார் தெரியுமா, உனக்கு?” என்று வினவினார்.

அவனி சுந்தரியின் அச்சமற்ற கண்கள் கிழாரின் கருமைக் கண்களை நிர்ப்பயமாகச் சந்தித்தன. “தெரியாமலா, உடலை இத்தனை பக்குவப்படுத்திப் புலவர் இல்லத்துக் கொண்டு வந்தேன்?” என்று பதில் கேள்வியும் கேட்டாள்.

புலவருக்கு யாது சொல்வது என்று தெரியாததால் சில விநாடிகள் குழம்பிவிட்டு, “இவன்...இவன்...” என்று இரு முறை தடுமாறினார்.

“புகாரின் மன்னர் கிள்ளிவளவன்...” இதை மெதுவாகவும் மரியாதையாகவும் சொன்னான் அவனி சுந்தரி.

“இதன் வீளைவு தெரியுமா உனக்கு?” என்று புலவர் மீண்டும் கேட்டபோது, வீளைவை நினைத்து அவர் உடல் லேசாக நடுங்கியது.

“வ... முன்பே சொல்லி விட்டேனே...இன்று... அதோ.

படுத்துக் கிடப்பவருக்குப் பதில், இவர் புகாரின் மன்னன் ஆகிறார்” என்று நலங்கிள்ளியை நோக்கித் தன் கண்களை திருப்பிவிட்டு, புலவரை மறுபடியும் நோக்கி, “இன்றுடன் சோழ நாடு இரண்டாகப் பிளக்கிறது” என்றும் தெரிவித்தாள் அவனி சுந்தரி.

“ஒவ்வொரு நாட்டு மன்னன் இறக்கும்போதும் நாடு இரண்டாகப் பிளக்கிறதா?” என்று கேட்டார் புலவர்.

“பிளப்பதில்லை புலவரே. ஒரு நாட்டின் இரு பகுதிகளை ஆளும் இரு மன்னர்கள் மனம் ஒன்றுபட்டு இருக்கும் வரை நாடு பிளப்பதில்லை. இருவரும் ஒருவர் பகுதியை இன்னொருவர் விழுங்க முயலாதிருக்கும் வரையில் அது ஒரே நாடாகத்தான் இருக்கும். பிளவு மனதைப் பொறுத்தது; ஆசையைப் பொறுத்தது” என்று உறுதியான சொற்களை உதிர்த்தாள் அவனி சுந்தரி.

அதுவரை அமைதியாக நின்றிருந்த நலங்கிள்ளி கடும் கண்களை அந்தச் சுந்தரி மீது பாயவிட்டான். “யார் பகுதியை யார் விழுங்கப் பார்க்கிறார்கள்? யார் மனதில் மண்ணை மண்டிக் கிடக்கிறது?” என்று வினவவும் செய்தான், சினம் மண்டிக்கிடந்த சொற்களால்.

“சோழ மன்னரே...” என்று பதில் சொல்லத் தொடங்கிய அவனி சுந்தரியை, இடையே வெகு உக்கிரத்துடன் தடுத்த நலங்கிள்ளி. “அப்படி அழைக்காதே என்னை” என்று சீறினான்.

அவனி சுந்தரி அவன் உக்கிரத்தைக்கண்டு அஞ்சாமல் அஞ்சன விழிகளை அவன் விழிகளுடன் நன்றாகக் கலக்க விட்டான். “உங்கள் அண்ணன், அதோ மஞ்சத்தில் கிடக்கிறாரே கிள்ளிவளவன், அவர் சடலத்தைக் கண்டதும் நீங்கள் பாமரர்கள்போல் தேம்பித் தேம்பி அழவில்லை. கண்களில் இருந்து ஒரு சொட்டு நீர்கூட உதிர்க்கவில்லை. உள்ளே குமுறுகிறது எரிமலை. ஆனால் அது வெடிக்கவில்லை. இதுதான் சுத்த வீரர்களுக்கு அடையாளம். அப்படிச் சுத்த வீரரான நீங்கள் உள்ள நிலையை ஒப்புக் கொள்ள, மறுப்பதால் பயனில்லை. பிள்ளையில்லா மன்னன் இறக்கும்போது, அடுத்த இளவல் மன்னர் ஆகிறார். இல்லாவிட்டால்...” பேச்சை, அவள் முடிக்கவில்லை.

“இல்லாவிட்டால்?” சந்தேகத்துடன் எழுந்தது நலங்கிள்ளியின் கேள்வி.

அவள் அளித்த பதில் நலங்கிள்ளியை மட்டுமின்றி கோலூர் கிழாணியும் அயர வைத்தது. “உங்கள் அண்ணன் சேர நாட்டின் மீது படையெடுக்கச் செல்லும்போது உங்களுக்கு ஏன் இளவரசு அட்டம் சூட்டினார்?” என்று கேட்டாள், கன்னரர் இளவரசி.

புலவர் திகைத்தார். “பெண்ணே! உனக்கென்ன சோதிடம்

தெரியுமா?" என்று வினவினார் திகைப்பின் ஊடே.

அந்தச் சமயத்தில் நலங்கிள்ளி சிறிஞன், "புலவரே! இது உண்மையா?" என்று.

"ஆம் நலங்கிள்ளி" புலவரின் சொற்களில் துன்பமிருந்தது.

"இதை ஏன் என்னிடம் முன்னமே சொல்லவில்லை?"

"மன்னர் உத்தரவு அப்படி."

இந்தப் பெரிய விந்தையை, மர்மத்தை, அதுவரை அறியாத நலங்கிள்ளி பிரமை பிடித்த கண்களுடன் புலவரை நோக்கினான். "நலங்கிள்ளி! மன்னர்கள் மரணத்தைக் கண்டு கலங்குவது இல்லை. அதுவும் மன்னரின் மரணம் இயற்கையானது..." என்று ஆறுதல் சொல்ல முயன்ற புலவரை, அவனி சுந்தரியின் சொற்கள் மடக்கின. "இல்லை புலவரே! மரணம் இயற்கையானது அல்ல" என்றாள், அவனி சுந்தரி திடமான குரலில்.

"உடலில் காயமேதும் இல்லை. ஆகையால் போரில் இறக்க வில்லை."

"ஆம், போரில் இறக்கவில்லை. கருவூரில் சேரமான் கோட்டையை விட்டுப் போருக்கு வெளிவராதபோது, சுற்றுப்புறங்களில் இருந்த காவல் மரங்களை வெட்ட முற்பட்டார், கிள்ளி வளவர். அங்கும் தங்களைப் போல் ஒரு புலவர் ஆலத்தூர் கிழார், "வீரனே! நீ மரங்களை வெட்டும் ஓசை கேட்டும் வெளிவராத சேரனுடன் போரிடுவது உன்னைப் போன்றோர்க்கு அழகோ?" என்று கூறினார். அதற்கு ஒரு பாட்டும் புனைந்தார் அவர் சொற்கேட்டு மீண்டும் சோழ நாட்டு எல்லைக்கு வந்தார், மன்னர். குள முற்றத்தின் அரண்மனையில் தங்கினார். அரண்மனையில் மறுநாள் இரவு உயிர் நீத்தார்."

"படைகள் என்னவாயின?"

"நாளே வரும்"

"அதுவும் உன் ஏற்பாடா?"

"ஆம்"

"எதற்காக இந்த ஏற்பாடுகளை யெல்லாம் நீ செய்ய வேண்டும்?" புலவர் குரலில் சந்தேகம் பெரிதும் தோன்றிக்கிடந்தது.

"ஓர் அரசன் மகள் இன்றோர் அரசனுக்கு வேண்டிய கடமையைச் செய்தாள். உறையூர் மன்னன் நெடுங்கிள்ளியின் அரண்மனையில் இருந்து புகார் வரப் புறப்பட்டேன். இடையில் குளமுற்றத்துக்கு மன்னர் வந்து அரண்மனையில் தங்கியிருக்கிறார் எனக் கேள்விப்பட்டு அவரைப் பார்க்கச் சென்றேன். அன்று இரவு கிள்ளி வளவர் இறந்தார்."

இந்தச் சொற்களை நிர்ப்பயமாகவே உதிர்த்தாள் அவனி சுந்தரி. கள்ளிவளவன் போரில் மடியவில்லையானால், அரண்மனையில் மடிந்திருந்தால், அதுவும் இவள் மன்னனைச் சந்தித்த அந்த இரவில் உயிர் நீத்திருந்தால், இதைவிட ஒரு கொலைக் குற்றத்தை யார் இத்தனை துணிவுடன் ஒப்புக்கொள்ள முடியும்? சந்தர்ப்ப சாட்சியங்கள் அவளுக்கு எதிரிடையாக இருந்தும், அவளைக் கொலைகாரியாக்குவதாக இருந்தும், அவனி சுந்தரி நிதானத்தை சிறிதும் இழக்காததைக் கண்ட புலவரும், நலங்கிள்ளியும் ஆச்சரியப்படவே செய்தனர்.

இதில், புலவருக்கு ஒரு சந்தேகம் ஏற்படவே, கேட்டார்: “மன்னர் ஏன் சாதாரண மரணம் அடைந்திருக்கக் கூடாது?” என்று.

“இல்லை, அடையவில்லை”

“யார் சாட்சி அதற்கு?”

“மன்னரே சாட்சி”

“மன்னரா?”

“ஆம் புலவரே!”

“எப்படிச் சொல்லுவார், இப்பொழுது?”

“முன்பே சொல்லிவிட்டார்”.

“என்ன உளறுகிறாய்?” நலங்கிள்ளியின் சீற்றம் மிகுந்த சொற்கள் அந்த மாமணி மண்டபத்தை கிடுகிடுக்கச் செய்தன.

அவனி சுந்தரி அவனைத் திரும்பிக்கூடப் பார்க்கவில்லை. “மன்னர் கச்சையைப் பாருங்கள். புரியும்” என்றாள் பரம நிதானத்துடன்.

இரண்டே அடிகளில் புலவர் மன்னர் சடலத்தை அடைந்து, வாள் கச்சையைத் தடவ்னார். ஏதோ ஒரு நீண்ட குழல் அவர் கையில் அகப்பட அதை வெளியில் எடுத்தார். குழல் சொல்லிற்று ஒரு விபரீதக் கதையை. நலங்கிள்ளியும் குழலைப் பார்த்தான். அது வரை நீரை உதிர்க்காத அவன் கண்களில் இரு நீர் முத்துக்கள் கண்களின் முகப்பில் தோன்றின. புலவரோ ஏதோ காணாததைக் கண்டுவிட்டதைப் போல் குழலைத் திரும்பத் திரும்ப உருட்டி உருட்டிப் பார்த்தார். கடைசியாக அவனி சுந்தரியை நோக்கி “ஆம்! நீ சொன்னது உண்மை” என்றார்.

அவர் ஆமோதிப்பதைக் கேட்டதும், அவனி சுந்தரி மன்னன் சடலத்தை அணுகி, அவன் மார்புக் கவசத்தை எடுத்து “புலவரே!,”

இதையும் பாருங்கள்” என்று ஓர் இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டினான். அந்த இடத்தைக் கவனித்த நலங்கிள்ளியின் முகத்தில் துக்கம் கலந்தது. வறி துளிர்ந்தது. அதைக் கண்ட புலவர், அவன் தோளில் கைவைத்து “பொறு; நலங்கிள்ளி பொறு; நாம் ஊகிக் கவும் முடியாத பல மர்மங்கள் மன்னன் மரணத்தில் கலந்து கிடக்கின்றன. முதலில் நின் தமையனுக்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையைச் செய்” என்றார்.

சடங்கும் சதியும்

அவனி சுந்தரி இத்தனைக்கும் தனது முகத்தில் எந்தவித உணர்ச்சியையும் காட்டவில்லை. நலங்கிள்ளி வெளியே சென்ற அடுத்த விநாடி, வெளியே தடதட வென்று கேட்ட புரவிக் குளம்பு ஒலிகளில் இருந்து, புதுமன்னன் வெறியுடன் புகாரின் அரண்மனைக்குச் செல்கிறான் என்பதை சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டாள். அதன் விளைவாகப் புலவரை நோக்கி, “மன்னரை அரண்மனைக்குக் கொண்டு செல்லட்டுமா?” என்று வினவினாள்.

“வேண்டாம்” என்றார், புலவர் திட்டமாக.

“ஏன்?”

“வெளியே உனக்கு ஆபத்து காத்திருக்கிறது”

அவனி சுந்தரி புரிந்து கொண்டாலும், புரிந்து கொள்ளாதது போலவே கேட்டாள், “என்ன ஆபத்து புலவரே?” என்று.

“நீ இங்கு மன்னன் உடலைக் கொணர்ந்தது தெரிந்தால், மக்கள் உன்னைக் கொலைகாரி என்று தீர்மானிப்பார்கள். இந்தப் புகாரின் சிறப்பான பல இடங்களைக் கடல்கோள் அழித்துவிட்டது. ஆனால் முக்கியமான ஓரிடத்தை அது தொடவும் இல்லை...”

“எது?”

“நாளங்காடிப் பூதம் இருக்கும் இடம்”

“அது இன்னும் இருக்கிறதா?”

“அது மட்டுமல்ல, அதன் எதிரே அந்தப் பழைய பலிபீடமும் இருக்கிறது.”

“மக்கள் பூதத்திற்கு என்னைப் பலியிட்டு விடுவார்கள் என்று கூறுகிறீர்களா?” அதைக் கேட்ட அவனி சுந்தரியின் உதடுகளில் இள நகை படர்ந்தது. முகத்தில் ஓர் அலட்சியமும் தெரிந்தது.

புலவர் அந்தப் புன் முறுவலையும் கவனித்தார். அலட்சிய

பாவத்தையும் கவ்வித்தார். அவர் முகத்தில் முன்னிருந்த கவலையை விடப் பன்மடங்கு அதிகக் கவலை துளிர்ந்தது. “இதில் நகைப் பதற்கு ஏதுமில்லை மகளே; திகைப்பதற்குத்தான் இடம் இருக்கிறது. புகாரின் மக்களை நீ அறிய மாட்டாய்...” என்று ஏதோ சொல்லப்போன புலவரை இடைமறித்து, “ஏன் அறியமாட்டேன், கொலைகாரர்கள்” என்றாள், அவனி சுந்தரி.

புலவர் முகத்தில் வேதனை படர்ந்தது. “இல்லை அவனி சுந்தரி, இல்லை. புகாரின் மக்களைப் போல் பண்புள்ள மக்களை உலகத்தில் நீ பார்க்க முடியாது. ஆனால்; அவர்கள் கிள்ளிவளவனை உயிரைப் போல் நேசிக்கிறார்கள். அவன் வெற்றியுடன் திரும்பி வருவான் என்று திட்டமாக நம்பி, அவனை வரவேற்க ஏற்பாடுகளும் சென்ற பத்து நாளாகக் குதூகலமாக நடந்து வருகின்றன. அவன் இப்படித் திரும்பி வந்திருக்கிறான் என்பதை உணர்ந்தால், அவனை நீ தன்னந்தனியாக அவன் படைக்காவலர் உதவியின்றிக் கொண்டு வந்திருக்கிறாய் என்பதை அறிந்தால், உனக்கு ஏற்படக்கூடிய அனர்த்தத்தை எண்ணவும் எனக்கு அச்சமாயிருக்கிறது. ஆகவே நீ இந்த மாளிகையைவிட்டு அகலாதே. அதோ அந்தப் பூதலனும் வெளியில் தலையைக் காட்டவேண்டாம்” என்று கூறினார் கோலூர் கிழார், வேதனை தம் குரலிலும் நன்றாக ஒலிக்க. அத்துடன் நில்லாமல், தம் இரு கைகளையும் தட்டிச் சீடர்கள் இருவரை அழைத்து, “இவர்கள் இருவரும் தங்கத் தனி அறைகளைக் காட்டுங்கள்” என்றும் உத்தரவிட்டார்.

ஆனால், அவனி சுந்தரி நின்ற இடத்தைவிட்டு நகரவில்லை. “மன்னவன் சடலம் அரண்மனை செல்லவேண்டும். அதுவரை இங்கேயே இருக்கிறேன். எனக்கும் வேலையிருக்கிறது” என்று மிகுந்த பிடிவாதத்துடன் கூறவும் செய்தாள்.

“இப்பொழுது அரண்மனைக் காவலர் வருவார்” என்று எச்சரித்தார் புலவர்.

“வரட்டுமே”

“அவர்கள் கண்களில் நீ படாதிருப்பது நல்லது.”

“நான் யார் என்பது அவர்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“புகாரின் காவலரின் கூரிய அறிவை நீ அறிய மாட்டாய். விநாடி நேரத்தில் விஷயங்களை அலசி முடிபோடும் திறன் அவர்களுக்கு உண்டு.”

“இருந்தால் என்ன?”

“மன்னன் சடலத்துடன் உன்னையும் அழைத்துச் செல்லலாம்”

“இது என்ன, புது மன்னர் உத்தரவாயிருக்குமோ?”

அவள் கடைசிக் கேள்வியில் கேவி தொனித்தது: இதைக்

கவனித்த கிழார் சொன்னார், “இன்னும் நலங்கிள்ளிக்கு முடி குட்டப்படவில்லை” என்று.

“புலவரே! நீர் சொல்வது வீந்தையாயிருக்கிறது. முடிசூடி னால்தான் மன்னன் ஆகலாமா? மன்னன் இல்லையேல் இளவல் மன்னன்தானே?” என்று கேட்டாள் கன்னரர் இளவரசி.

“சம்பிரதாயப்படி நீ சொல்வது சரி. ஆனால், குழந்தையைப் பார்...” என்று சொன்ன புலவர், திடீரெனத் தமது காதுகளைத் தீட்டிக் கொண்டு எதையோ உற்றுக் கேட்டார். தூரத்தே டம டமவென ஒற்றை முரசு தனிப்பட ஒலித்தது. ஒற்றைச் சங்கும் ஊதப்பட்டது. எங்கும் பெருங்கூச்சல் அலைகளையும் மீறி எழுந்தது. “புகார் உணர்ந்துவிட்டது...” என்று சொல்லிப் பெருமூச்சு விட்டார் புலவர். “மகளே! நீ உள்ளே சென்றுவிடு” என்று கெஞ்சவும் செய்தார்.

ஆனால், கன்னர நாட்டு மகள் இருந்த இடத்தைவிட்டு நகர வும் மறுத்தாள். “புலவரே! குளமுற்றத்தில் நடந்தது என்ன என்பதை நான் உங்களுக்கு இன்னும் விவரித்துச் சொல்லவில்லை. அதற்கு இப்பொழுது தேவையும் இல்லை; அவகாசமும் இல்லை. பிறகு சொல்கிறேன். ஆனால், ஒன்று மட்டும் நிச்சயம். இதோ பஞ்சணையில் தூங்கிக் கிடக்கும் மன்னன் வேண்டுகோள் ஒன்று இருக்கிறது. அவர் இட்ட ஆணை ஒன்று இருக்கிறது. அதை நான் மீற முடியாது. அவர் சடலம் அக்கினிக்கு இரையாகும் வரை, நான் அவரைவிட்டு அகல முடியாது. புகார் மக்கள் அல்ல, இந்த நாடே புரண்டு என்மேல் விழுந்தாலும், என்னைச் சிதைத்தாலும், மன்னரை விட்டு நான் அகலமாட்டேன்” என்று திடமாகக் கூறினாள். அவள் திடம் கிழாருக்கு அச்சத்தின் மேல் அச்சத்தை விளைவிக்கவே, அவர் ஏதும் பேச சக்தியற்று நின்றார்.

மன்னனை எடுத்துச் செல்ல அரண்மனைக் காவலர், உப தளபதியின் தலைமையில் உள்ளே வந்தார்கள். அவர்கள் மன்னன் சடலத்தை அணுகு முன்பு, அவனி சுந்தரி அந்தச் சடலத்தின் அருகில் சென்று நின்று கொண்டு, யாரையும் கிட்டே வரவேண்டாம் என்று தன் வலக் கையை உயர்த்திக் கம்பீரமாகச் சைகை செய்தாள். அதைக் கண்டதும், முன்னால் வந்த உபதளபதி வியப்பும் கோபமும் நிறைந்த விழிகளை அவள் மீது செலுத்தினாள். “இதற்கு என்ன அர்த்தம் புலவரே?” என்று புலவரை நோக்கியும் சிறிதான்.

அவனி சுந்தரி எதற்கும் சலிக்காமல், பூதலனைக் கண் காட்டி அழைத்து, “பூதலா! மன்னரை ஜாக்கிரதையாக எடுத்துக் கொள்” என்று உத்தரவிட்டாள். பூதலன் அந்த மண்டபம் கிடுகிடுக்க நடந்து வந்து, மீண்டும் குழந்தை போல் அரசனைத் தூக்கிக் கொண்டான். “முன்னால் வழிகாட்டி நடவுங்கள்” என்று உயிர்

தளபதியைப் பார்த்து உத்தரவிட்ட அவனி சுந்தரி, மன்னன் சடலத்தைத் தாங்கிய பூதலனைப் பின்தொடர்ந்தாள். உபதளபதி ஒரு கணம் திகைத்தான், வேற்றொரு நாட்டுப் பெண் தன்னை உத்தரவு இடுவதைப்பார்த்து. பிறகு புலவரை நோக்கினான். அவள் சொற்படி நடக்கும்படி புலவர் கண்ணாடை காட்டவே, உபதளபதி வழி காட்டி முன் சென்றான்.

வெளியே நின்றிருந்த தேரில் பூதலன் மன்னன் சடலத்தைக் கிடத்த, அவனி சுந்தரி அதன் முன்புறம் ஏறி புரவியின் கடிவாளக் கயிறுகளைப் பிடித்துக் கொண்டாள். பிறகு உபதளபதியை நோக்கி, “முன்னும் பின்னும் ஆட்கள் வரட்டும். மரணச் சங்குகள் ஒலிக்கட்டும். ஒற்றைத்தாரை ஊதட்டும்” என்றாள்.

உபதளபதிக்குத் தான் எந்த உலகத்தில் இருக்கிறோம் என்பது புரியாததால், அவள் சொன்னபடியெல்லாம் செய்தான். மன்னன் சடல ஊர்வலம் மெள்ளப் புறப்பட்டது. ராச வீதிகள் எங்கும் பந்தங்கள் பெரிதாக எரிந்து கொண்டிருந்தன. மக்கள் மிக ஒழுங்காக இருபுறமும் சூழ்ந்து நின்றார்கள். இடையே வந்த புரவி வீரர் அணிவகுத்து ரதத்தை இரு புறத்திலும் காத்துச் சென்றார்கள். சில தாய்மார்கள் மன்னனைப் பார்த்துக் கதறினார்கள். விஷயத்தைப் புரிந்து கொண்டதுபோல் அரண்மனை வாயிலில் இருந்த பட்டத்து யானையும் பெரிதாகப் பிளறியது.

புலவர் மாளிகையில் இருந்து அரண்மனை வெகுதூரம் இல்லா விட்டாலும், இந்த பவனி மிக நிதானமாகவே சென்று, சுக்ரோதயத்திற்குச் சற்று முன்பாக அரண்மனையை அடைந்தது. அரண்மனையை அடைந்த பின்பும் அரசகுமாரியின் உத்தரவின்மேல் பூதலனை மன்னன் சடலத்தைத் தூக்கிக் கொண்டு, உள்ளே சென்று, அங்கிருந்த சோழர் பெருமண்டபத்தின் நடுவில் இருந்த பெருமஞ்சத்தில் அதை வளர்த்திவிட்டு, சற்று விலகித் தலைவணங்கினான். அவனி சுந்தரியும் தனது தலையைத் தாழ்த்தினாள். சுக்ரோதயத்தில் இருந்த மக்கள் மன்னனை வந்து பார்த்துச் சென்ற வண்ணம் இருந்தார்கள்.

உள்ளத்தே எழுந்த உக்கிர உணர்ச்சிகளை அடக்கிக்கொண்டு, அன்றும் மறுநாளும் ஈமச்சடங்குகளை நடத்தினான் நலங்கிள்ளி, தனது தம்பி மாவளத்தானுடன். அந்த இரண்டு நாளும் மாவளத்தான் ஏதும் பேசாமல் வாளாவிருந்தான். சடங்குகள் முடிந்த பின்பு மூன்றாம் நாள் அரண்மனை அந்தரங்க அறையில் இருந்த அண்ணன் நலங்கிள்ளியை அணுகினான். ஏதோ ஆழ்ந்த யோசனை புடன் கடலை நோக்கிக் கண்களை ஓட்டிக் கொண்டிருந்த நலங்கிள்ளி, “என்ன தம்பி?” என்று வினவினான்.

“எனக்கு ஒரு வரம் வேண்டும்” என்றான், மாவளத்தான்.

"என்ன தம்பி?"

"துரோகி வந்திருக்கிறான்"

"ஆம்"

"தன்னந்தனியாக"

"ஆம்"

"அவனை ஒழித்துவிட்டால் என்ன?"

மாவளத்தானின் இந்த உரையைக் கேட்ட நலங்கிள்ளியின் உதடுகளில் ஒரு துன்பப் புன்முறுவல் படர்ந்தது. "இது பூம்புகார் தம்பி!" என்று கூறினான், துன்பத்துடன்.

"ஆம் அண்ணா" மாவளத்தான் பதிலில் துடிப்பிருந்தது

"இங்கு அறம் இன்னும் சாகவில்லை"

"செத்துவிட்டது"

"என்ன!"

விளக்கினான் மாவளத்தான்.

தம்பி சொல்லைக் கேட்ட நலங்கிள்ளி, "இது உண்மையா?" என்று பெரும் பிரமிப்பு கலந்த குரலில் கேட்டதன்றி, இணையில் லாச் சினம் கலந்த விழிகளைத் தம்பி மீது நாட்டினான்.

"முற்றும் உண்மை; சதி அரண்மனையிலேயே நடக்கிறது" என்றான் மாவளத்தான், குடாக.

மர்மங்கள் பல!

புகாரின் இணையிலா மன்னனும் முதாதையுமான கரிகால் பெருவளத்தானின் பெயரில் கடைப்பகுதியான "பெருவளத்தான்" என்ற சொல்லை, "மாவளத்தான்" என்று சற்று மாற்றிவைத்த காரணத்தாலோ என்னவோ, மகாவீரனாக விளங்கிய தம்பிக்கு சிறிது முன்கோபமும் அவசர புத்தியும் உண்டு என்பது நலங்கிள்ளிக்குத் தெரிந்தேயிருந்தது. தவிர, அவன் சதா பகடையாடுவதும், அப்படிப் பகடையாடிய ஒரு சமயத்தில் ஒரு புலவர் மீது சினம் கொண்டு பகடைக்காய்களை அவர் முகத்தில் வீசியெறிந்து விட்டதையுங்கூட மக்கள் பேசிக் கொண்டு நெந்தார்கள். எனவே, அவன் சொல்லுவது எதையும் சற்று நிதானமாகவே கேட்க எண்ணங்கொண்ட நலங்கிள்ளி, "நிதானமாகவே சொல் தம்பி! என்னதான் நடந்துவிட்டது?" என்று வினவினான்.

மாவளத்தான் நலங்கிள்ளியளவு உயரம் இல்லாவிட்டாலும், அவன் கண்களும் முகமும் நலங்கிள்ளியின் கண்களையும் முகத்தையும் போலவே அழகாகவும் துடிப்பாகவும் இருந்தன. அவன் நீண்ட கைகளில் நிறையக் காணப்பட்ட தழும்புகள் அவன் யாருடனாவது சதா வாள்பயிற்சி செய்து கொண்டு இருப்பவன் என்பதையும், அதனால் ஏற்படும் காயங்களை அறவே இலட்சியம் செய்யாதவன் என்பதையும் நிரூபித்தன. முகத்தில் வளைந்துகிடந்த முரட்டுக் குழல்களைத் தள்ள அவன் தலையை சிறிது ஆட்டிக் கொண்டதிலும் கம்பீரமும், துடுக்குத்தனமும் இருந்தன. அந்தத் துடுக்குத்தனத்துடன் அவன் பேசினான்: “உங்களைத் தீர்த்துக் கட்ட அரண்மனையில் சதி நடக்கிறது” என்று.

“அப்படியா?” நலங்கிள்ளியின் கேள்வியில் அப்பொழுதும் நிதானம் இருந்தது.

“ஆம்” என்றான் மாவளத்தான்.

“யார் செய்கிறார்கள், சதி?”

“யாருக்குத் தங்களைக் கொல்வதால் பயன் இருக்கிறதோ அவர்கள்தான்.”

“யார் அவர்கள்?”

“நெடுங்கிள்ளியும் அந்தப் பெண்ணொருத்தி வந்திருக்கிறாளே அவளும்” என்று கூறிய மாவளத்தான் உடல், சிறிது கோபத்தால் துடித்தது.

இதைக் கேட்ட பின்புதான் நலங்கிள்ளி சிறிது சுரணையைக் காட்டினான். மிகுந்த பிரமிப்புடன், “உண்மையாகவா?” என்றும் வினவினான்.

“ஆம் அண்ணா! முற்றிலும் உண்மை” என்றான் மாவளத்தான்.

நலங்கிள்ளி சில விநாடி மீண்டும் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். பிறகு கேட்டான் தம்பியை நோக்கி, “தம்பி! இதில் இந்த இரு வருக்கும் என்ன பயன் இருக்க முடியும்? என்னைக் கொன்றால் புகாரை ஆள நீ இருக்கிறாய். ஆகையால் அடுத்த தாயாதியும் பகைவனுமான நெடுங்கிள்ளிக்குப் பயன் ஏதும் இல்லை. அந்த கன்னர நாட்டுப் பெண்ணுக்கும் என்னைக் கொல்வதால் எந்தவித லாபமும் இல்லை. அவளுக்கு சோழ நாட்டு மக்கள் முடிசூட்டப் போகிறார்களா என்ன?” என்று.

மாவளத்தான் அண்ணனைக் கூர்ந்து நோக்கினான். பிறகு கீகட்டான் “என்னையும் தீர்த்துவிட்டால்?” என்று.

இதைக் கேட்ட நலங்கிள்ளி சற்று இரைந்தே நகைத்தான். “மாவளத்தான்! இதென்ன கொலைக்களமா? ஒவ்வொருவராக

நெடுங்கிள்ளி பிடித்துக் கொல்ல, இல்லை, இது அவன் இருப்
பிடமா, நம் இருவரையும் வெட்டுப்பாறைக்கு அனுப்ப? அது
கிடக்கட்டும், அந்தப் பெண்தான் என்ன செய்யமுடியும்? நம் இரு
வரையும் ஒன்று சேர்த்து மருந்து வைத்துக் கொன்றுவிட முடி
யுமா?" என்று வினவினான், நகைப்பின் ஊடே.

மாவளத்தான் நகைக்கவில்லை. "அத்தனை நேரான திட்டம்
அல்ல அண்ணா, திட்டம் மறைமுகமாகவும் கடுமையாகவும் இருக்
கிறது" என்று கூறி, மேலே விளக்கவும் முற்பட்டான், "நேற்று
இரவு நான் தற்செயலாக நமது நந்தவனத்துக்குப் போனேன்.
அண்ணன் இறந்துவிட்ட நிலை குறித்து குழம்பிய மனதுடன் சென்
றேன். ஆகையால் முதலில் எதையும் கவனிக்கவில்லை. பிறகு திடீர்
என நான் இருந்த இடத்தில் இருந்து சற்று தூரத்தில் காலரவம்
கேட்டது. சட்டென்று ஒரு மரத்தின் இருளில் ஒதுங்கினேன்.
சற்று நேரத்தில் அங்கு அந்தப் பாதகன் நெடுங்கிள்ளி வந்தான்.
எட்ட இருந்த செடிகளுக்கு அருகில் நின்று ஓரிரண்டு பூக்களைக்
கொய்து முகர்ந்தான். அப்பொழுது ஒரு சிரிப்பொலி கேட்டது.
"மன்னர் பூவின் நறுமணத்தை ரசிக்கிறார் போலிருக்கிறது" என்ற
சொற்களும், அதைத் தொடர்ந்தன. அந்தச் சொற்களைத்
தொடர்ந்து, அவனி சுந்தரி, அந்தப் பூச்செடியின் மறைவில்
இருந்து வெளியே வந்தாள்."

இங்கு சற்றுப் பேச்சை நிறுத்தினான் மாவளத்தான், உணர்ச்
சிப் பெருக்கால். "மேலே சொல்" என்ற நலங்கிள்ளியின் சொற்
கள் அவனைத் தூண்டவே, அவன், மேலும் சொன்னான்: "அவனி
சுந்தரியைக் கண்டதும் நெடுங்கிள்ளி அவள் தோன் மீது கையை
வைக்கப் போனான். "தொடாதே" என்று மிகக் கடுமையுடன்
எச்சரித்தான் அவள். அந்தச் சொற்களில் இருந்த உஷ்ணத்தால்,
எந்தப் பாதகச் செயலுக்கும் அஞ்சாத நெடுங்கிள்ளியே
அசைந்து, உயரத் தூக்கிய வலக் கையைக் கீழே போட்டான்.
பிறகு அவள் மிகக் கம்பீரமாகவே கேட்டாள்: "இங்கு எதற்கு
என்னை வரச் சொன்னீர்கள்?" என்று. பிறகு அவர்களுக்குள்
உரையாடல் இப்படி நிகழ்ந்தது.

"காரணமாகத்தான் வரச் சொன்னேன்" என்றான் நெடுங்
கிள்ளி.

"என்ன காரணம்?" அந்தப் பெண் சர்வசாதாரணமாகக்
கேட்டாள்.

"புகாரில் மூவரில் ஒருவன் இறந்தான்" என்றான் நெடுங்
கிள்ளி.

"ஆம், கொல்லப்பட்டான்" என்றான் அவனி சுந்தரி.

"என்ன! கொல்லப்பட்டானா?" என்று கேட்டான் நெடுங்

கிள்ளி. அவன் வார்த்தையில் போலி நடுக்கம் இருந்தது.

“அப்படித்தான் கோலூர் கிழார் கருதுகிறார்” என்றான் அந்தப் பெண்.

“அந்தப் புலவன், பெரிய அதிகப் பிரசங்கி.”

“ஆம், ஆம். உண்மையை எப்படியோ கண்டுபிடித்து விடுகிறார்.”

“அவராகக் கண்டுபிடித்து விடுகிறாரா? கண்டுபிடிக்க நீ உதவியுமா?”

“நான் எப்படி உதவ முடியும்?”

“ஏன் முடியாது? குளமுற்றத்தில் நடந்ததுதான் உனக்குத் தெரியுமே.”

“இருக்கலாம். ஆனால் மன்னன் சடலத்தை முன்னறிவிப்பு இல்லாமல் நான் கொண்டு வந்திருக்கும் போது, என்னைத்தான் புலவர் கொலைகாரியென்று நினைக்கிறார்.”

“என்னை நீ காட்டிக் கொடுக்கவில்லையே?”

“காட்டிக் கொடுத்திருந்தால், உங்கள் கொலைகாரர்கள் என்னை சும்மா விடுவார்களா?”

“கொலைகாரர்களா?”

“உங்களுடன் வந்திருக்கும் நூறு பேர்”

“அதுவும் தெரியுமா உனக்கு?”

“நன்றாகத் தெரியும்” என்றான் அவனி சுந்தரி.

“இங்கு சிறிது தயங்கிய நம் அருமை உறையூர் அண்ணன், மேலும் அந்தப் பெண்ணை விசாரிக்க முற்பட்டு, “எப்படி அறிந்தாய்?” என்று வினவினான்” என்று, மேலும் சொன்னான் மாவளத்தான்.

“கன்னர நாட்டில் இருந்து நான் தனியாக வரவில்லை. என்னுடன் பூதலன் வந்திருக்கிறான். அவனுக்குக் கண்கள் ஆயிரம் உண்டு” என்று உணர்த்தினான், அவனி சுந்தரி.

“என்னை நீ காட்டிக் கொடுத்து விடுவாயா?” என்று நடுக்கத்துடன் கேட்டான், நெடுங்கிள்ளி.

“ஒருக்காலும் மாட்டேன். நீங்கள் இல்லாவிட்டால் கன்னரர் லட்சியம் எப்படி நிறைவேறும்? உங்களைப் போன்ற ஒரு நல்ல பிள்ளை சோழர் குடும்பத்தில் பிறக்காவிட்டால், எங்கள் திட்டம் எப்படிக் கைகூடும்” என்று வினவினான் அவள்.

அவள் தன்னைப் பார்த்து நகைக்கிறாள் என்பதை அறிந்தும், நெடுங்கிள்ளி அதற்காக சினம் கொள்ளவில்லை. “அவனி சுந்தரி! என் திட்டங்களுக்கு மட்டும் நீ உதவி செய்; அப்புறம் நெடுங்

கிள்ளி யார் என்பதை உணருவாய்” என்றான்.

“இப்பொழுதே உணர்ந்துதான் இருக்கிறேன்” என்றான் அவனி சுந்தரி.

“உன்னை என் பட்டத்தரசி ஆக்குகிறேன்.

“ஏற்கனவே இருப்பவள்?”

“அவள் உறையூரை ஆள்வாள்; நீ புகாரை ஆள்வாய்.”

“இருவரையும் சேர்த்து நீங்கள் ஆள்வீர்கள்” இதைச் சொன்ன அவள், நகைத்தாள்.

நெடுங்கிள்ளியின் சிற்றம் அதிகமாயிற்று. தன் உடையில் இருந்த குறுவாளைத் தட்டிக் காட்டினான். அதைப் பார்த்த அவள் மீண்டும் நகைத்து “குறுவாளாலோ நேர் போரிலே கொல்வது உங்கள் வழக்கம் அல்லவே வீரரே! அதை ஏன் தட்டிக் காட்டுகிறீர்கள்?” என்று வினவினாள்.

நெடுங்கிள்ளி பதில் சொல்லவில்லை உடனே. சிறிது தாமதித்துவிட்டு, அவள் காதில் குசுகுசு வென்று ஏதோ சொன்னான். அவளும் தலையாட்டினாள். “இதை மாத்திரம் செய்துவிடு; உனக்கு எது வேண்டுமானாலும் தருகிறேன்” என்றான்.

சரியென்பதற்கு அடையாளமாக அவள் தலையை ஆட்டினாள். அதற்குப் பிறகு நெடுங்கிள்ளி அவ்விடத்தை விட்டு வெகு வேகமாகச் சென்றுவிட்டான். பிறகு ஓர் அதிசயம் நடந்தது. அந்தப் பெண் கையை மெல்லத் தட்டினாள். சற்று தூரத்தில் இருந்து அந்தப் பூதம் வெளிவந்தது... இந்த இடத்தில், சற்று பேச்சை அரைகுறையாக விட்ட மாவளத்தான், அண்ணனை நோக்கினான்.

தம்பி அதுவரை சொன்ன கதையை பிரமிப்புடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்த நலங்கிள்ளி, “பூதலகு...! என்று வினவினான்.

“ஆம்” என்றான் மாவளத்தான்.

“அவனி சுந்தரி அவனிடம் என்ன சொன்னாள்?”

“ஏதும் சொல்லவில்லை. நெடுங்கிள்ளி சென்ற திசையைக் கையால் சுட்டிக் காட்டினாள்.

“பிறகு?”

“அந்த ராட்சதன் நெடுங்கிள்ளி சென்ற வழியை நோக்கி நடந்தான்.”

“பிறகு?”

அந்தப் பெண் நமது நந்தவனத்தின் பளிங்கு மண்டபத்துக்கு வந்தாள். அதில் உட்கார்ந்து இருந்தாள் நீண்ட நேரம். பிறகு எழுந்திருந்து, அரண்மனையை நோக்கி நடந்தாள்.”

“இவ்ளவுதானே?”

“ஆம்”

நீண்ட நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான் நலங்கிள்ளி. கடைசியில் ஒரு முடிவுக்கு வந்து, “தம்பி! மர்மம் பலமாயிருக்கிறது. எதற்கும் புலவரை அழைத்து வா, யோசனை கேட்போம்” என்றான்.

ஆனால் அவர்கள் இருவருக்கும் இருந்த குழப்பத்தால், அந்தச் சுரங்க அறையின் இன்னொரு சாளரத்தின் அருகில் ஒட்டி நின்று, அவர்கள் உரையாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஓர் உருவத்தை இருவருமே கவனிக்கவில்லை.

மாவளத்தான் அறையை விட்டு வெளிவந்ததும் அந்த உருவம் மறுபுறம் இருந்த சுவரில் பதுங்கிக் கொண்டது. அவன் சென்றதும், அரசனின் அந்தரங்க அறைக்குள் ஓசைப்படாமல் நுழைந்தது. நுழைந்து கதவையும் சாத்திக் கொண்டது.

6 விபரீத வேண்டுகோள்

தம்பி மாவளத்தான் சொன்ன செய்தியால், மிகவும் குழம்பிய மனதுடன் நலங்கிள்ளி நின்றிருந்தான். ஆனாலும், தம்பி சென்ற பின்பு ஓசைப்படாமல் தனது அறைக் கதவு திறந்ததையும், அதன்மூலம் அவனி சுந்தரி நுழைந்து கதவைச் சாத்திவிட்டதையும் கண்ட புகாரின் புதுமன்னன், வியப்பு நிரம்பிய விழிகளை அவள் மீது நிலைக்கவிட்டான்.

அவளை அறைக்கு வெளியே இருந்த காவலர்கள் எப்படி உள்ளே புகுவிட்டார்கள், அவள் எதற்காக அத்தனை பத்திரமாக அரவம் செய்யாமல் திருடியைப் போல் உள்ளே நுழைய வேண்டும் என்பது போன்ற பல கேள்விகள் அவன் மனதில் எழுந்தன. அவற்றையெல்லாம் அவன் கேட்காமல், அவளை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான்.

அவள் சுந்தர வடிவம் அன்றைய காலை அலங்காரத்தில் கண்களைப் பறித்துக் கொண்டிருந்தது. அவள் அன்று ஒரு பச்சைச் சேலையை அணிந்து கொண்டிருந்ததால், அந்தப் பச்சை நிறம் அவள் கன்னக் கண்ணாடியில் பிரதிபலிப்பதாகத் தோன்றியது. நலங்கிள்ளியின் கூரிய கண்களுக்கு, அவள் அன்று புதிதாக அணிந்திருந்த மேகலாபரணத்தில் கற்கள் ஒரிரண்டே பதிக்கப் பெற்று இருந்தாலும், அவைகூட அவள் இயற்கை அழகைப் பன்மடங்கு

அதிகப்படுத்தியிருந்தது. அவள் அழகிய கண்களே அவளுக்கு ஆபரணமாயிருக்க, எமற்ற ஆபரணங்கள் அவளுக்கு தற்காக என்று தனக்குள் வினவிக் கொண்டான், நலங்கிள்ளி.

புகார் அரசன் தன்னை அப்படி உற்றுப் பார்ப்பதைக் கண்டும், புன்சிரிப்பினால் பூக்கவில்லை, அவள் பூவிதழ்கள். கண்களிலுங்கூட, அந்த வழக்கமான விஷமத்தைக் காணோம். தாமரை முகங்கூட, அந்த வழக்கமான மென்மையைக் கைவட்டு மிகவும் கல்லாயிருந்தது. அன்று அவள் கதவில் சாய்ந்த வண்ணம் துவண்டு நின்ற நிலை, காமத்தை விளைவிக்கிறதா, கடினத்தை விளைவிக்கிறதா என்பதைப் புரிந்து கொள்ளச் சக்தியிழந்து நின்றன, மன்னனின் ஆராய்ச்சிக் கண்கள்.

நலங்கிள்ளியின் கண்கள் தன்மீது ஓடுவதைக் கண்டாலும், காணாதது போலவே அவள் பேச்சைத் துரிதமாகத் தொடங்கினாள்: மன்னவா! உங்கள் மகுடா பிஷேகத்துக்குப் புலவர் நாளை கழித்து மறுநாள், நாள் வைத்திருக்கிறார்” என்று குறிப்பிட்டாள்.

அந்தச் செய்தியை முதல் நாள் அன்றே புலவர் அத்தாணி மண்டபத்தில் அறிவித்து இருந்ததால், அதை எதற்காக மீண்டும் சொல்கிறாள் அவனி சுந்தரி என்பதை அறியாமல், நலங்கிள்ளி, சர்வசாதாரணமாகவே பதில் கூறினான், “ஆம்” என்று.

அவனி சுந்தரியின் அழகிய கண்கள் அவன் கண்களுடன் கலந்தன, ஒரு விநாடி. பிறகு அவள் உதடுகள் மலர்ந்து கேள்விகளை வீசின: “நீங்கள் பல கேள்விகளை என்னைக் கேட்க வேண்டும். ஆனால் கேட்கவில்லையே” என்று எழுந்தது, அவள் முதல் கேள்வி.

நலங்கிள்ளி அவள் கண்களை ஆராய்ந்து, அதில் சிக்கியிருந்த தனது கண்களை விடுவித்துக் கொண்டான், விநாடி நேரத்தில். “ஆம் கேட்கவில்லை” என்று கூறிப் புன்முறுவலும் கொண்டான்.

“ஏன்?” அவனி சுந்தரியின் கேள்வியில், மன்னனின் நிதானத்தைப் பற்றிப் பெரும் வியப்பு ஒலித்தது.

“விஷயங்களைச் சொல்வதற்காகக் கன்னரத்து இளவரசி வந்திருக்கிறீர்கள்” என்ற நலங்கிள்ளி, “ஏன் அங்கேயே நிற்க வேண்டும்? இப்படி அமருங்கள்” என்று, சற்று எட்ட இருந்த ஓர் இருக்கையை சுட்டிக் காட்டினான்.

மயிலென நடந்து, அந்த ஆசனத்தில் சென்று உட்கார்ந்தாள் அவனி சுந்தரி. “நீங்களும் உட்காருங்களேன்” என்றும் கூறினாள், நலங்கிள்ளியை நோக்கி.

“வேண்டாம். நிற்பதில் வசதியிருக்கிறது” என்று கூறிய நலங்கிள்ளி, சாரளத்தில் நன்றாகச் சாய்ந்து, தனது இரு கைகளையும் மார்பில் கட்டிக் கொண்டான். அவன் வாய் கேள்வி எதையும்

கேட்காவிட்டாலும், கண்கள் கேள்விகளைக் கக்கின.

அவற்றைக் கவனிக்கவே செய்த அவனி சுந்தரி, “நான் உங்கள் காவலரை யெல்லாம் மீறி, எப்படி இங்கு வந்தேன் என்பது உங்களுக்கு வியப்பாயிருக்கிறது?” என்று முதல் கேள்வியை அவளே வீசிஞள்.

நலங்கிள்ளியின் இதழ்களில் புன்முறுவல் தவவழ்ந்தது. “இல்லை. அதில் வியப்பு எனக்கு ஏதும் இல்லை” என்று அவன் வாயிலிருந்து உதிர்ந்த சொற்களிலும், வியப்பொலி ஏதும் இல்லை.

“உண்மையாகவா?”

“ஆம்”

“விந்தையாயிருக்கிறதே!”

“விந்தை ஏதும் இல்லை. ஆனால் கண்கள் இருக்கின்றன.”

“கண்களா?”

“ஆம், என் கண்கள்!” என்ற நலங்கிள்ளி நகைத்தான்.

அவனி சுந்தரியின் முகத்தில் வியப்பு அதிகமாக விரிந்தது. அதில் சந்தேகங்கூடக் கலந்து நின்றது. “புரியும்படி சொல்லுங்கள்” என்று வினாவினாள்.

“சொல்லவா? காட்டவா?” என்று கேட்டான் மன்னன்.

“எப்படிச் செய்தாலும் சரி” என்ற அவனி சுந்தரி, அவளை ஏறிட்டு நோக்கினாள்.

மன்னன் சாளரத்தைவிட்டு, அவளை நோக்கி மிகவும் நிதானமாகப் புலிநடை நடந்து வந்தான். அவள் அருகில் வந்ததும் ஒரு விநாடி யோசித்துக் கொண்டு நின்றான். பிறகு, அவள் இடத்தோளில் சரிந்து கிடந்த சேலையைச் சற்று மேலே சரேலெனத் தூக்கிவிட்டு, அவள் இடக் கையைத் தன் வலக் கையால் பற்றி எடுத்தான். அந்தக் கையைத் தனது இடக் கையில் வைத்து; விரல்களைப் பிரித்துச் சுட்டிக் காட்டினான்.

நலங்கிள்ளி தன்னைத் தொட்டதையோ, சரிந்த மேலாடையைத் தூக்கியதையோ, அவனி சுந்தரி லட்சியம் செய்யவில்லை. அவன் கூரிய அறிவை நினைத்து மேலும் வியப்பே அடைந்தாள். அவள் வியப்பைக் கண்டு அவன் விரலில் இருந்த பெரிய மோதிரம் கூட நகைத்தது. அது நகைத்ததா, அல்லது அதன் புலிமுகக் கண்கள் உக்கிரத்தால் உறுமினவா என்பதை விவரிக்க இயலாத ஒரு நிலை, அவள் மனதை ஆட்கொண்டது. அதனால் ஏற்பட்ட குழப்பம் அவள் முகத்தைக் குங்குமச் சிவப்பாக அடித்தது.

அப்பொழுதுதான் ஓர் ஆண் மகன் தன் கையைப் பற்றி நிற்பதையும், அந்தப் பிடியும் இரும்புப் பிடியா இருப்பதையும் உணர்ந்

தான், அவள். அதனால் ஏற்பட்ட புதுவிதமான நெகிழ்ச்சியில், ஓர் ஆனந்தமும் கலந்து கொண்டதால், அவள் விவரிக்க இயலாத பல உணர்ச்சிகளால் பீடிக்கப்பட்டுத் தத்தளித்தாள். அதனால், சிறிது ஆசனத்தில் அசங்கவும் செய்தாள்.

அந்த நிலை நலங்கிள்ளியையும் ஓரளவு பற்றிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். நடுங்காத அவன் கைகள் கூடச் சிறிது நடுங்கின. “என்கண்களைப் பற்றி இப்பொழுது என்ன நினைக்கிறாய்?” என்று கேட்டான், புகார் மன்னன் மெல்ல நகைத்து.

“எதையும் பார்க்கத் தவறாத கண்கள்” என்று குழைந்து பேசினான் கன்னரத்து இளவரசி. “எப்பொழுது கண்டு பிடித்தீர்கள்” என்றும் வினவினாள், மெல்ல மெய்யெல்லாம் புல்லரித்த தால்.

நலங்கிள்ளி அவன் கைகளை விடுவித்து, சற்று எட்டச்சென்று அவளைப் பார்த்து, “அவனி சுந்தரி! அன்று புலவரின் மாளிகையில் மன்னன் சடலத்தில் இரண்டு மர்மங்களை எங்களுக்கு காட்டினாய்” என்று துவங்கினான் உரையாடலை.

“ஆம்; ஒன்று கச்சைக் குழல்...”

“இரண்டாவது மன்னர் மார்பில் இருந்த பெரிய சிவப்பு மச்சம்.”

“அந்தக் குழல் சிறு முங்கில் குழல்...” என்று இழுத்தான், நலங்கிள்ளி.

“ஆம்”

“யவன நாட்டு வாசனைத் திரவியங்களை வைக்கும் குழல்.”

“ஆம்! ஆம்”

“மன்னர் வாசனைத் திரவியம் விரும்பாதவர்...” இதைச் சொன்ன நலங்கிள்ளி, அவளை உற்று நோக்கினான்.

அவனி சுந்தரி பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை. மவுனம் சாதித்தாள். நலங்கிள்ளியே மேற்கொண்டு சொன்னான். “ஆகையால், அதை மன்னரிடம் வேறு யாரோ கொடுத்திருக்கிறார்கள். கொடுத்தது மட்டுமல்ல, எழுத்தாணி கொண்டு “நெடுங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி” என்று இரண்டு இடங்களில் உறையூர் மன்னன் பெயரைப் பொறிக்கவும் செய்திருக்கிறார்கள். அந்தக் கையெழுத்து மன்னர் கையெழுத்துதான். ஆனால், ஒலைபொறிக்கும் எழுத்தாணியுடன் உறங்கும் பழக்கம் மன்னருக்குக் கிடையாது. ஆகையால் அதை வேறு யாரோ அவரிடம் கொடுத்திருக்கிறார்கள்.”

இந்த இடத்தில் பேச்சை நிறுத்திய நலங்கிள்ளி, அவனி சுந்தரியை உற்று நோக்கினான். “ஆம்! நான்தான் கொடுத்தேன். அந்தக் குழலும் என்னுடையதுதான். வாசனைத் திரவியங்களை

அறையில் தெளித்துவிட்டேன்” என்று விளக்கினான். அவனி சுந்தரி.

“அதுவும் எனக்குத் தெரியும். மன்னரின் தளபதி நீங்கள் வந்த மறுநாள் இங்கு வந்ததும் சொன்னார். ஆனால், விவரங்கள் அவருக்குத் தெரியாது. மன்னர் இறந்து கிடந்த அறை முழுதும் வாசனை அடித்துக் கொண்டிருந்தது என்று கூறினார்” என்ற நலங்கிள்ளி, “அது மட்டுமல்ல; அன்று முதல் ஜாமத்தில் நெடுங்கிள்ளி நீண்ட நேரம் மன்னனிடம் தனியாகப் பேசிக்கொண்டு இருந்ததாகவும், அவன் போகும்போது மன்னர் அறைக்கு வெளியே வந்து அவனை வழியனுப்பியதாகவும் சொன்னார்” என்றும் கூறினார்.

“வேறு என்ன சொன்னார்?” வறண்ட குரலில் வெளிவந்தது அவனி சுந்தரியின் கேள்வி.

“மறுநாள் காலை மன்னர் இறந்து கிடந்ததாகக் கூறினார்”

“வேறு எதுவும் அவருக்குத் தெரியாது?”

“தெரியாது”

அவனி சுந்தரி தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு கேட்டாள். “மீதிக் கதை தங்களுக்குத் தெரிய வேண்டாமா?” என்று.

“சொன்னால் தெரிந்து கொள்ளுகிறேன்” நலங்கிள்ளியின் குரலில் வெறுப்பு ஒலித்தது பலமாக.

“சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள், மன்னர் இறந்த நாள் மாலை நான் நான் குளமுற்றம் வந்து சேர்ந்தேன். நான் போக உத்தேசித்தது உறையூர். ஆதலால், குளமுற்றத்து ஊருக்குள் செல்லாமல், வெளியே ஒரு தோப்பில் தங்கினேன். இரவு முண்டது. அதே தோப்புக்கு இருவர் வந்தார்கள். நானும் பூதலனும் இருந்த இடம் அபர்த்தியான பகுதியில் இருந்ததால், அவர்கள் இருவரும் எங்களைப் பார்க்க முடியவில்லை. நாங்கள் மட்டும் அவர்களைப் பார்க்க முடிந்தது. அவர்கள் பேச்சைக் கேட்கவும் முடிந்தது. வந்திருந்தவன் இன்னொருவனை, “மன்னா! மன்னா!” என்று அழைத்ததால், அவன் ஏதோ ஊர் அரசன் என்று தீர்மானித்தேன். அங்குதான் புகார் மன்னரைக் கொல்லப்போகும் முறையை விளக்கிக் கொண்டிருந்தான் நெடுங்கிள்ளி. “இந்த ஊசி முனை யால் சிறிது குத்தினால் போதும், மரணம் நிச்சயம், ஆனால் நிதானமான மரணம்தான். யாரும் காரணத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியாது” என்றான். கூட வந்தவன் அதை ஆமோதித்து, “காரியம் முடிந்ததும் திரும்பிவிட வேண்டும் அரசே! இல்லையேல் பேராபத்து” என்றான். பிறகு மன்னன் சென்றான் புரவி ஏறி. நான் பூதலனை விட்டு இன்னொருவனைக் கூட்டிப் போட்டேன். அவனைக்

கொன்றுவிடுவதாகப் பயமுறுத்திவிட்டு, நானும் பூதலனும் அரண்மனைக்கு விரைந்தோம். அங்கு இருந்த உங்கள் படைத் தலைவரை அணுகி, நான் மன்னரை உடன் பார்க்க வேண்டும் என்று மன்றாடினேன். உறையூர்த் தம்பி பேசிக் கொண்டு இருப்பதால் முடியாது என்று மறுத்துவிட்டார் படைத்தலைவர். “மன்னர் உயிருக்கு ஆபத்து” என்று கெஞ்சினேன். பதிலுக்குப் படைத் தலைவர் நகைத்தார். அப்படி அவர் நகைத்துக் கொண்டிருந்த போது, நெடுங்கிள்ளி அவசரமாக வெளிவந்து, புரவி ஏறிப் பறந்து சென்றான். நான் படைத் தலைவரையும் மீறி அரசர் அறைக்குள் ஓடினேன்...” இங்கு அவனி சுந்தரியின் குரல் தழுதழுத்தது.

“சொல்லுங்கள் மேலே...” என்றான் நலங்கிள்ளி.

“மன்னர் சயனத்தில் படுத்துக் கிடந்தார். நான் அவரை அணுகி, நான் யார் என்பதை அறிவித்து, எனது முத்திரை மோதிரத்தையும் காட்டினேன். பிறகு கேட்டேன், “சற்று முன்பு வந்தவர் ஊசியால் ஏதாவது செய்தாரா?” என்று. மன்னர் மார்பைத் திறந்து காட்டினார். “எனக்கு சில நாளாகக் காச நோய் இருக்கிறது. அதற்குத் தம்பி வைத்தியம் செய்தான். அந்த ஊசிமுனை மருந்து என் நோயைத் தீர்க்கும் என்றான்” எனக் கூறினார். நான் கண்களில் இருந்து பொல பொல வெள நீரை உதிர்த்தேன். விஷயத்தைக் கூறினேன். கிள்ளிவளவர் ஒரு விநாடி மலைத்தார். தனது மருத்துவரை வரவழைக்கும்படி கூறினார். மருத்துவர் வந்து பார்த்து, “ஊசிமுனை விஷம் கடும் விஷம் என்றும், மாற்று மருந்து இல்லை” என்றும் கூறினார். பிறகு மன்னர் எல்லோரையும் வெளியோ போகச் சொல்லிவிட்டு, என்னிடம் ஓர் ஓலை கேட்டார். நான் மடியில் இருந்த வாசனைக் குழலை எடுத்து வாசனைத் திரவியத்தை கீழே ஊற்றிவிட்டுக் கொடுத்தேன். என் மடியில் சதா இருக்கும் தங்க எழுத்தாணியையும் கொடுத்தேன். மன்னர் பஞ்சணையில் உட்கார்ந்து சாவதானமாக எழுதினார். பிறகு தன்கையில் இருந்த முத்திரை மோதிரத்தை எடுத்து, என் மோதிரவீரல் சிறியதாயிருந்ததால் கட்டை விரலில் போட்டார். “மகளே! சோழ நாட்டைக் காப்பாற்றிவிடு” என்று உத்தரவிட்டார். பிறகு படைத் தலைவரை வரவழைத்து, நான் சொல்கிறபடி நடந்து கொள்ள உத்தரவும் இட்டார்.” இத்துடன் கதையை முடித்த அவனி சுந்தரி. முகத்தை மூடிக்கொண்டு, தேம்பித் தேம்பி அழுதாள்.

மீதிக் கதை நலங்கிள்ளிக்குத் தெரிந்தே இருந்ததால் அவன் ஏதும் பேசவில்லை. அவள் முதுகை ஆறுதலாகத் தடவிக் கொடுத்தான். அவள் அழுகை நின்றதும், “அவனி சுந்தரி, அடுத்து என்ன செய்ய வேண்டும்?” என்று வினவினான்.

அவள் அவனை நீர்தோய்ந்த கண்களுடன் ஏறெடுத்து நோக்

நோக்கினாள். பிறகு விடுத்தாள் ஒரு வேண்டுகோள். அந்த வேண்டுகோள் பெரும் விபரீதமாயிருந்தது.

கரும்பும் வேலும்

அவனி சுந்தரியின் வேண்டுகோள் அத்தனை விபரீதமாக இருக்கும் என்று எதிர்பாராததால், நலங்கிள்ளி பிரமை பிடித்துப் பல வீநாடிகள் நின்றுவிட்டான். இத்தனைக்கும் அவள், “இன்று இரவு நீங்கள் என்னை அரண்மனை நந்தவனத்தில் சந்திக்க வேண்டும்” என்று மட்டும் தான் கேட்டாள். அண்ணன் சடலம் தீக்கு இரையான மூன்றாம் நாளை, தான் ஒரு பெண்ணுடன் இரவில் நந்தவனத்தில் நடமாடினால், அது வழக்கத்துக்குத்தான் ஒத்து வருமா, அல்லது பண்பாட்டுக்குத்தான் ஒத்துவருமா என்று எண்ணினாள். எண்ணியதன்றி, அதை வாய்விட்டுக் கேட்டான் நலங்கிள்ளி, “இது முறையாகுமா, அவனி சுந்தரி” என்று.

அவனி சுந்தரியின் அழகிய கண்கள் மேலெழுந்து, அவனைத் துணிவுடன் கூர்ந்து நோக்கின. “இதில் முறைகேடு என்ன இருக்கிறது?” என்று வினவினாள் அவள், பவழ இதழ்களை மெள்ளத் திறந்து.

“நீ ஒரு பெண்...” தடுமாறினாள், நலங்கிள்ளி.

“ஓகோ! அதைக் கண்டு பிடித்து விட்டார்களா?” என்று பதில் கேள்வி கேட்ட அவள் இதழ்களில், குறுநகை விரிந்தது.

“அதுவும் அழகானவள்” என்றான் மீண்டும் நலங்கிள்ளி, அவள் குறுநகையில் கலந்து கிடந்த விஷமத்தை நோக்கியும்கூட.

“பாராட்டுதலுக்கு நன்றி” என்றாள் அவள்.

மேற்கொண்டு ஏதும் பேசத் தெரியாமல் திணறி நின்றான். நலங்கிள்ளி. ஆகவே, சிறிது நேரம் அப்படியும் இப்படியும் அறையில் உலாவிவிட்டு, மீண்டும் அவள் எதிரே வந்து நின்று கொண்டான். “அவனி சுந்தரி! விளையாட இது சமயம் அல்ல, இடமும் இதுவல்ல” என்று சற்று கடுமையுடன் கூறினாள்.

அவனி சுந்தரியின் கண்களில் விஷமக் களை அள்ளித் தெறித்தது. “அதனால்தான் சொல்லுகிறேன், இன்று இரவு நந்தவனத்தில் சந்திக்கலாம் என்று” அவள் சொன்ன சொற்களிலும், விஷமம் ஊடுருவி நின்றது.

அதை நலங்கிள்ளி கவனிக்கத் தவறவில்லை என்றாலும், சமயம் வேரூயிருந்தால், அவன் மனநிலை வேரூயிருந்தால், அவனும்

சொற்போர் தொடுத்திருப்பான். ஆனால் அன்று, அந்த அறையில் மிக நிதானத்துடன் அவளுக்குப் பதில் சொன்னான். "அவனி சுந்தரி! இது சோழர்களின் புராதனமான தலைநகர். இங்கு சிவ சம்பிரதாயங்களை மன்னர்கள் கடைப்பிடித்துத்தான் ஆக வேண்டும். அந்த சம்பிரதாயப்படி இந்த அரசு எங்கணும் பதினாறு நாள் மக்கள் துக்கம் கொண்டாடுவார்கள். "மன்னன் எவ்வழி, அவ்வழி குடிகள்" என்பது மற்றைய நாளில் உண்மையென்றாலும், இந்த விஷயத்தில் மக்கள் எப்படியோ அப்படித்தான் மன்னனும் நடக்க வேண்டும். ஆகவே, இரவில் நான் உன்னை நந்தவனத்தில் சந்திப்பதை யாராவது பார்த்துவிட்டால் ஏற்படக் கூடிய கொந்தளிப்பை யாரும் சமாளிக்க முடியாது" என்று நிதானமாகவும், திடமாகவும், உள்ள நிலையை எடுத்துக் காட்டினான், புகாரின் புது மன்னன் நலங்கிள்ளி.

அவனி சுந்தரியும் அதுவரை அமர்ந்திருந்த ஆசனத்தில் இருந்து எழுந்து நின்று அவனை நெருங்கினாள். "இப்பொழுது நாம் இருவரும் இங்கு தனித்திருக்கும் நிலையைக் காவலர் பார்த்து இருந்தால் என்ன நினைப்பார்கள்? அதுவும் சற்று முன்பு..." இங்கு பேச்சுக்களைத் தேக்கினாள் கன்னரத்து இளவரசி. அவள் முகம் குங்குமப் பூவாகச் சிவந்தது.

"சற்று முன்பு என்ன செய்துவிட்டேன்?" என்று வினவினாள் நலங்கிள்ளி ஏதும் புரியாமல்.

அவனி சுந்தரி முகத்தை நிலத்தை நோக்கித் தாழ்த்தினாள். "என் மேலாடையைத் தூக்கிவிட்டார்கள். பிறகு எனது கையைப் பிடித்து விரல்களைப் பிரித்தார்கள்" என்று சொல்லிக் கொண்டே போனவளை, அவசரமாக இடை மறித்தான், நலங்கிள்ளி. "அட்டே! தவறாக நினைக்காதே. நீ உள்ளே வரும்போதே மன்னர் கிள்ளிவளவர் முத்திரை மோதிரம் உன் கைவிரலில் இருந்ததைப் பார்த்தேன். அதைச் சேலே மறைத்திருந்தது. அதை நான் கவனித்துவிட்டேன் என்பதைக் காட்டவே சேலையை...உம், மேலே சற்றுத் தூக்கி விரல்களைப் பிரித்து மோதிரத்தைக் காட்டினேன்" என்று சமாளித்தான் சங்கடத்துடன்.

"நீங்கள் அத்தனை சிரமப்படுவானேன்? அவனி சுந்தரி உன் இடது கைவிரலைக் காட்டு என்று உத்தரவிட்டிருக்கலாமே..." என்றாள், அவனி சுந்தரி பதிலுக்கு.

"ஆம், ஆம், அப்படிச் செய்திருக்கலாம்"

"செய்யவில்லை."

"ஆம், ஆம், செய்யவில்லை."

"அந்த நிலையில் நான் யாராவது பார்த்திருந்தால்?"

"தவறாக நினைப்பார்கள்."

“நினைத்தால் கொந்தளிப்பு ஏற்படுமே?”

“ஆம், ஆம், ஏற்படும்.”

நலங்கிள்ளி இந்தக் கடைசி வார்த்தைகளைச் சற்று அச்சத் துடனேயே உச்சரித்தான். அவன் அச்சத்தைப் போக்க அவன் சுந்தரி கூறினாள், “அஞ்சாதீர்கள் மன்னவா! நம்மை இங்கு யாரும் பார்க்கவில்லை” என்று.

“எப்படித் தெரியும் உனக்கு?” என்று நலங்கிள்ளி வினவினாள் பிரமிப்புடன்.

“கோலூர் கிழார் வரச் சொன்னதாகக் கூறி, இந்த அழைவாயிலில் இருந்த காவலரை அனுப்பிவிட்டேன்” என்ற அவன் சுந்தரி, புன்முறுவல் கொண்டாள்.

“என் உத்தரவில்லாமல் அவர்கள் எப்படிச் சென்றார்கள்?” என்று கேட்டான், நலங்கிள்ளி சினத்துடன்.

“இதற்கு அவர்கள் கீழ்ப்படிந்தாக வேண்டும் அல்லவா?” என்று, தன் கையில் இருந்த மோதிரத்தைச் சுட்டிக் காட்டினாள் அவன் சுந்தரி. மேலும் சொன்னாள்: “இதைக் காட்டி இதன் ஆணையாக அவர்களைப் புலவர் பெருமான் மாளிகைக்குச் செல்லப் பணித்தேன். அவர்கள் சென்றதும், தங்கள் தம்பி செல்லும் வரையில் காத்திருந்தேன். பிறகு உள்ளே வந்தேன். ஆகவே நான் இங்கு வந்தது உங்களுக்குத் தெரியும். பகிரங்கமாக அரசர் முத்திரை மோதிரத்தைக் காட்டி வந்திருப்பதால், புலவர் பெயரைக் கூறி இருப்பதால், தவறான எந்த ஊகத்துக்கும் இடம் இருக்காது. இப்பொழுது நிம்மதியடைந்ததா உங்கள் மனம்?” என்று கேட்டாள்.

அவள் முன்னேற்பாடுகளைக் கேட்ட நலங்கிள்ளியின் வியப்பு பல மடங்கு உயர்ந்தது. “சரி இங்குதான் இப்படி ஏற்பாடு செய்து விட்டாய். நந்தவனத்தில் சந்திப்பதை எப்படி மறைப்பாய்?” என்று வினவினாள், வியப்பு சொற்களிலும் ஊடுருவி நிற்க.

அவன் சுந்தரி தங்கு தடங்கல் இல்லாமல் சொன்னாள்; “நாம் சந்திக்கப் போவது இரவில்” என்று.

“இரவில் காவல் இல்லையா அரண்மனையில்?” என்று வினவினாள் நலங்கிள்ளி.

“உண்டு. ஆனால் இரண்டாவது ஜாமத்தில் மாறுகிறது; குறைகிறது” என்று விளக்கினாள் கன்னரத்து இளவரசி.

“அதைக் கவனித்துவிட்டாயா?” ஆச்சரியம் தாங்க முடியவில்லை நலங்கிள்ளிக்கு. “உண்மையில் இவள் வேவுகாரிதான்” என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான்.

அவன் சிந்தனையில் ஓடிய எண்ணங்கள் அவளுக்குப் புரிந்

திருக்க வேண்டும். ஆகவே சொன்னான் அவள்: "வேவுக்காரி யாரை வேவுபார்க்கிறாளோ அவர்களிடமே வந்து விஷயங்களை விளக்க மாட்டாள்" என்று.

இதைக் கேட்ட நலங்கிள்ளி, சற்று வெட்கமே அடைந்தான். அந்தப் பெண்ணை தான் சந்தேகித்தது எத்தனை தவறு என்பதைப் புரிந்துகொண்டான். ஆகவே "மன்னித்துவிடு இளவரசி. மேலே சொல்" என்று கூறினான்.

அவள் மேலும் சொன்னாள், "அரசே! இரண்டாவது ஜாமம் காவல் மாறியதும், நீங்கள் நகர சோதனைக்குக் கிளம்பும் ரகசிய வழியாக, அதே தோரணையில் முக்காடிட்டு நந்தவனத்துக்கு வந்து சேருங்கள். நான் நந்தவனத்தின் பளிங்கு மண்டபத்தில் உட்கார்ந்திருப்பேன். அப்பொழுது நிலவும் கிளம்பிவிடும். பளிங்கு மண்டபத்திடம் வந்ததும் என் தோளைத் தொட்டு அசக் குங்கள். நான் திமிறுவேன். நீங்கள் என்னை விடாப்பிடியாகப் பிடித்து, பக்கத்திலுள்ள வாவியின் பளிங்குப் படிகளின் மேல்படியில் உட்கார வைப்பீர்கள். பிறகு என் தோளைப் பிடித்த வண்ணம் நீங்களும் அமருங்கள் என் பக்கத்தில். அப்பொழுதும் பலவந்தமாக என் கையைப் பிடித்துக் கொண்டிருங்கள். பிறகு எதையாவது மெள்ளப் பேசுங்கள் என் காதுக்கருகில்."

இந்தச் சொற்களை அவள் மிக சகஜமாகவும், வெட்கமின்றியும் சொன்னதில், அவள் தன்னை காதலுக்கு அழைக்கவில்லை என்றும், வேறு ஏதோ முக்கிய காரணத்தை முன்னிட்டு அந்த நாடகத்தை ஆட அழைக்கிறாள் என்றும் புரிந்து கொண்டான் நலங்கிள்ளி. அந்த நாடகம் அவன் மனதுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தாலும், பிடிக்காததுபோல் பாசாங்கு செய்து, "சரி அவனி சுந்தரி! உன் சொற்படி வருகிறேன், நந்தவனத்துக்கு இரவு இரண்டாம் ஜாமத்தில்" என்று கூறினான்.

அத்துடன் அவனி சுந்தரி அவனிடம் விடைபெற்றுச் சென்றாள். அவள் செல்ல அறைக் கதவைத் தானே திறந்து விட்டுத் திரும்பிய நலங்கிள்ளி, ஆழ்ந்த யோசனையின் வசப்பட்டான்.

அவன் மனதில் ஏதேதோ கேள்விகள் எழுந்து நடமாடின. கேள்விகள் மட்டுமல்ல; சென்ற மூன்று இரவுகளில் நடந்த செயல்களும் கூட வலம் வந்தன. அண்ணன் சடலத்தைப் பூதலன் தூக்கி வந்தது முதல் நடந்த பல சம்பவங்களை நினைத்துப் பார்த்த நலங்கிள்ளி, ஏதோ பெரும் மர்மமும், திங்கும் தன்னையும் தனது நாட்டையும் சூழ்ந்திருப்பதாக நினைத்தான். அவனி சுந்தரியை மட்டும் அவனால் எடைபோட முடியவே இல்லை. அவள் சூழ்ச்சிக்காரியா, அல்லது தனக்கு உதவுவதற்காகவே முனைந்துள்ள நலத்தின் வடிவமா? அரண்மனையில் இருந்து நான் நகர் சோதனைக்குச்

செல்லும் வழியின் மர்மத்தை எப்படி உணர்ந்து கொண்டாள்? அது கிடக்க, அவள் தன்னை நந்தவனத்துக்கு அழைப்பது நெடுங்கிள்ளியிடம் சிக்கவைக்கவா? அல்லது வேறு காரணத்திற்காகவா? இப்படிப் பலபடி சிந்தித்துப் பார்த்தும் திட்டமாக ஏதும் விளங்கவில்லை நலங்கிள்ளிக்கு.

அன்று பொழுது முழுவதையும் இப்படியே கழித்த நலங்கிள்ளிக்கு, அன்று மாலை இன்னொரு வியப்பும் காத்திருந்தது.

புலவர் கோலூர் கிழார் அரண்மனைக்கு வந்து, அவனைத் தனிமையில் சந்தித்து “மன்னவா! அவனி சுந்தரி எதைச் சொன்னாலும் மறுக்காமல் செய். அவள் உன் நலனுக்குத்தான் சகலமும் செய்கிறாள்” என்று கூறினார்.

நலங்கிள்ளிக்கு என்ன சொல்வதென்று தெரியவில்லை.

“புலவரே! இரண்டு நாளில் மாறிவிட்டார்களே?” என்று கேள்வி.

“என்ன மாறிவிட்டேன்?” என்று கேட்டார் புலவர்.

“இவளை, இந்த நாட்டைப் பிடிக்க வந்த சனியன் என்று நீங்களே சொன்னீர்கள்?”

“ஆம்”

“இப்பொழுது அவள் சொல்கிறபடி நடக்கச் சொல்கிறீர்கள்.”

“ஆம்”

“சனியனை நம்பலாமா?”

“சோதிட சாஸ்திரப்படி நல்லது செய்யும் சனியனும் உண்டு?”

“அப்பேர்ப்பட்ட சனியன் இது!”

“அப்படியெல்லாம் அவளைப் பற்றிச் சொல்லாதே!” என்று கடுமையுடன் சொன்னார் புலவர்.

மெதுவாக நகைத்தான் நலங்கிள்ளி. “சரி, சரி. புலவரே விழுந்துவிட்டார், இளவரசியின் வலையில்” என்றான், சிரிப்பின் ஊடே.

“யார் வலையிலும் நான் விழவில்லை. சொன்னபடி செய்” என்று கூறிப்போய்விட்டார் புலவர் பெருமான்.

மெள்ள இரவு வந்து இரண்டாவது ஜாமமும் வந்தது.

நலங்கிள்ளி நகர் சோதனை உடை உடுத்தி, முக்காடிட்டு, இடுப்பில் குறுவாள் ஒன்றைச் சொருகிக் கொண்டு, ரகசிய வழியாக நந்தவனத்துக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

அங்கு அவனி சுந்தரி பளிங்கு மண்டபத்தில் உட்கார்ந்திருந்

தாள். நிலவில் இன்னொரு நிலவாக அமர்ந்திருந்த அவள் அழகை, நலங்கிள்ளி சிறிது நேரம் பருகினாள். பிறகு தனது முக்காட்டை நீக்கிக் கொண்டு அவளை நோக்கி நடந்தாள். அடுத்து அவள் சொன்னபடி இருவரும் நாடகம் நடத்தினார்கள். பளிங்கு வாவிக்கு இழுத்துச் சென்று, படிகளில் உட்கார வைத்துக் கொண்டு அவள் இடையில் தன் கையைச் செலுத்தி இழுத்து, “கரும்பு தின்னக் கூலி தேவையில்லை இளவரசி” என்று, அவள் காதுக்கருகில் குனிந்து சொன்னாள்.

அதுதான் அடையாளம் போலிருக்கிறது. சற்று எட்ட இருந்த புஷ்பச் செடிகளின் குவியலில் இருந்து எழுந்த ஒருவன், பெரும் வேலொன்றை எடுத்து, நலங்கிள்ளியை நோக்கிக் குறி வைத்துக் கையை உயர்த்தினாள்.

சங்கடப் பரிசு

செடி மறைவில் இருந்து தன்னை நோக்கி ஒருவன் வேலெறி யத் தொடங்கியதை அறியாமல் இருந்த நலங்கிள்ளி, அவனி சுந்தரியின் இணையற்ற அழகிலும் நந்தவனத்தின் இன்பச் சூழ்நிலை யிலும் சிக்கிக் கிடந்ததால், தன் கண்ணுக்கு எதிரே பளபளத்த பளிங்குத் தடாக நீரையே பார்க்கச் சக்தியிழந்து இருந்தானாகையால், பின்னால் நடக்க விருந்ததைப்பற்றி நினைக்கக் கூடத் திராணி யில்லாமல், அவனி சுந்தரியின் இடையில் தனது கரத்தைச் செலுத்தியதும், அவள் நகைக்கவே செய்தாள்.

அந்த நகைப்பு நலங்கிள்ளிக்கு எரிச்சலைக் கொடுத்ததால் “எதற்கு நகைக்கிறாய்?” என்று வினவினாள், கடுப்புடன் அவளை நோக்கி, ஆனால் இடக் கையை மட்டும் அவன் அழகிய இடையில் இருந்து நீக்கினாள் இல்லை.

அவனி சுந்தரி அவனைத் திரும்பிப் பார்க்காமல், எதிரே யிருந்த வாவி நீரை மட்டும் பார்த்துக் கொண்டு சொன்னாள், “நீங்கள் முறை தவறி நடக்கிறீர்கள்” என்று.

“என்ன முறை தவறி நடந்துவிட்டேன்?” என்று வினவினாள் நலங்கிள்ளி.

“நீங்களே சொன்னீர்கள், அரண்மனையில் பதினாறு நாட்கள் வரை காலமான மன்னனுக்குத் துக்கம் கொண்டாட வேண்டும் என்று” என்று. அவனி சுந்தரி சுட்டிக் காட்டினாள்.

“ஆம் சொன்னேன்.”

“இந்தக் குளத்துப் படிகளுக்கு வந்ததும், என்னைப் பலவந்தமாக உட்கார வைத்துக் கையைப் பிடித்துக் கொள்ளும்படிதான் நான் சொன்னேன்.”

“ஆம் சொன்னாய்”

“நீங்கள் கையைப் பிடித்துக் கொள்ளவில்லையே.”

அப்பொழுதுதான் புரிந்தது நலங்கிள்ளிக்கு அவள் இடையில் தான் கையைச் செலுத்தியிருப்பது. அவசர அவசரமாகக் கையை இழுத்துக் கொண்டாள். அதைக் கண்ட அவள் மெல்ல நகைத்தாள். “இங்கு வருவதே தப்பென்று கூறினீர்கள். வந்ததும் உங்கள் செய்கை துக்கத்துக்கு நேர் விரோதமாக இருக்கிறது. அரண்மனைக் காவலரில் யாராவது இந்த நிலையில் நம்மைப் பார்த்தால் என்ன ஆகும்?” என்று கேட்டாள்.

நலங்கிள்ளி சங்கடத்தால் அசைந்தான். கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, “உன்னுடன் இங்கு உட்கார்ந்திருந்தால் யாரும் எதுவும் நினைக்க மாட்டார்களாக்கும்?” என்று சீறவும் செய்தான்.

“அதற்கே தவறாக நினைத்தால், இடையில் நீங்கள் கையை அனுப்பி அணைத்தால் என்ன நினைப்பார்கள்?” என்று கேட்டாள் அவனி சுந்தரி.

கொஞ்ச நஞ்சம் இருந்த நிதானத்தையும் அவள் பேச்சினால் கைவிட்டாள் நலங்கிள்ளி. அதன் விளைவாக, மீண்டும் அவள் இடையில் கையைச் செலுத்தித் தன்னை நோக்கி அவளை இழுத்தான் பலவந்தமாக. “இப்பொழுது என்ன சொல்கிறாய்?” என்று கேட்கவும் செய்தான்.

“நான் போலிப் பலவந்தம்தான் செய்யச் சொன்னேன். உங்கள் பலவந்தம் உண்மையாகவே இருக்கிறது. கிள்ளிவளவர் உங்களை மன்னிப்பாராக” என்றாள் அவனி சுந்தரி.

ஆனால் நலங்கிள்ளி, கிள்ளிவளவனைப் பற்றியோ துக்கத்தைப் பற்றியோ நினைக்கும் நிலையில் இல்லை. அவன் இடையைச் சுற்றிச் சென்ற கை மன்மேலும் இறுகவே செய்தது. அந்த இறுக்கல் அவளுக்குத் தேவையாகவே இருந்தது. அத்தகைய ஸ்பரிசத்தை அதுவரை அறியாதவளும், வீராங்கனையுமான அவனி சுந்தரி, உணர்ச்சிப் பெருக்கால் துடித்தாள். அதன் விளைவாக, அவளது வலது கையைத் தன் கையால் பிடித்துக்கொண்டாள். விரல்களுடன் விரல்கள் பின்னி விளையாடின. முகங்கள் பரஸ்பரம் திரும்பி நோக்கின. கண்கள் ஒன்றையொன்று கவ்வின. நேரம் சிறிது நீடித்திருந்தால் என்ன நேரிட்டிருக்குமோ சொல்ல முடியாது. அந்தச் சமயத்தில் ஏற்பட்ட பெரும் முனகல் அவர்கள் இன்ப நிலையைச் சரேலெனக் கிழிக்கவே, இருவரும் பிரிந்து உட்கார்ந்தார்கள் சட்டென்று.

அவனி சுந்தரி அடுத்த விநாடி எழுந்திருந்து, மன்னனையும் எழுந்தருக்கும்படி கூறினாள். எழுந்திருக்க இஷ்டமில்லாத நலங்கிள்ளி “எதற்கு?” என்று சுள்ளென்று எரிந்து விழுந்தான்.

அப்படி அவன் விழுந்ததன் காரணத்தைப் புரிந்து கொண்டதால், அவனை நோக்கிப் புன்முறுவல் கொண்ட அவனி சுந்தரி “வாருங்கள். அந்த முனகல் என்னவென்று பார்ப்போம்” என்று கூறிச் செடிகளின் மறைவிடத்தை நோக்கி நடந்தாள். அவளைப் பின்தொடர்ந்து நலங்கிள்ளி, செடி மறைவில் இருந்த காட்சியைக் கண்டு பிரமித்துப் போனாள். அங்கு வேல் வீரனொருவன் கையில் வேலுடன் கீழே விழுந்து கிடந்தான், மூர்ச்சையாக. அவன் பக்கத்தில் பூதலன் நின்று கொண்டிருந்தான் அசட்டையுடன். கீழே விழுந்த வீரன் நிலையைப் பார்த்த அவனி சுந்தரி, “பூதலா! இவனைக் கொல்ல வேண்டாம் என்று சொன்னேனே” என்று கடிந்து கொண்டாள், பூதலனை நோக்கி.

“கொல்லவில்லை. மூர்ச்சையாகியிருக்கிறான். இத்தனைக்கும் வேலெறிய முற்பட்ட சமயத்தில் சுழுத்தை மாத்திரம் லேசாகத் தான் பின்புறத்தில் இருந்து பிடித்தேன், சுத்தப் பூஞ்சையாயிருக்கிறான்” என்று பூதலன் அலுத்துக் கொண்டான்.

நலங்கிள்ளிக்கு விஷயம் ஏதும் புரியாததால், அவனி சுந்தரியை நோக்கித் திரும்பி, “இது என்ன?” என்று விசாரித்தான்.

“இன்று உங்களைத் தீர்த்துக் கட்டும்படி நெடுங்கிள்ளி என்னிடம் கூறியிருந்தான்...” என்று இழுத்தாள் அவனி சுந்தரி.

“உன்னிடமா?” இந்தச் சொல் மிக வியப்புடன் உதிர்ந்தது நலங்கிள்ளியிடமிருந்து.

“ஆம்”

“அப்படியானால்?”

“நெடுங்கிள்ளி சொன்னபடி உங்களை நந்தவனத்துக்கு அழைத்து வந்தேன். உங்களிடம் அகப்பட்டுத் திணறினேன். அவன் அனுப்பியிருந்த வீரன் உங்கள் மீது வேலைக் குறிவைத்தான்...” அதற்கு மேல் ஏதும் சொல்லவில்லை, அவனி சுந்தரி. இருந்தாலும் புரிந்து கொண்டான் நலங்கிள்ளி.

“அவன் சொன்னதையும் செய்தாய். அது நடக்காமல் இருக்கவும் ஏற்பாடு செய்தாய். எதற்காக அவனி சுந்தரி?” என்று வினவினான் நலங்கிள்ளி.

அவனி சுந்தரி உடனடியாகப் பதில் சொல்லவில்லை மன்னனுக்கு. “பூதலா! இவனை நெடுங்கிள்ளியின் அரண்மனை வாசலில் எறிந்துவிடு. கொல்லாதே. ஆனால் விழிக்காதபடி பார்த்துக் கொள்” என்று கட்டளையிட்டாள் பூதலனை நோக்கி.

ஆதலன் அவளை நோக்கித் தலையை அசைத்துவிட்டுக் குழந்தையைத் தூக்குவது போல் அந்த வீரனைத் தூக்கிக் கொண்டு நடந்தான். அவன் சென்ற பிறகு, மன்னனை நோக்கித் திரும்பிய அவனி சுந்தரி, “இன்றுடன் உங்கள் ஆபத்து தீர்ந்துவிட்டது. உங்கள் நாட்டுக்கு ஆபத்து தொடங்குகிறது” என்று கூறிப் பெருமூச்சும் எறிந்தாள்.

“விளக்கமாகச் சொல்” என்று கேட்டான் நலங்கிள்ளி.

“தனது கொலை முயற்சி பலிக்கவில்லை என்பதை இன்று இரவு புரிந்து கொள்ளுவான் நெடுங்கிள்ளி. அவன் முயற்சி உட்கருக்கும் தெரிந்து விட்டதைப் பறைசாற்றவே இந்த வீரனை நெடுங்கிள்ளி தங்கியிருக்கும் அரண்மனைக்கு எதிரில் எறியச் சொன்னேன். இவன் மூர்ச்சையுற்ற நிலையைக் கண்டதும் வேல் எறி படலம் முடிந்து விட்டதை அறிந்து, பறந்து விடுவான் தனது நகருக்கு நெடுங்கிள்ளி. தந்திரத்தால் தனது ஆசை பலிக்காதவன். நேர் எதிர்ப்பால் அதைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள முயலுவான். உங்கள் மீது வெகுசிக்கிரம் போர் தொடர்பான்” என்று விளக்கினான் அவனி சுந்தரி.

அதைக் கேட்ட நலங்கிள்ளி, சீரிய சிந்தனையில் இறங்கினான். பிறகு சொன்னான்: “நீ வந்த காரியம் நிறைவேறிவிட்டது” என்று.

“என்ன காரியம் அது?” சர்வ சாதாரணமாகக் கேட்டான் அவனி சுந்தரி.

“சோழ நாட்டைப் பிளக்கும் காரியம்” என்றான் நலங்கிள்ளி. சொல்லிப் பெருமூச்சும் விட்டான்.

அவனி சுந்தரி நகைத்தாள். “இத்தனை நாள் நீங்களும் நெடுங்கிள்ளியும் ஒன்றுபட்டு இருந்தீர்களா? இல்லை. கிள்ளி வளவரும் நெடுங்கிள்ளியுந்தான் இணைபிரியாதிருந்தார்களா? ஒருவேளை கிள்ளிவளவர் தம்பியிடம் அப்படி நேசம் வைத்திருந்தாலும், அதை குளமுற்றம் முறித்துவிட்டது. நான் இங்கு வரு முன்பே உங்கள் நாடு பிளந்துவிட்டது” என்று சுட்டிக் காட்டினான் நகைப்பின் ஊடே.

அவள் சொன்னது அனைத்தும் உண்மை என்பதை நலங்கிள்ளி உணர்ந்து கொண்டானாலும், அதை இன்னொரு நாட்டு இளவரசியிடம் ஒப்புக் கொள்ள மனமில்லாததால், பெருமூச்சு எறிந்தான். அதைக் கண்ட அவனி சுந்தரி, “நெடுங்கிள்ளியின் தூதன் வேல் முதுகில் பாயாதது வருத்தம் போலிருக்கிறது மன்னருக்கு?” என்று ஏளனத்துடன் வினவினாள்.

அதைக் கேட்ட அவளை, நீண்ட நேரம் உற்று நோக்கினான், நலங்கிள்ளி. அவள் விழிகளெனும் கூர்வேல்கள் அவளை நேரிடையாகவே தாக்கி அசைத்தன. அவள் பவன அதரங்கள் அவளை நிலை

குலையச் செய்தன அவள் உருவம் முழுவதற்கும் மெருகு கொடுத்த நிலவு அவன் மதியைச் சொல்லவொண்ணா நிலைக்கு இழுத்துச் சென்று கொண்டிருந்தது. இந்த அஸ்திவாரங்களில் இருந்து வீடு வித்துக்கொள்ளச் சற்று அவளை விட்டு நகர்ந்து, அப்படியும் இப்படியும் நடந்தான்.

“மன்னர் உத்தரவை மீறி இந்த நந்தவனத்துக்குள் வருபவர்களுக்குப் புகாரில் தண்டனை உண்டென்று கேள்வி” என்று, மயக்கம் தரும் ஒளியில் சொன்னாள் அவனி சுந்தரி.

“ஆம்” என்று சீறிக்கொண்டு, அவளை நோக்கித் திரும்பினான் நலங்கிள்ளி. அடுத்த விநாடி அவளைச் சரேலென்று இருகைகளாலும் நெருக்கிப்பிடித்து உதடுகளில் பலவந்தமாக முத்திரை ஒன்றையும் வைத்துவிட்டு, அந்த இடத்தைவிட்டு மிக வேகமாக அரண்மனையை நோக்கி நடந்தான் புகாரின் மன்னன்.

அவன் போகும் வேகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றான் அவனி சுந்தரி, நீண்ட நேரம். ஏதோ காரணமாக அவள் கை, அவள் இதழ்களைத் தடவியது. “தண்டனை நன்றாயிருக்கிறது மன்னவா!” என்று மெள்ள முணுமுணுத்தாள். ஏதேதோ இன்ப வேதனைகளில் சிக்கிய வண்ணம், தனது இருப்பிடத்தை அடைய அரண்மனையின் ரகசிய வழியை நோக்கி நடக்கலானாள்.

முதல் கேள்வி

புகாரின் மன்னன், தன் பூவிதழ்கள் மீது முரட்டுத்தனமாக முத்திரையொன்றைப் பதித்துவிட்டு வேகமாக நடந்துவிட்டதை எண்ணியும், இன்ப வேதனையால் தனது உதடுகளைத் தடவிக் கொண்டும், நந்தவனத்தில் நீண்ட நேரம் நின்றபின் கன்ன ரத்து இளவரசி, ரகசிய வழியாக அரண்மனையில் இருந்து தனது அறையை அடைந்த பிறகும், சுய நினைவை முழுதும் அடையாமலே, “இந்த நாட்டுக்கு எதற்காக வந்தேன்? என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறேன்?” என்று வினவிக் கொண்டாள். வினாக்களுக்கு விடைகாணாததால், மலர்விழிகளைத் தரையில் ஓடவிட்டு சிந்து நேரம் அந்த அறையில் உலாவினாள். பிறகு சென்று மஞ்சத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டாள்.

நலங்கிள்ளியால் இறுக்கிப் பிடிக்கப்பட்ட தனது உடல், வேதனையுடன் இன்பத்திலும் சிக்கிவிட்டதை எண்ணிப் பெருமூச்சு வீட்டான். “இதற்குத்தான் பெண்களை எந்த முயற்சிக்கும் அனுப்பக்கூடாது என்று பெரியவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள் போல்

இருக்கிறது?" என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக்கொண்டாள். நலங்கிள்ளி தன்னை இறுக்கிப் பிடித்த பிறகு, தனது பலமெல்லாம் பறந்து, தான் துர்ப்பலமாகி விட்டதையும், தன் மனம்கூட அவன் பால் சென்று விட்டதையும் எண்ணிப் பெரும் அவஸ்தைக்கு உள்ளானாள். "தனது உதடுகளை எந்தத் துணிவில் என் உதடுகளில் டன் பொருத்தினார்?" என்று கேட்டுக் கொண்டு, சற்று எட்ட இருந்த தகளியிலும் சென்று உதடுகளைக் கவனித்தாள். அதில் முத்திரை அடையாளம் ஏதும் இல்லாததால், "நல்ல வேளை" என்று சிறிது சமாதானமும் அடைந்தாள் அவனி சுந்தரி. "எது நல்ல வேளை?" என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக்கொண்டு, மெல்ல நகைக்கவும் செய்தாள் ஒரு முறை. மீண்டும் சென்று பஞ்சணையில் அமர்ந்தாள்.

அவள் எண்ணங்கள் நாட்டை மறந்து, வந்த அலுவலை மறந்து, ஏதேதோ சம்பந்தம் இல்லாத விஷயங்களில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தன. நலங்கிள்ளியின் கம்பீரமான உருவம், வேலைவிடத் தீட்சண்யமான கண்கள், திண்மையான மார்புப் பிரதேசம், இவற்றை எல்லாவற்றைப் பற்றியும் திரும்பத் திரும்ப மனம் எண்ணிப் பார்த்தது; மகிழ்ச்சியும் அடைந்தது. அந்த எண்ண அலைகளை ஒரு கட்டுக்குள் கொண்டு வரவோ என்னவோ, அவள் அறைக் கதவு லேசாக இருமுறை தட்டப்பட்டது.

அதைக் கேட்டதும் சற்று நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து கொண்டாள், அவனி சுந்தரி. "கதவு திறந்து தானிருக்கிறது" என்றாள். கம்பீரத்தை வலுக்கட்டாயமாக தொனியில் வரவழைத்துக் கொண்டு.

கதவைத் திறந்து கொண்டு பூதலன் பூணைபோல் அரவம் செய்யாமல் உள்ளே நுழைந்து கதவைச் சாத்தினான் மெதுவாக. பிறகு "விஷயம் முடிந்துவிட்டது" என்று சொன்னான்.

"அந்த வீரனின் சடலத்தை நெடுங்கிள்ளி மாளிகை முன்பாக எறிந்துவிட்டாயா?" என்று கேட்டாள் அவனி சுந்தரி.

"எறிந்துவிட்டது மட்டுமல்ல. அதன் விளைவை நின்றும் பார்த்தேன்" என்றான் பூதலன்.

"நின்று பார்த்தாயா?" வியப்பு நிரம்பிய குரலில் வினவினாள் அவனி சுந்தரி.

"ஆம், அவன் உடலை நெடுங்கிள்ளி மாளிகை முன்பு தொப்பென்று போட்டேன். வாயில் காவலர் உறங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். ஆகவே மாளிகைச் சுவரின் நிழலில் மறைந்து நின்று, ஒரு கல்லை எடுத்து ஒரு காவலன் மீது விட்டெறிந்தேன்..." இந்த இடத்தில் சொற்களைத் தொடராமல் நின்றான் பூதலன்.

"பிறகு?" அவனி சுந்தரியின் கேள்வியில் ஆவல் இருந்தது.

“காவலன் விழித்துக்கொண்டு நடந்த நடுவில் கிடந்த உடலைப் பார்த்ததும் அலறிப் புடைத்துக் கொண்டு இன்னொரு காவலனையும் எழுப்பினான். இருவருமாகச் சற்று நேரம் அந்த உடலைக் காட்டிக் காட்டி ஏதோ பேசிக் கொண்டார்கள். பிறகு அவர்களில் ஒருவன் மாளிகைக் கதவைத் தட்டித் திறக்கச் சொல்லி உள்ளே சென்றான். மறுவிநாடி...”

“உறையூர் மன்னன் வெளியே வந்தான்.”

“ஆம் வந்து கீழே கிடந்தவனை உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான். பிறகு இவனை யார் இங்கு போட்டது?” என்று வினவினான் வீரர்களை நோக்கி.

“வீரர்களால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை. அந்த உடலைத் தூக்கி வருமாறு பணித்து, நெடுங்கிள்ளி உள்ளே சென்றுவிட்டான். இதுதானே கதை” என்று கதையை முடித்தாள் அவனி சுந்தரி.

பூதலன் அவளைக் கூர்ந்து நோக்கினான், சில விநாடிகள். “இல்லை. அத்துடன் கதை முடியவில்லை” என்றும் கூறினான்.

“பிறகு என்ன நடந்தது?” என்று வினவினான் அவனி சுந்தரி.

“உங்களுக்கு எது சம்மதமோ அது நடந்தது” என்றான்

“எனக்கு எது சம்மதம்?” சினத்துடன் கேட்டாள் கன்ன ரத்து இளவரசி.

“நெடுங்கிள்ளியை இந்த ஊரைவிட்டு விரட்ட நினைத்தீர்கள். அது நடந்துவிட்டது. அடுத்து அரை நாழிகைக்கெல்லாம், தனது புரவி மீது ஏறி வேகமாகப் பறந்துவிட்டான் உறையூர் மன்னன்” என்று கூறினான் பூதலன். அவன் குரலிலும் உஷ்ணம் இருந்ததைக் கவனித்தாள், அவனி சுந்தரி.

அதன் விளைவாக, அவனை ஏறெடுத்துப் பார்த்தாள் பல விநாடிகள். “இது உனக்கு இஷ்டமில்லை போலிருக்கிறது” என்று வினவினான், பூதலனை நோக்கி.

“ஏன் இஷ்டம் எது என்பதல்ல கேள்வி” என்றான் பூதலன்

“வேறு யார் இஷ்டம்?”

“தங்கள் தந்தையின் இஷ்டம்?”

“அதைத்தானே பூர்த்தி செய்கிறோம். இனி சோழ நாடு விரண்டுபட்டுவிடாதா?” என்று கேட்டாள், அவனி சுந்தரி சினத்துடன்.

நகைப்புக்கே இடமில்லாதபடி பருத்திருந்த பூதலன் முகத்திலும் நகைப்பின் குறி நன்றாகத் தெரிந்தது. “இரண்டுபட்டு விடும். ஆனால் நலியாது, அழியாது” என்றான் பூதலன்.

“ஏன்?”

“நெடுங்கிள்ளிக்கும் நலங்கிள்ளிக்கும் பகை மூளும். போரி மூளமா என்பது சந்தேகம்.”

“சந்தேகமென்ன? நலங்கிள்ளியைக் கொலை செய்ய நெடுங்கிள்ளி முயன்றதை நிரூபித்து விட்டோம். ஆகவே இனி போரி தானே அவர்களுக்குள்?”

“இருக்காது”

“ஏன்?”

“போர்களை விரும்பாதவர் ஒருவர் இருக்கிறார்”

“யார்?”

“அந்தப் புலவர்”

“கோலூர்க் கிழாரா?”

“ஆம்”

“ஆம்” என்ற சொல்லை மிக உறுதியான குரலில் கூறினான் பூதலன். அத்துடன் நிற்கவில்லை அவன். “நீங்கள் நலங்கிள்ளியைக் காப்பற்றிய காரணமும் எனக்குப் புரியவில்லை” என்று சீறினான்.

“கொலைக்கு உடந்தையாயிருக்கச் சொல்கிறாயா பூதலா?” என்று கேட்டாள், அரசுகுமாரி.

பூதலன் இதற்குப் பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை. “காரணம் கொலையைத் தடுப்பதாக மட்டுமிருந்தால் சரிதான்” என்று சொல்லிவிட்டு, அறையை விட்டு வெளியே நடந்தான், கதவையும் மூடினான் வெளிப்புறமாக.

அவனி சுந்தரி பஞ்சணைமேல் பொற்சிலையென அமர்ந்திருந்தாள். பூதலன் தனது எண்ணங்களை நன்றாக எடை போட்டு விட்டதை உணர்ந்து கொண்டாள். “நான் என்ன தவறு செய்து விட்டேன். சோழ நாட்டைப் பிளக்க அனுப்பப்பட்டேன். பிளந்துவிட்டேன். புலவர் சொன்னாலும், நலங்கிள்ளி கேட்கவா, செய்வார்? தமையனைக் கொன்றவன், தன்னைக் கொல்ல முற்பட்டவன், அவனை எப்படிச் சும்மா விடுவார்?” என்று தனக்குத்தானே கேட்டுக் கொண்டாள். அத்தனை சமாதானத்தைச் சொல்லிக் கொண்ட போதிலும், அதெல்லாம் நொண்டிச் சாக்கு என்பதைப் புரிந்து கொண்டாள். ஆகவே, புன்முறுவலுடன் பஞ்சணையின் படுக்கவே செய்தாள். படுத்தவள் உறங்கியும் விட்டாள். உறங்கிய வேளையில் ஏதேதோ கனவுகள் கண்டிருக்க வேண்டும். அவற்றின் விளைவாகச் சில சமயம் முறுவலும், சில சமயம் கடுமையும் அவள் முகத்தில் மாறி மாறி ஏற்பட்டன.

மறுநாள் காலை அவள் எழுந்தபோதும் இன்ப எண்ணங்களுடனேயே எழுந்தாள். அந்த எண்ணங்களுடன் காலைக் கடன்களை முடித்து நீராடி புத்தாடையும் புனைந்தாள். அன்று வழக்கத்துக்கு

விரோதமாக நீண்ட நேரம் அலங்காரத்தில் நேரத்தைச் செலவிட்டான். காதலிகளைப் பேழையில் இருந்து ஒவ்வொன்றாக எடுத்துப் போட்டு, அழகு பார்த்தாள் தகளியில். பூச்சரத்தைக் கூட சிறிது ஓய்மையாக ஒருபுறம் தொங்கவிட்டாள். சுட்டியைச் சற்றே இடம் மாற்றினாள். “நன்றாக இருக்கிறதா? அவர் பார்த்தால் என்ன சொல்வார்?” என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டாள்.

அந்தச் சமயத்தில் உள்ளே நுழைந்த பூதலன், “மன்னர் பங்களைத் தமது அறைக்கு வரச்சொல்லி ஆன் அனுப்பியிருக்கிறார்?” என்று, வறண்ட குரலில் அறிவித்தான்.

அவசர அவசரமாக, அரசன் அறையை நோக்கி நடந்த அவனி சுந்தரி, அந்த அறையில் மன்னன் மட்டும் இன்றிப் புலவரும் மாவளத்தானும் இருப்பதைக் கண்டு ஒரு கணம் திகைத்து, வாயிற்படியில் நின்றாள்.

“உள்ளே வரலாம்” என்றான் நலங்கிள்ளி, சுரணையற்ற குரலில்.

ஆவலும் அன்பும் ததும்பும் குரலை, அரசனிடம் இருந்து திரிபார்த்த அரசகுமாரிக்கு அவன் வறண்ட குரல் விசித்திரமாக இருந்தது. அதைப் பற்றி நினைத்தவண்ணம் உள்ளே நுழைந்த மன்னரத்து இளவரசியின் கையை, அந்த இருவர் முன்பாகவும் சீடித்து அழைத்துச் சென்ற நலங்கிள்ளி, அவளை ஒரு ஆசனத்தில் அமர்த்திவிட்டு, “புலவர்! உன்னுடன் பேச விரும்புகிறார்” என்று கூறவும் செய்தான்.

அவனி சுந்தரி புலவரை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள். புலவர் ஆம் என்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலையை அசைத்தார். “உன்னைச் சில கேள்விகள் கேட்க வேண்டும்” என்று கூறினார்.

“கேளுங்கள்” என்றான் அரசகுமாரி.

அவர் கேட்ட முதல் கேள்வியே அவளை அசர வைத்துவிட்டது. அந்தக் கேள்வி பல கேள்விகளுக்கு விடையளித்துவிட்டது.

திருமண ஏற்பாடு

புகாரின் கடலில் இருந்து சொர்ணபிம்பமாகக் கிளம்பிப் பிறகு அக்கினிப்பிழம்பாக மாறிவிட்ட கதிரவன், தன் கதிர்களில் சிலவற்றை அரசன் அந்தரங்க அறையின் சாளரத்தின் மூலமாக உள்ளே அனுப்பியிருந்ததால், அவை அவனி சுந்தரியின் மேலியின் ஒரு பகுதியில் தவழ்ந்து ஓடி, அவள் இயற்கையான அழகுக்கு

மேலும் மெருகு கொடுத்திருந்தது.

அந்தக் கிரணங்கள் அவள் முகத்தில் படாமல், மார்பிலும் அதற்குக் கீழும் விழுந்திருந்தால், சேலையும் அணிகளும் உயர்ந்து நின்ற அழகுப் பீடங்களும் தனிப் பொலிவைப் பெற்றன. இவையெல்லாம் நலங்கிள்ளியின் மனதைப் பறித்து இழுக்கும், நிலைமை சாதாரணமாயிருந்திருந்தால். ஆனால் அறையில் நிலவிக் கிடந்த பெரு மவுனமும், சினுங்கிக்கிடந்த மாவளத்தான் முகமும், புகார் மன்னனின் உணர்ச்சிகளை அடக்கி வைக்கவே, அவன் மனம் உணர்ச்சியற்ற வெறும் கல்லாயிருந்தது. இந்த நிலையில் அவனி சுந்தரியின் மனம் மட்டும் ஏதேதோ யோசனையில் திரும்பித் திரும்பி உழன்று கொண்டிருந்தது. நலங்கிள்ளி தன் கரங்களை தொட்டுப் பற்றி இழுத்து, புலவர் முன்பாகவும் தம்பி முன்பாகவும் அழைத்துச் சென்றது அவளுக்கு வியப்பாயிருந்தது. “பிறர் எதிரில் என்னைத் தொட இவருக்கு என்ன துணிச்சல்?” என்று உள்ளூர் வினவிக் கொண்டாள் ஒரு முறை. “ஆனால் அவர் கையைப் பற்றியது சிறிது முரட்டுத்தனமாயிருந்தாலும், அதில் எத்தனை இன்பமிருக்கிறது?” என்று எண்ணத்தை ஓடவிட்டாள். இத்தனையிருந்தும், புலவர் மீது தனது கண்களை ஓடவிட்டு, அவர் கேள்வியை எதிர்பார்த்த வண்ணம், ஆசனத்தில் உட்கார்ந்திருந்தாள்.

புலவர் சர்வசாதாரணமாக முதல் கேள்வியை விசினார். “அவனி சுந்தரி! நீ நலங்கிள்ளியை மணக்கச் சம்மதிக்கிறாயா?” என்று வினவினார், ஏதோ வணிகனிடம் சரக்கைக் கேட்கும் தோரணையில்.

எதற்கும் அசையாத அவனி சுந்தரியும் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டு அதிர்ச்சி அடைந்தாள். ஆகவே உடன் பதில் சொல்ல முடியாமல் மவுனமே சாதித்தாள். பிறகு சமாளித்துக் கொண்டு, “புலவர் கேள்வி விசித்திரமாயிருக்கிறது” என்று கூறினாள். கூறி விட்டு எட்டக் கையைக் கட்டிக் கொண்டிருந்த மாவளத்தானையும் நோக்கி, தனது மஞ்சத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்ற மன்னனையும் நோக்கினாள். அவள் பார்வையில் நாணமோ அச்சமோ இல்லை. அரசகுமாரியின் தைரிய தோரணையில் இருந்தது. சற்று அலட்சியமும் இனமங்கட இருந்தது.

அவள் பார்வையில் இருந்து உணர்ச்சிகளைக் கவனிக்கவே செய்தார் கோலுர் கிமார். இருப்பினும், சிறிதும் லட்சியம் செய்யாமலே சொன்னார்: “எனது கையத்தில் விசித்திர உணர்ச்சிகள் ஏதுமில்லை. உண்மையை நிலைக்கச் செய்ய விரும்புகிறேன்” என்றார்.

“எந்த உண்மை?” என்று சிற்றத்துடன் கேட்டாள் அவனி சுந்தரி.

“நந்தவனத்தில் நேற்றிரவு நடந்த உண்மை” என்றார்

கோலூர் கிழார், சலனமற்ற குரலில்.

அவனி சுந்தரி நலங்கிள்ளி மீது தன் நீள்விழிகளைத் திருப்பினாள். நலங்கிள்ளியும் ஏதோ பேச முற்பட்டான். ஆனால், அவனை ஒரே பார்வையில் அடக்கிய புலவர், “இளவரசி! நலங்கிள்ளி என்னிடம் ஏதும் சொல்லவில்லை. என் சீடனொருவன் சொன்னான்” என்று விளக்கினார்.

“தங்கள் சீடனா!” வியப்பு ஒலித்தது அவனி சுந்தரியின் குரலில்.

“ஆம்” என்றார் புலவர்.

“என்னை வேஷபார்க்க சீடர்களை வைத்திருக்கிறீர்களா?”

“உன்னை வேஷ பார்க்க அல்ல, மன்னனைக் கவனிக்க.”

“ஏன் அவருக்குத் தம்மைக் கவனித்துக் கொள்ள திறமை இல்லையா?”

“போரில் திறமை உண்டு, வஞ்சகத்தில் கிடையாது.”

“யார் வஞ்சகம் செய்தார்கள்?”

“உன்னைவிட அது யாருக்கும் தெரியாது!”

அவனி சுந்தரி எரியும் விழிகளை நாட்டினாள் புலவர் மீது. “என்னை வஞ்சகி என்கிறீர்களா?” என்று, சிற்றம் நிறைந்த சொற்களை வீசினாள்.

கோலூர் கிழார் அடக்கமாவே பதில் கூறினார். “உன்னை வஞ்சகி என்று நான் கருதியிருந்தால், புகாரின் ராணியாக்க நான் பண்படமாட்டேன். நீ இஷ்டப்படும் பட்சத்தில் இந்தத் திருமணத்தை உடனடியாக முடிக்கத் தீர்மானித்திருக்கிறேன்” என்றார் புலவர் நிதானமாக.

“என் திருமணத்துக்கு என்ன அத்தனை அவசரம்?” என்று பின்வினாள் அவனி சுந்தரி.

புலவர் சில விநாடிகள்தான் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார். பிறகு மெள்ளக் கூறினார்: “மகளே நிதானமாகக் கேள். நீ வந்ததில் இருந்து புகாரில் விளைந்திருக்கும் விவகாரங்கள் மக்கள் மனதைப் பெரிதும் கிளறியிருக்கின்றன. உன்னைப் பற்றி மக்கள் பலபடி பேசுகிறார்கள், கிள்ளிவளவனை, நீயும் நெடுங்கிள்ளியும் சேர்ந்து

கொன்றுவிட்டதாகக் கூட வதந்தி உலாவுகிறது. இதைப் பற்றி நேற்றுப் புகாரின் தளபதியே என்னிடம் வந்து விசாரித்தார். புகாரின் படைவீரர்களிடையே வீண்வம்புகள் பல உலாவுகின்றன. இத்தனைக்கும் குற்றம் உன்மீது இல்லை. சந்தர்ப்பங்கள் விபரீத சூசனைகளுக்கு இடங்கொடுத்திருக்கிறது. “மன்னன் உடலை இவள் தானே கொணர்ந்தாள்; இவளைத் தொடர்ந்து நெடுங்கிள்ளியும் நிர்ப்பயமாகப் புகாருக்கு வந்திருக்கிறாள்?” என்ற கேள்வி கேட்கப்படுகிறது. இதை நீடிக்கவிடுவது அபாயம். உன் உயிருக்கும் அபாயம். புகார் மக்கள் கொதித்தெழுந்து நியாயம் கேட்டால், விசாரணையை மன்னன்கூடத் தடுக்க இயலாது. நீதி வல்லுனர் முன்பு நிறுத்தப்படுவாய். புரிகிறதா உனக்கு?”

புலவரின் சொற்களில் உண்மை நிரம்பியிருப்பதைக் கவனித்தாள் அவனி சுந்தரி. பிறகு கேட்டாள் “மன்னனை நான் மணந்தால், இந்தச் சந்தேகங்கள் எப்படிப் பறந்துவிடும்? அண்ணனைக் கொன்றவளை, அடுத்துக் கெடுக்க வந்தவளை, மன்னர் மணந்தார் என்றால், மன்னனிடமும் மக்களுக்கு வெறுப்பு உண்டாகாதா? அத்தகைய மனிதரை முடிசூட மக்கள் அனுமதிப்பார்களா?” என்று.

இந்தக் கேள்விகள் கோலூர் கிழாரையும் ஒரு உலுக்கு உலுக்கின. இருந்தாலும் சமாளித்துக் கொண்டு, “குழந்தாய்! உன் மனம் எனக்கு நன்றாகப் புரிகிறது. நலங்கிள்ளியை வீண் சந்தேகத்தில் இருந்து காப்பாற்ற முயலுகியாய். ஆனால், அதைப் பற்றிக் கவலைப்படாதே. அந்தச் சந்தேகத்தை உடைத்தெறிய என்னால் முடியும்” என்று கூறினார்.

“எப்படி?”

“என் சொல்லுக்கு மக்களிடம் மதிப்பு உண்டு. புகாருக்குத் திங்கு விளைவிக்கக்கூடிய எதையும் நான் செய்ய மாட்டேன் என்று மக்கள் நம்புகிறார்கள். தவிர என் சீடர்களும் மக்கள் நடுவில் உலாவுகிறார்கள். மன்னனை நீ காத்த செய்தியை மெல்லப் பரப்புவார்கள். மக்கள் மனது வெகுவிரைவில் மாறும். நீ இந்த நாட்டின் மன்னனைக் காக்க வந்த மகராசியாக உன்னைப் பாராட்டுவார்கள். நீ மன்னன் இதயராணியாக மட்டுமல்லாமல், மக்களின் இதயராணியாகவும் மாறுவாய். உன்னைக் கொல்ல இப்பொழுது துடித்து நிற்கும் வீரர்களின் வாட்கள் உன் பாதத்தில் வணக்கத்துடன் தாழும். மக்களின் சீற்றம், அன்புக்கும் பெருமைக்கும் இடம் தரும். அது மட்டுமல்ல...”

இங்குப் புலவர் சிறிது பேச்சை நிறுத்தினார். “வேறென்ன?” என்று வினவினான் அவனி சுந்தரி.

“இந்த அரசுக்கும் இந்தத் திருமணம் நல்லது” என்றார், புலவர்.

“எப்படி?”

“நாட்டைப் பிளக்க நீ வந்தாய்.”

“ஆம்”

“பிளந்துவிட்டது. நெடுங்கிள்ளி ஒடிவிட்டான் இரவோடு இரவாக. இனிப் போர் தொடங்குவான்.”

“ஆம்”

“அப்படி நிகழும் போரில், உன் தந்தை நலங்கிள்ளியின் பக்கமிருந்தால்...?”

“உறையூர் மன்னர் போரைத் தொடங்க அஞ்சுவார். அப்படிப் போரைத் தொடங்கினாலும், கன்னரப் படைகள் இணைவதால், புகாரின் படைபலம் அதிகப்பட்டுவிடும். அதன் விளைவு...”

“நெடுங்கிள்ளியின் வீழ்ச்சி, உறையூரும் புகாரும் ஒன்றிப் பழைய பேரரசாகி விடும் சோழ நாடு” இதைச் சொன்ன புலவரின் கண்களில், கனவுச் சாயை விரிந்தது.

அதைக் கவனிக்கவே செய்தாள் அவனி சுந்தரி. கவனித்ததும் மெல்ல நகைத்தாள்.

“ஏன் நகைக்கிறாய்?” புலவர் நிதானத்தைக் கைவிட்டுக் கேட்டார்.

“புலவரே, சோழ நாட்டை இரண்டாக உடைக்க நான் வந்தேன். உடைத்தாகிவிட்டது. திரும்ப அதை ஒன்றுக்குவதால் செய்த வேலை அடிபட்டுப் போகுமே. இது அல்ல என் தந்தையின் நோக்கம்?” என்றாள் அவனி சுந்தரி.

“உன் தந்தையின் நோக்கத்தைப் பற்றி நான் கவலைப்படவில்லை.”

“நான் கவலைப்படுகிறேன் புலவரே! உமக்கு மட்டுந்தான் நாட்டுப்பற்று உண்டா? எனக்குக் கிடையாதா? எனது நாட்டு நன்மை இந்த நாடு பிளவுபடுவதில் இருக்கிறது. அதைச் செய்ய ஆணையிட்டு வந்தேன் தந்தையிடம். அந்த வேலை முடிந்துவிட்டது. இனி எனது நாடு திரும்பப் போகிறேன்” என்று கூறினால் அவனி சுந்தரி.

“உன்னை நாடு திரும்ப நாங்கள் அனுமதிக்காவிட்டால்?” என்று கேட்டார் புலவர்.

“அனுமதிக்காமல் என்ன செய்வீர்கள்?”

புலவர் பதில் சொல்லவில்லை.

அதுவரை மவுனமாயிருந்த மாவளத்தான் பதில் சொன்னான், “காவலில் வைக்கப்படுவீர்கள்” என்று.

இதைக் கேட்ட அவனி சுந்தரி கலகலவென நகைத்தாள். “இளையவரே! என்னைக் காவலில் வைக்கக்கூடிய அரசு உலகத்தில் இனிமேல்தான் உண்டாக்க வேண்டும். முடிந்தால் சிறைப்படுத்திப் பாருங்கள்” என்று கூறிவிட்டு, மஞ்சத்தை விட்டு எழுந்திருந்தாள். கதவை நோக்கி நடந்து, அதைத் திறந்து, மீண்டும் அந்த அறையில் இருந்தவர்களைத் திரும்ப நோக்கி, “புலவரே புகாரின் மன்னனை நான் காதலிக்கவில்லை. அவர் நன்மையை முன்னிட்டுக் காதலித்ததாக நடித்தேன் நந்தவனத்தில். இதோ என் அறைக்குச் செல்கிறேன். திறமையிருந்தால் என்னைக் காவலில் வையுங்கள்” என்று கூறிவிட்டு, வெகு வேகமாக நடந்தாள் தன் அறையை நோக்கி.

அவள் சென்ற பின்பு, அறையில் இருந்த மூவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டார்கள். கடைசியில், புலவரே சொன்னார் இளையவனை நோக்கி, “மாவளத்தான்! அவள் அறையைக் காக்கக் காவலரை அனுப்பு” என்று.

நலங்கிள்ளி உடனடியாகச் சீறி விழுந்தான். “அவள் என்னைக் காப்பாற்றியதற்குக் கைம்மாரு இது?” என்று.

“உன்னைக் காப்பாற்ற அவள் உன்னை நந்தவனத்துக்கு அழைத்துச் செல்ல அவசியமில்லை. முன்னதாக எச்சரித்து இருக்கலாம். நெடுங்கிள்ளிக்கு வேல் எறிய இடமளித்து, பிறகு தனது பூதத்தை விட்டு உன்னை ஏன் காக்க வேண்டும் அவள்?” என்று வினவினார் புலவர்.

நலங்கிள்ளி பேச வகை இன்றி நின்றான். மாவளத்தான் வெளியே சென்றான், புலவர் ஆணையை நிறைவேற்ற. சற்று நேரத் திற்கெல்லாம், தன் அறை வாசலில் வானை உருவி நின்ற இரு காவலரை நோக்கி, “நீங்கள்தான் காவலரா?” என்று கேவியுடன் வினவினான், அவனி சுந்தரி.

பதிலுக்கு அவர்கள் தலையாட்டவே, மீண்டும் உள்ளே சென்றான், அன்றிரவு நலங்கிள்ளிக்கு தூக்கமே வரவில்லை. நடுநிசிக்குப்

பிறகு மெள்ள அவனி சுந்தரியின் அறையை நோக்கிச் சென்றான். அவனுக்குக் காவலர் வழிவிட்டவே, உள்ளே சென்று பஞ்சணையை நோக்கினான் ஆவலுடன். முகத்தில் இருந்த ஆவல் மறைந்தது. பஞ்சணை போட்டது போட்டபடி இருந்தது, அறையில் யாரும் இல்லை.

11

நெடுங்கிள்ளியின் பரிசு

பல எண்ணங்களுடன் பாலை அவனி சுந்தரியின் அறைக்கு வந்த புகாரின் புரவலன், பஞ்சணை வெறும் பஞ்சணையாகவே இருப்பதைக் கண்டதும், பல விநாடிகள் பிரமித்து நின்ற நிலையில் ஸ்தம்பித்து நின்றுவிட்டான். புலவரின் கட்டாயத் திருமணத்துக்குத் தான் ஒப்புக் கொள்ளப் போவதில்லையென்றும், அவள் சொந்த நாடு திரும்ப உத்தேசித்ததால் அன்றிரவே அவளை நகரை விட்டு வெளியே அனுப்ப ஏற்பாடு செய்யச் சித்தமாயிருப்பதாகவும் கூறவே, நலங்கிள்ளி நடுநிசியில் அங்கு வந்தானாகையால், தான் ஏதும் செய்ய வேண்டாத நிலை அங்கு உருவாயிருப்பதைப் பார்த்ததும் பிரமித்துப் போனான் என்றால், அதில் விந்தை என்ன இருக்கிறது? அப்படிப் பிரமிப்பில் சில விநாடிகள் நின்ற அவன் நெஞ்சில் சிறிது ஏமாற்றமும் கூட உதயமாயிருந்தது. அவளை இன்னொரு முறை பார்க்க வேண்டும் என்றும், இடங்கொடுத்தால் அவளை ஸ்பரிசிக்க வேண்டும் என்றும், உள்ளூர அவன் நினைத்து அங்கு வந்ததால், அந்த உள் எண்ணத்திலும் மண் விழவே எது செய்வதென்று புரியாமல் திணறினான் நீண்ட நேரம்.

பிறகு வாயிலில் இருக்கும் காவலர் தனக்கு சாதாரணமாக வழிவிட்டதில் இருந்து, அவர்களுக்கும் அவள் மறைந்த விஷயம் தெரியாதென்பதை ஊகித்துக் கொண்ட நலங்கிள்ளி, அவள் எப்படித்தான் தப்பியிருப்பாள் என்பதை அறிய, அறையைச் சுற்றும் முற்றும் நோக்கினான். அறையின் ஒரு கோடியில் இருந்த பெரிய சாளரம் மொத்தமாகப் பெயர்க்கப்பட்டு தரையில் கிடத்தப்பட்டிருந்தது. அதைக் கண்டதும் அது முன்பு இருந்த இடத்தை அணுகி அதன் மீது காலை வைத்து எட்டி வெளியே நோக்கிய நலங்கிள்ளி, “அப்படியா விஷயம்?” என்று தனக்குத்தானே சொல்லிக் கொண்டு, அறையை விட்டு வெகு வேகமாக நடந்து, அரண்மனை வாசலுக்கு வந்து, அதைச் சுற்றி அந்த அறையின் நந்தவனத்தின் பகுதிக்கு வந்தான். பெயர்க்கப்பட்ட சாளரத்தின் இடம் இரண்டு பேர் நன்றாக நுழையக் கூடிய நிலையில் இருந்ததை

பும், சாளரத்துக்கு நேர் கீழே இரண்டு பெரிய கருங்கற்கள் ஒன்றின்மேல் ஒன்றாக அடுக்கப்பட்டிருந்ததையும் கண்டதும், அவனி சுந்தரி தப்பிய விவரம் அவனுக்குப் புரிந்துவிட்டாலும், அதைப் பற்றி விசாரித்தறிய மீண்டும் அறைவாசலுக்கு வந்தான்.

அரசன் இப்படி அறைக்குள் ஓடுவதையும், பிறகு வெளியே ஓடுவதையும், மீண்டும் திரும்பி வந்ததையும் பார்த்த காவலர், அந்தப் பரபரப்புக்கு என்ன காரணம் என்பதை அறியாமல் திகைத்து நின்ற சமயத்தில், நலங்கிள்ளி வினவினான், காவலன் ஒருவனை நோக்கி, "இன்றிரவு இங்கு யாராவது வந்தார்களா?" என்று.

"யாரும் வரவில்லை; போகத்தான் செய்தார்கள்" என்றான் காவலன்.

"யார் போனது?" என்று வினவினான் நலங்கிள்ளி சர்வ சாதாரணமான குரலில்.

"அரசகுமாரியின் காவலர்" என்றான் காவலன்.

"எப்பொழுது போனார்?"

"தாங்கள் வருவதற்குச் சற்று நேரத்திற்கு முன்பு"

"திரும்பி வரவில்லை?"

"இல்லை"

அதற்கு மேல் அவனை ஏதும் கேட்காமல், நலங்கிள்ளி மீண்டும் அரண்மனை வாயிலை நோக்கிச் சென்றான். அங்கிருந்த காவலனை ஒரு புரவியைக் கொண்டு வரச் சொல்லி, அதன் மீது வெகு வேகமாகத் தாவிப் புலவர் மாளிகைக்கு விரைந்தான்.

புலவர் மாளிகையை அடைந்ததும், புரவியில் இருந்து குதித்து வாயிற் கதவைப் படபடவென்று பலமாகத் தட்டவே, புலவரே கதவைத் திறந்து கையிலொரு விளக்குடன் மன்னனை நோக்கி, "நலங்கிள்ளி! என்ன விசேஷம் உள்ளே வா" என்று உள்ளே அவனை அழைத்துச் சென்று, கூடத்தின் நடுவிலிருந்த மஞ்சத்தில் அமர்ந்து கொண்டார். விளக்கை சற்று எட்ட வைத்துவிட்டு, மன்னனையும் அமரச் சொன்னார்.

"உட்கார நேரமில்லை" என்று பதட்டத்துடன் கூறினான் நலங்கிள்ளி.

"ஏன்? பறவை பறந்துவிட்டதோ?" என்று வினவினார்.

புலவர் புன்னகையுடன்.

“ஆம்”

“பூதலனை தனித்துச் சிறையில் வைத்தாயா?”

“இல்லை. அவன் எப்பொழுதும் அவனைவிட்டு அகலுவது இல்லை”

“சரி. அரண்மனைக்கு ஒரு சாளரம் போயிற்று. அரசுக்கு ஒரு ஆயுதம் போயிற்று” என்ற புலவர், பெருமூச்செறிந்தார்.

நலங்கிள்ளியின் விழிகள் வியப்பால் மலர்ந்தன. “என்ன, சாளரத்தைப் பூதலன் பெயர்த்தது உங்களுக்குத் தெரியுமா?” என்று வினவவும் செய்தான், வியப்பு சொற்களிலும் ஒலிக்க.

“ஏன் தெரியாமல் என்ன? பூதலன் அரண்மனையையே பெயர்க்கவல்ல சக்தி வாய்ந்தவன். எத்தனை உரமான கட்டிடமா யிருந்தாலும் ஒரு சாளரத்தை அசைத்து எடுப்பது அவனுக்கு ஒரு பிரமாதமல்ல. சாளரத்தை நிதானமாக அசைத்து அசைத்து, இணைப்புக் கட்டிடத்தை உடையச் செய்து, மெள்ள சாளரத்தைக் கீழே கிடத்திவிட்டான். பிறகு ஏதும் நடக்காதது போல் அரண்மனையை விட்டு வெளியே வந்து பாறைகளை அடுக்கி அரசுமாரி சவுகரியமாக, நிதானமாக இறங்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறான். நானாகயிருந்தாலும், இதைத்தான் செய்திருப்பேன். ஆனால் பூதலன் உடல் வலு எனக்கில்லை” என்று, தாம் புஜபலமற்றிருப்பது பெரும் தவறுபோல் கூறினார் புலவர்.

ஒரு சந்தேகம் கேட்டான் நலங்கிள்ளி, “நமது அரண்மனைச் சாளரத்தை அசைத்து உடைக்கும்போது, கட்டிட விரிசல் சத்தம் காவலர் காதுகளில் விழுந்திருக்காதா?” என்று.

“விழுந்திருக்காது. பூதலன் அறைக் கதவைச் சாத்தித் தாளிட்டிருப்பான். அறை மிகப் பெரியது. சாளரம் அறை வாயிற் கதவில் இருந்து நீண்ட தூரத்தில் இருக்கிறது. சாளரத்தைப் பெயர்த்தவன் கூடியவரை சத்தத்தைக் குறைத்துத்தான் வேலையை முடித்திருப்பான்” என்று விளக்கிய புலவர். “நலங்கிள்ளி, இதில் உன் தவறும் கலந்திருக்கிறது” என்றார்.

“என் தவறு?”

“ஆம்!”

“என்ன தவறு புலவரே?”

“நீ பூதலனையும் இளவரசியையும் தனித் தனியாகக் காவலில் வைத்திருக்க வேண்டும். ஆனால்...”

“ஆனால்?”

“உன் அசிரத்தை என்று சொல்லமாட்டேன். அன்பு, அது தான் காதல், உன் எச்சரிக்கையை இளக வைத்துவிட்டது.”

இதைக் கூறிய புலவர் நலங்கிள்ளியை உற்று நோக்கினார். நலங்கிள்ளியின் கண்கள் அவர் கண்களைச் சந்திக்கச் சக்தியற்று நிலத்தில் தாழ்ந்துவிட்டன. புலவரே, அவனைச் சமாதானப்படுத்தத் தொடங்கி, “நலங்கிள்ளி! நடந்தது நடந்துவிட்டது. இவ் என்ன செய்வதாக உத்தேசம்?” என்று கேட்டார்.

“செய்ய என்ன இருக்கிறது புலவரே?” என்று பதிலுக்குக் கேட்டான் நலங்கிள்ளி.

“அவளைப் பிடித்து வர வீரர்களை அனுப்பு. அவள் நாட்டை விட்டு, ஏன் இந்த நகர எல்லையை விட்டே அதிக தூரம் போயிருக்க முடியாது” என்றார் புலவர்.

“தங்கள் சித்தம்” என்று சொல்லித் திரும்பப் போன நலங்கிள்ளியை, புலவரின் “நலங்கிள்ளி!” என்ற எச்சரிக்கைச் சொல் சற்றே நிற்கவும் வைத்தது, தலையைத் திருப்பவும் செய்தது.

“என்ன புலவரே?” என்று வினவினான் நலங்கிள்ளி.

“அவளைப் பிடித்து வர...” என்ற சொல்லைப் பாதியிலேயே வெட்டிய புலவர், “நீயே போகப் போகிறாய்?” என்று முடித்தார்.

“ஆம்” என்றான் மன்னன்.

“வேண்டாம். மாவளத்தானை அனுப்பு” என்று ஆணையிட்டார் புலவர்.

“நான் போனால் என்ன?” என்று சற்றுக் கடுமையாகவே வினவினான் நலங்கிள்ளி.

“இந்தச் சமயம் புகாரின் மன்னன் தலைநகரை விட்டுக் கிளம்புவதற்கில்லை.”

“ஏன்?”

“ஒன்று நீ நெடுங்கிள்ளியாலோ, அவனி சுந்தரியாலோ, சிறைப்படுத்தப்பட்டால், நாட்டின் நிலைமை பரிதாபமாகிவிடும்.

தவிரப் பதினொருவது நாள் சடங்கு முடியும் முன்பாக நீ எங்கும் கிளம்புவதற்கு இல்லை” என்று திட்டவட்டமாக அறிவித்தார். புலவர், “அப்படிச் சொல்லும் மன்னவனை மக்களும் வெறுப்பார்கள்” என்று, இன்னொரு காரணத்தையும் சுட்டிச் சொன்னார். கோலூர் கிழார்.

நலங்கிள்ளியின் முகத்தில் ஏமாற்றம் பெரிதும் தெரிந்தது. அவன் மெல்ல வினவினான்: “அவள் எதற்காகச் சிறையில் இருந்து தப்பினாள்?” என்று.

புலவர் இதழ்களில் புன்முறுவல் அரும்பியது. “சிறையை விரும்பவில்லை” என்றார் பதிலுக்கு.

நலங்கிள்ளி பெருமூச்செறிந்தான். “ஆம் புலவரே, சிறையை யார்தான் விரும்புவார்கள்? அதை மட்டுமென்ன, நன்றி கெட்ட செய்கையை யார் விரும்புவார்கள்?” என்றும் கேட்டான் நலங்கிள்ளி.

புலவர் பதில் ஏதும் சொல்ல முடியாமல் தலையை ஆட்டினார். “என் உயிரை அவள் காப்பாற்றினாள். காரணம் எதுவாயிருந்தால் என்ன? உயிரைக் காப்பாற்றியது உண்மை, பதிலுக்கு அவளைக் காவலில் வைத்தோம். இதைவிட நன்றிகெட்ட செய்கை என்ன இருக்கிறது?” என்று வெறுப்புடன் கூறினான் நலங்கிள்ளி, பிறகு வெளியே விடுவிடுவென்று சென்று, புரவி மீது தாவி ஏறி, அரண்மனையை நோக்கிப் புரவியைக் காற்றிலும் கடுக ஏவினான். அரண்மனையை அடைந்ததும், தம்பி மாவளத்தான் அறைக்குச் சென்று, கதவைத் தடதடவென்று தட்டினான். அரைகுறைத் தூக்கத்துடன் கண்ணைத் துடைத்தவண்ணம் வெளியே வந்த தம்பி முழு சுரணை அடையும் முன்பாக, “தம்பி! அவனி சுந்தரி தப்பிவிட்டாள்” என்று கூறினான், பதட்டம் நிரம்பிய குரலில்.

சாட்டையால் அடிக்கப்பட்டவன் போல், அந்தச் சொல்லால் திடீரென உடம்பு கோபத்தால் நடுங்க, நன்றாக விழித்த மாவளத்தான், “என்ன! தப்பிவிட்டாளா?” என்று கேட்டான்.

“ஆம் தம்பி!”

“எப்பொழுது?”

“நள்ளிரவுக்குச் சற்று முன்பு.”

“இப்பொழுது நாழிகை”

“...கிணெட்டுக்கு மேலாகிறது”

“இதுவரை நமக்குத் தெரியவில்லையா அவள் தப்பியது?”

“தெரியும். இருந்தாலும் புலவரிடம் தெரிவிக்க நான் போனேன்.”

இதைக் கேட்ட மாவளத்தான் கோபத்தால் நகைத்தான். “சிறையிலிருந்தவர் காணவில்லையென்றால் வீரர்களை விட்டுத் தேடுவீர்களா? புலவரைப் போய் யோசனை கேட்பீர்களா?” என்று வினவினான் இளையவன், ஏளனத்துடன்.

நலங்கிள்ளி அந்த ஏளனத்தை கவனிக்கவே செய்தான். இருப்பினும் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல், தம்பியை நோக்கிச் சொன்னான், “தம்பி! இது தனி மனிதன் விஷயமல்ல. நாடுகளைப் பற்றிய விஷயம். அவனி சுந்தரி அரச மகன். எப்பொழுது நமது நாடு பிளவுபட்டுப் பலவீனப்படும் என்பதை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் கன்னரன் மகள். சாதாரண மனிதர்களைப் பிடிப்பதுபோல் அவளைப் பிடிப்பதும் சிறையில் அடைப்பதும் தவறு. அதைச் செய்தோம், புலவரும் ஒப்புதல் தந்தால், இப்பொழுது அவள் தப்பிவிட்டதால், அதற்கும் என்ன செய்வது என்று அவரை யோசனை கேட்பது முறை.”

இதைக் கேட்ட மாவளத்தான் “சரி, அதற்குப் புலவர் என்ன சொன்னார்?” என்று வினவினான்.

“அவனி சுந்தரியை சிறைப் பிடித்துவர உன்னை அனுப்பச் சொன்னார்” என்றான் நலங்கிள்ளி.

அதுவரை கோபத்துடன் இருந்த மாவளத்தான் சற்றுத் தளர்ந்தான். அவன் முகத்தில் வெறுப்பு மண்டியது. “பெண்களைப் பிடித்து வருவதுதான் வீரனுக்கு அழகா?” என்று வினவவும் செய்தான் வெறுப்புக்கிடையே.

“நானே போயிருப்பேன்...” என்று தொடங்கினான் நலங்கிள்ளி.

“அப்படிச் செய்திருக்கலாமே? இது இளவரசிக்கும் இஷ்டமாயிருந்திருக்கும்” மாவளத்தான் சொற்களில் கெழ்ச்சி மண்டிக் கிடந்தது.

அதைக் கவனிக்கவே செய்தான் நலங்கிள்ளி. இருப்பினும் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல், “புலவர் ஒப்பவில்லை” என்று மட்டும் கூறினான்.

மாவளத்தான் நீண்ட நேரம் ஏதும் பேசவில்லை. “சரி

அண்ணா போய் வருகிறேன்” என்று மட்டும் கூறி, மீண்டும் அறைக்குள் சென்றுவிட்டான்.

அடுத்த இரண்டு நாழிகைக்குள் எல்லாம் நான்கு புரவி வீரர், களுடன் புகாரை விட்டுக் கிளம்பிய மாவளத்தான், புகாரின் எல்லையைக் கடந்ததும், அங்கு பிரிந்த இரண்டு சாலைகளின் பக்கங்களில் இருந்த குடிசைகளுக்கு ஒரு வீரனை அனுப்பி, அரச குமாரியைப் பற்றி விசாரிக்கச் சொன்னான். அவர்களிடமிருந்து அரசகுமாரி உறையூர்ச் சாலையில் செல்லவில்லை என்பதை அறிந்து கொண்டு, சற்றுத் தள்ளியிருந்த ஆலூர்ச் சாலையில் சென்றான், துரிதமாக.

நன்றாக விசாலமாக இருபுறங்களிலும் பெரும் ஆலமரங்களை வரிசையாகக் கொண்ட ஆலூர் சாலை அன்று காலைப் பயணத்துக்கு மிக இன்பமாக இருந்தது. மெள்ள வந்த தென்றலிலும் அவ்வப் பொழுது தோன்றிய கருடே ஊங்கள் அளித்த குளுமையும் தேகத்துக்கு மிக இன்பமாயிருந்தும், உள்ளே இருந்த கவலையில், அவற்றை அனுபவிக்கச் சக்தியற்றவனான மாவளத்தான். இப்படி இயற்கையின் சுகத்தை வெறுத்தாப் பயணம் செய்த மாவளத்தான், மறுநாள் மாலை சற்று தாரத்தில் தெரிந்த ஒரு சிற்றூரைக் கவனித்தான். அந்த ஊரில் சென்று விசாரித்தால் விஷயம் தெரியும் என்ற காரணத்தால் அங்குப் புரவியைச் செலுத்தினன். புரவி ஊருக்குள் புகுமுன்பே நடுத்தா வயதுள்ள ஒரு சிவ பக்தர் அவனைச் சந்தித்தார். சற்றுக் கண்ணை உயர்த்தி, “யார் மாவளத்தானா?” என்றும் விசாரித்தார்.

மாவளத்தான் சட்டென்று புரவியை நிறுத்தி, அவரைக் கூர்ந்து நோக்கினான். “தங்களை எங்கோ பார்த்திருக்கிறேன்” என்றான்.

“அதற்குள் மறந்துவிட்டாயா?” என்று வினவினார் அவர்.

அடுத்த விநாடி புரவியில் இருந்து குதித்த மாவளத்தான், அவருடைய அடிகளைத் தொட்டுக் கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டான். “எங்கள் குருநாதரின் பிரதம சீடர் அல்லவா தாங்கள்? இளந்தத்தர் அல்லவா?” என்றும், பணிவு நிரம்பிய குரலில் கூறினான்.

“ஆமாம் தம்பி!- இளந்தத்தன்தான்” என்று கூறிய புலவர் இளந்தத்தன், “ஆமாம், இந்தப் பக்கம் எங்கு வந்தாய்?” என்று வினவினார்.

மாவளத்தான் விஷயத்தை விளக்கினான்.

புலவர் இளந்தத்தன் சிறிது நேரம் சிந்தித்தார். “அப்படி இங்கு யாரும் வரவில்லை. எதற்கும் வீட்டுக்கு வா. உன் புரவியும் வீரர்கள் புரவியும் அலுத்திருக்கின்றன. சற்று இளைப்பாறிப் போகலாம்” என்றார்.

இளவரசன் என்ன அவசரப்பட்டும் அதை காதில் வாங்கிக் கொள்ளாமல், அவனையும் வீரர்களையும் வலுக்கட்டாயமாகத் தமது இல்லத்துக்கு அழைத்துச் சென்று, தமது சீடர்களைவிட்டு வீரர்களையும் புரவிகளையும் கவனிக்கச் சொல்லி, மாவளத்தானுக்குத் தாமே நேரில் சவுகரியங்களைக் கவனித்தார். நன்றாக நீராடி, உணவை முடித்துக் கொண்ட மாவளத்தான், சற்று இளைப்பாறியதும் இளந்தத்தனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு, மீண்டும் வீரர்களுடன் சாலையை நோக்கிச் சென்றான்.

அவன் போவதை வாயிலில் நின்றே பார்த்துக் கொண்டிருந்த இளந்தத்தன், மீண்டும் உள்ளே சென்றதும், அவரது இல்லத்தின் இரண்டாவது கட்டிலிருந்து வெளியே வந்த நலங்கிள்ளி, “புலவரே, இந்தாரும் உமது பணிக்குப் பரிசு” என்று, தனது இடுப்பில் இருந்து ஒரு பொற்கிழியை எடுத்து நீட்டினான். அதைக் கையில் வாங்கித் தூர எறிந்த இளந்தத்தன், “எனது அரசத்துரோகத்துக்குப் பரிசு வேறு?” என்று சீறி, அந்தப் பொற்கிழியை விட்டெறிந்தார் தூரத்தில். அதில் இருந்த பொற்காசுகள் கூடம் எங்கும் சிதறின.

அவர் செய்கையைக் கண்ட நெடுங்கிள்ளி நகைத்தான், இடி இடியென. “இளந்தத்தா! காலம் வரும் உன்னைக் கண்டிக்க” என்று நகைப்புக்கிடையே சீறிவிட்டு, “டேய்! யாரங்கே? அவர்களை இழுத்துவா” என்று உத்தரவிட்டான். அவனது வீரர்களுக்கு இடையில் கைகள் பிணைக்கப்பட்ட அவனி சுந்தரியும், பூதலனும் வந்தார்கள். “உம் புறப்படச் சித்தம் செய்யுங்கள்” என்று உத்தரவிட்டான் உறையூர் நெடுங்கிள்ளி.

கரிகாலன் சத்திரம்

இளந்தத்தன் இல்லத்தில் தனது வீரர்களுடன் உணவை முடித்துக் கொண்ட மாவளத்தான், மீண்டும் ஆவூர் சாலையை நோக்கிச் சென்றானாலும், அந்தச் சாலையை அடையும் முன்பே தனது புரவியைச் சற்று நிறுத்தி, அந்தச் சிற்றூரின் சிறு சாலை

யின் இரு பக்கங்களிலும் இருந்த தோப்புகளைக் கவனிக்கலானான்.

இளவரசன் அப்படித் திடீரென புரவியை நிறுத்திவிட்டதைக் கண்ட வீரர்களும், அவனுக்குப் பின்னால் தங்கள் புரவிகளையும் நிறுத்திவிட்டாலும், அவர்களில் ஒருவன் மட்டும் இளவரசன் புரவியிருந்த இடம் நோக்கித் தனது புரவியைச் செலுத்தி, “இளவரசர் ஆணை என்ன?” என்று வினவினான்.

அவனுக்கு மாவளத்தான் உடனடியாகப் பதில் சொல்லாமல், பல விநாடிகள் தோப்புகளைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்து விட்டுப் பிறகு கேட்டான் வீரனை நோக்கி, “இந்த இரண்டு தோப்புகளில் எது அடர்த்தியாயிருக்கிறது? எதில் நாம் யாரும் அறியாமல் மறைந்திருக்க முடியும்?” என்று.

வீரன் முகத்தில் வியப்பு மாறியது. “நாம் எதற்காக மறைய வேண்டும்? யாரைக் கண்டு அஞ்ச வேண்டும்?” என்று, மீண்டும் கேள்வியொன்றைத் தொடுத்தான் இளவரசனை நோக்கி.

மாவளத்தான் அதற்கு நேரடியாகப் பதில் சொல்லவுமில்லை, இரண்டாம் முறை அவனை யோசனை கேட்கவுமில்லை. “உன்னுடன் இரண்டு வீரர்களை அழைத்துக் கொண்டு, இடது புறத்துத் தோப்பின் உள்ளே சென்று மரங்கள் அடர்த்தியாயிருக்கும் இடத்தில் புரவிகளுடன் மறைந்து நில். நான் மீதியிருக்கும் ஒரு வீரனுடன் வலது பக்கத் தோப்பில் மறைந்திருக்கிறேன். எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும் எந்தவித சத்தமும் செய்ய வேண்டாம்” என்று உத்தரவிட்டு, அம் மூவரும் சென்றதும், தனித்து நின்ற வீரனுடன் தான் வலது பக்கத்துச் சாலைக்குள் நுழைந்தான்.

அப்பொழுது மாலை மறைந்து மையிருள் சூழ்ந்த சமயம். அது சிற்றூர் ஆனபடியால் அதை நோக்கிச் சென்ற சிறு சாலை யில் விளக்குகள் அடியோடு இல்லை. சற்றுத் தூரத்தே தெரிந்த சிற்றூர் முதல் வீதியின் நாலேந்து வீடுகளில் மட்டும் விளக்குகள் சிறிதாக மின்னின. பெரிய விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டிருந்த மத்திய வீடு இளந்தத்தன் வீடு என்பதைப் புரிந்து கொண்ட மாவளத்தான், தனது அருகில் இருந்த வீரனை நோக்கி, “வீரா! எனது புரவியையும் உனது புரவியையும் அழைத்துக் கொண்டு, தோப்பின் உள்ளே சென்று விடு. நான் குரல் கொடுத்தாலொழிய வெளியே தலை காட்டாதே” என்று உத்தரவிட்டுத் தனது புரவியில் இருந்து கீழே குதித்தான்.

வீரன் எதையும் சிந்திக்கவில்லை. தானும் புரவியில் இருந்து குதித்து, இரு புரவிகளின் கடிவாளங்களையும் கையில் பிடித்துப்

புரவிகளை இழுத்துக் கொண்டு தோப்புக்குள் சென்றுவிட்டான். அவன் போனதும் மாவளத்தான் பக்கத்தில் இருந்த ஒரு மரத்தின் மீது ஏறி புலவர் வீட்டைக் கவனிக்கலானான்.

சிறிது நேரத்திற்குள் எல்லாம் புலவர் வீட்டு வாசல் அமர்க்களப்பட்டது. பத்துப் பன்னிரண்டு புரவிகள் அதன் எதிரே கொணர்ந்து நிறுத்தப்பட்டன. உள்ளேயிருந்து அரச தோரணையில் ஒரு வீரனும், அவனுக்குப் பின்னால் ஒரு பெண்ணும், இன்னும் ஒரு பூதாகாரமான மனிதனும் வந்தார்கள். அவர்கள் தூரத்தில் இருந்தபடியால் அவர்கள் உருவங்கள் திட்டமாகத் தெரியாவிட்டாலும் புலவர் வீட்டுப் பெரு வெளிச்சத்தின் காரணமாக மின்னிய ஆடையிலிருந்து நெடுங்கிள்ளியையும் பெரிய உடலிலிருந்து பூதலையும் அடையாளங் கண்டுகொண்ட மாவளத்தானுக்கு பெண்ணுடையில் இருந்தது அவனி சுந்தரிதான் என்பதை ஊகிப்பது ஒரு பெரிய காரியமில்லையாதால், அந்த ஊகத்தின் விளைவாக, இளவரசன் சிந்தையில் ஏதேதோ எண்ணங்கள் சுழன்றன.

“நெடுங்கிள்ளியுடன் அவனி சுந்தரி எப்படிச் சேர்ந்தான். இருவருந்தான் விரோதிகளாயிற்றே. ஒருவேளை மேலுக்கு விரோதிகளோ?” என்று தனக்குள்ளேயே கேட்டுக் கொண்டான். “அதெப்படி இருக்க முடியும்? நெடுங்கிள்ளியின் கொலைத் திட்டத்தில் இருந்து அண்ணனைக் காப்பாற்றியிருக்கிறாளே அவனி சுந்தரி” என்றும் வினவிக் கொண்டான்.

இத்தகைய கேள்விகளால் சித்தம் குழம்பியிருந்த அவனுக்கு உண்மை மெல்ல மெல்லப் புலப்படலாயிற்று. தூரத்தில் இருந்த விளக்கு வெளிச்சத்தில் அவனி சுந்தரியை அணுகிய வீரனொருவன், அவளுக்குப் பின்னால் கத்தியுடன் சென்றதையும், பிறகு அவன் பின்னாலிருந்த கைகளை முன்னுக்குக் கொண்டு வந்து மணிக்கட்டுக் களை சுரிப்படுத்திக் கொண்டதையும், மரக்கின் மேலிருந்து எவ்வாறு பார்க்க முடிந்ததால், நெடுங்கிள்ளி அவளைப் பிடித்திருக்கிறான் என்பதைச் சந்தேகமறப் புரிந்து கொண்டான். அவள் சிறைப் பட்டிருந்தால் பூதலனும் சிறைப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்றும் தீர்மானித்துக்கொண்ட மாவளத்தான், மேலும் என்ன நடக்கிறது என்பதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அடுத்த விநாடி பூதலனை நான்கு பேர்கள் மிகச் சிரமப்பட்டுத் தூக்கி ஒரு புரவி மீது உட்கார வைத்தார்கள். இரு வீரர் வாட்களை அவன் ஊட்டியை நோக்கி உருவி நீட்ட, மற்றும் இருவர் அவன் பின் பக்கத்தில் இருந்த கைத்தளைகளை நிக்கி, முன் பக்கத்தில் கைகளைக் கொணர்ந்து நன்றாகக் கயிறு கொண்டு பிணைத்தார்கள். பின்பு அந்தக் கைகளில் புரவிகளின் கடிவாளக் கயிறுகளைத் திணித்தார்கள். பிறகு நெடுங்கிள்ளி தனது புரவி மீது தாவி ஏறியதும்,

அந்தக் கூட்டம் சாலையை நோக்கி வந்தது.

தோப்புகள் இருந்த இடத்துக்கு அந்த ஊர்வலம் வந்ததும், விவரம் மிக நன்றாகத் தெரிந்தது மாவளத்தானுக்கு. நெடுங் கிள்ளியின் வீரர்கள் பன்னிரண்டு பேர்கள் இருந்ததைத் தனது தோப்புக்கருகில் வந்ததும் கவனித்த மாவளத்தான், பூதலனைக் காக்க மட்டும் அவர்களில் ஆறு பேர் நியமிக்கப்பட்டிருந்ததையும், அவர்கள் முன்னும் பின்னும் பக்கவாட்டிலுமாக அவனைச் சூழ்ந்து வந்ததையும், கவனித்ததும், “அப்பா! ஒருவனைக் காக்க எத்தனை பேர்? என்ன பயம் இவர்களுக்கு அவனிடம்” என்று வியந்து கொண்டது மட்டுமல்லாமல், “சோழர் வீரர் இவ்வளவு தானா?” என்று வெறுத்தும் கொண்டான். “சோழர் வீரத்தை வெறுப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? பெண்களையுந்தான் சிறை செய்யத் தொடங்கிவிட்டோமே” என்று, அதற்குச் சமாதான மும் சொல்லிக் கொண்டான், வீரனான மாவளத்தான்.

இந்த யோசனைகள் ஒருபுறம் மனதைத் தாக்கினாலும், அவன் நெடுங்கிள்ளியின் கூட்டத்தை அணு அணுவாக ஆராயவே தொடங்கினான். முதலில் தனது நான்கு வீரர்களைக் கொண்டு அந்தப் பன்னிரண்டு வீரர்களைத் தாக்க முடியுமானாலும், நெடுங் கிள்ளி அவனி சுந்தரியை ஆபத்துக்குள்ளாக்கித் தங்களைத் தடுத்து விட முடியும் என்பதை நிர்ணயித்துக் கொண்டான். அப்படியே நெடுங்கிள்ளியையும் மீறி அவனி சுந்தரியை விடுவித்தாலும், நெடுங்கிள்ளி செல்லும் வழி, அவன் நோக்கம், இவற்றை அறிவது கஷ்டம் என்ற யோசனையும் அவன் மனதில் எழுந்தது. ஆகவே, அந்த ஊர்வலம் சிற்றூர்ச் சாலையைத் தாண்டுமட்டும் காத்து இருந்து, பிறகு மரத்தில் இருந்து கீழே இறங்கித் தோப்புக்குள் இருந்த தனது புரவியைக் கொணரக் குரல் கொடுத்தான். வீர புரவியைக் கொண்டு வந்ததும் எதிர்த் தோப்பில் இருந்த மற்ற வீரர்களும் வந்துவிடவே, அவர்களில் ஒருவனை நோக்கி, “சீவகா! நீ உனது மூன்று வீரர்களுடன் நெடுங்கிள்ளியைத் தொடர்ந்து செல்! அருகில் போகாதே! அவர்கள் கவனிக்காத அளவுக்கு எட்டவே சென்று கொண்டிரு. நான் சீக்கிரம் வருகிறேன்” என்று உத்தரவிட்டுத் தன்னுடன் இருந்த வீரனுடன் மீண்டும் ஊருக்குள் சென்று, இளந்தத்தன் வீட்டு வாயிற் கதவை தட்டினான்.

இளந்தத்தனை கதவைத் திறந்தான். திறந்ததும் பிரமித்து நின்றான். “யார் மாவளத்தானா!” என்று மிதமிஞ்சிய வியப்பு கரலில் ஒலிக்க வினவினான்.

“ஆம்!” என்று ஒற்றைச் சொல்லில் பதிலை முடித்த

மாவளத்தான், வீரனை வாயிலில் இருக்க உத்தரவிட்டுத் தான் மட்டுமே இளந்தத்துடன் உள்ளே சென்றான்.

உள்ளே சென்றதும், எந்தவிதத் தாமதமும் இன்றி “சரி சொல்லும்” என்றான் புலவரைக் கடுப்புடன் நோக்கி.

புலவர் முகத்தில் குழப்பம் தெரிந்தது. “எதை சொல்லச் சொல்லியுமே மாவளத்தான்?” என்று வினவினார்.

“எதைச் சொல்ல வேண்டுமோ அதை” இளவரசன் சொற்களில் சினம் எல்லையைத் தொட்டு நின்றது.

புலவர் சில விநாடிகள் யோசித்தார். பிறகு குழம்பிய மனதுடன் கேட்டார், “நீ எப்படி ஊகித்தாய் மாவளத்தான்?” என்று.

“புலவரே! மாவளத்தானே இதுவரை யாருமே ஏமாற்றியது கிடையாது” என்று அறிவித்தான், புகாரின் இளவல்.

“ஆம்!”

“நீரும் ஏமாற்ற முடியாது.”

“அது தெரிகிறது, நீ இங்கு மீண்டும் வந்ததில் இருந்து” என்ற புலவர், “நீ ஏமாந்து சென்றுவிட்டாய் என்றுதான் நினைத்தேன். நீ சந்தேகப்பட எந்தக் காரணத்தையும் அளிக்கவில்லை நான். அளித்திருந்தால் உடனே பிணமாயிருப்பேன். உன்னைச் சந்தித்த சாலை முகப்பிலேயே என் நடவடிக்கைகளைக் கண்காணிக்க நெடுங்கிள்ளி ஒரு வீரனை அனுப்பியிருந்தான். நீ இங்கு வந்து உணவு அருந்தும்போது கூட பக்கத்து அறையில் இருவீரர்கள் இருந்தார்கள், இரு வாட்களுடன்” என்று விளக்கினார் புலவர்.

அந்த விளக்கத்தைக் கேட்ட மாவளத்தான், அத்தனை கோபத்திலும் மெல்ல நகைத்தான். “புலவரே! இது சிற்றூர், தெரியும் அல்லவா?” என்று ஏதோ கேட்டான்.

எதற்காக அதை இளவரசன் கேட்கிறான் என்பதை அறியாமலே, “ஆம்!” என்று புலவர் பதில் சொன்னார்.

சிற்றூர்களில், மாலை நேரங்களில், ஒன்று பெண்கள் வெளிக் குளத்தில் இருந்து குடங்களில் நீர் கொண்டு செல்வார்கள் இல்லங்களுக்கு! அல்லது மறையவர் மாலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு மறையோதிச் செல்வார்கள். ஆனால், நான் மாலை

வந்தபோது அத்தகைய சோழ நாட்டுக் கிராமக் காட்சி எதுவும் காணும். நீர் மட்டும் சாலையில் குத்துக்கல் போல் நின்றிருந்தீர். அது மட்டுமல்ல, என்னைத் தடுத்து அழைத்தும் வந்தீர் இந்த வீட்டுக்கு. இங்கு வந்தபோது தெருவில் குழந்தைகள் விளையாடவில்லை. புதிதாக எவன் வந்தாலும் யார் வருகிறார்கள் என்று எட்டிப் பார்க்கும் பெண்கள் தலைகளைக் காணும். இந்தச் சிறு வீதி அரவம் ஏதுமின்றிக் கிடந்தது. உடனடியாக ஊகித்துக் கொண்டேன், இங்கு ஏதோ விபரீதம் நிகழ்ந்திருக்கிறது என்று. ஆகையால் நீராடி உணவு உண்டு உடனடியாகச் சென்று விட்டேன்...” என்று விளக்கினான் மாவளத்தான்.

“ஆனால் சொல்லவில்லை” என்று குறுக்கிட்டார் புலவர்.

“ஆம் சொல்லவில்லை. நீர் எங்களை ஊருக்குள் அழைத்து வந்த போது சாலையைக் கவனித்தேன். எனக்கு முன்னால் புரவிக் குளம்புகள் பல பதிந்து கிடந்தன. ஆகையால் யாரோ வீரர்கள் கிராமத்தில் நுழைந்திருக்கிறார்கள் என்று தீர்மானித்தேன். உமது தெருவின் மவுனத்தைக் கண்டதும் அது யார் என்பதும் விளங்கி விட்டது” என்று விளக்கிய மாவளத்தான், “சரி நேரமில்லை தாமதிப்பதற்கு. சற்று நேரத்திற்கு முன்பு நெடுங்கிள்ளி அவனி சுந்தரியையும் பூதலனையும் சிறை செய்து கொண்டு சென்றதைத் தோப்பில் ஒளிந்திருந்து பார்த்தேன். உமக்கு ஏதாவது விவரம் தெரிந்தால் அறிய வந்தேன்” என்றும் கூறிவிட்டு, கேள்வி கேட்கும் தோரணையில் தனது புருவங்களைச் சற்றே உயர்த்தினான்.

புலவர் அவனைக் கூர்ந்து நோக்கினார், சில விநாடிகள். பிறகு துன்பப் பெருமூச்சு விட்டு கூறத் தொடங்கினார். “நெடுங்கிள்ளி இன்று பகலில் இங்கு வந்தான், கன்னரத்து இளவரசியுடனும் அந்த பூதத்துடனும். அவர்களைப் பாதுகாக்கப் பின்கட்டில் தனது வீரர்கள் அனைவரையுமே நிற்க வைத்திருந்தான். அவர்கள் நீராட்டம், உணவு எல்லாமே பின்கட்டில் நடத்தப்பட்டது. பிறகு அவன் வீரர்கள் இருவர் சென்று இரண்டு வீதிகளிலும் உள்ள வீட்டில் மக்களை வெளியில் கிளம்ப வேண்டாம் என்று எச்சரித்து வந்தார்கள். என்னை மட்டும் அவன் மாலையில் அழைத்து, இந்த ஊர்ச் சாலை முகப்பில் நிற்கும்படியும், நலங்கிள்ளியோ அவனைச் சேர்ந்தவர் யார் வந்தாலும் இங்கு அழைத்து வரும்படியும், முடிந்தால் அப்படியே திருப்பி அனுப்பும்படியும் கூறினான். எனக்குத் திருப்பி அனுப்ப இஷ்டமில்லாத படியால், உன்னை அழைத்து வந்தேன். ஏதாவது ஒரு சாக்கு கிடைத்தால், நெடுங்கிள்ளியை மடக்கலாம் என்று பார்த்தேன். முடியவில்லை. நம் இருவர் மீதும் ஒவ்வொரு விநாடியும் கண்

காணிப்பு இருந்தது. உன் உயிருக்கு அபாயமில்லாமல் உன்னை அனுப்பியதே நிரம்பப் பிரயத்தனமாயிற்று!”

இதைக் கேட்ட மாவளத்தான் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தான். “ஏழைப் புலவர் என்ன செய்வார்?” என்று சற்று இரைந்தும் சொன்னான்.

“நான் ஏழைப் புலவனல்ல” என்றார் இளந்தத்தன் வெறுப்புடன்.

“பணக்காரரா?”

“ஆம்!”

“எப்பொழுது பணக்காரர் ஆவீர்...?”

“சற்று முன்புதான்... இதோ பார்” என்று கூடத்தில் சிதறிக் கிடந்த பொன் நாணயங்களைக் காட்டினார்.

இளவரசனுக்கு விஷயம் புரிந்தது. மகிழ்ச்சியுடன் தலையை அசைத்தான். “பொற்கிழியை விட்டெறிந்தும், நெடுங்கிள்ளி உம்மை உயிருடன் விட்டது உமது அதிர்ஷ்டம் புலவரே!” என்று கூறினான்.

புலவர் எவ்வித மகிழ்ச்சியையும் காட்டவில்லை. “இந்தப் பொற்கிழியின் நாணயங்கள் பத்திரமாயிருக்கும். அதற்கு உபயோகம் ஏற்படும் நாள் அதிகத் தூரத்தில் இல்லை” என்று கடுப்புடன் கூறிய புலவர், “சீக்கிரம் புறப்படு. நாளைக் காலை நெடுங்கிள்ளி ஆலூர்க் கோட்டையை அடைந்துவிடுவான். ஆகையால் நீ எது செய்தாலும் இன்றிரவே செய்ய வேண்டும். வேகமாகக் கரிகாலன் சத்திரத்துக்குப் போ!” என்றும் சொன்னார்.

“என்ன அங்கே...?”

“இங்கிருந்து ஆலூருக்கு இடையில் தங்கவோ இளைப் பாறவோ வேறு இடம் கிடையாது. இன்று நள்ளிரவில் நீ அங்குச் சந்திக்கலாம் நெடுங்கிள்ளியை.”

இதைக் கேட்ட மாவளத்தான் புலவருக்கு நன்றி கூறிவிட்டு புறப்பட்டான் அந்த சிற்றூரில் இருந்து. புலவர் ஊகம் சரியாக இருந்தது. கரிகாலன் சத்திரத்தில் நெடுங்கிள்ளி தங்கியிருந்தான். ஆனால் அவனி சுந்தரியை நெருங்குவது அத்தனை சுலபமாயில்லை. ஒரு அறையில் அவளை வைத்துப் பூட்டியிருந்தான் நெடுங்கிள்ளி. அறைக்கு வெளியே பலமான காவலையும் வைத்திருந்தான்.

விடை கிடைத்தது

ஆலூர்ச் சாலையில் இருந்து கரிகாலன் சத்திரம், வழிப் போக்கர்கள் தங்குவதற்காக ஏற்பட்டதாயிருந்தாலும், கரிகால் பெருவளத்தான் காலத்திலேயே கட்டப்பட்டிருந்ததன் விளைவாக, அவன் பெயரை அது தாங்கி நின்றாலும், திருமாவளவன் பெயர் நிலைத்த அளவுக்கு அது உரம் பெற்றதாயில்லை. காலத்தின் போக்கு அதன் சுவர்களில் பல இடங்களில் வெடிப்புக் கொடுத்திருந்தது. காரைகள் பல இடங்களில் உதிர்ந்து கிடந்தன. நெடுங்கிள்ளியைப் போன்ற ஒரு மன்னன் தங்குவதற்கு அது சரியான இடமல்லவாயினும் சாலையிலிருந்து தள்ளி, சோலையின் உட்புறத்தில் இருந்தபடியால், அதிலேயே அன்றிரவு தங்கினான் நெடுங்கிள்ளி. தங்கியது மட்டுமின்றி, சோலை முகப்பில் இரண்டு காவலரையும் வைத்திருந்தான் சாலையைக் கண்காணிக்க.

இருப்பினும், அவன் கண்காணிப்புப் பயன் அளிக்கவில்லை. மாவளத்தான் அந்த சத்திரத்தைப் பற்றி ஏற்கனவே சரியாக அறிந்திருந்தபடியால், அது நெருங்கியதும், புரவிகளை மெதுவாகவும் குளம்பு ஒலிகள் நீண்ட தூரம் கேட்காமலும் நடத்தும்படி தனது வீரர்களுக்குக் கட்டளையிட்டான், தவிர திடீரெனச் சாலையின் பக்கவாட்டில் புகுந்து சோலைக்குள்ளேயே மறைந்தும் விட்டான் வீரர்களுடன். சத்திரம் சிறிது தூரம் இருக்கையிலேயே தனது வீரர்களைச் சோலையில் நிறுத்திவிட்டு, “இங்கேயே நில்லுங்கள், ஏதாவது உதவி தேவையானால் குரல் கொடுக்கிறேன். அல்லது பந்தம் கிடைத்தால் ஆட்டிச் சைகை செய்கிறேன். உடனடியாக விரைந்து வாருங்கள்” என்று உத்தரவிட்டுத் தனது புரவியை மட்டும் நிதானமாகச் செலுத்திக் கொண்டு, சத்திரத்தின் அருகில் வந்தான். அங்கிருந்த நெருக்கமான மரங்கள் ஒன்றின் மறைவில் சிறிது நேரம் குதிரை மீதே அமர்ந்திருந்துவிட்டுக் கீழே இறங்கி பூனைபோல் அடிமேல் அடி வைத்துச் சத்திரத்தை நோக்கிச் சென்றான்.

சத்திரத்தின் ஒர்புறம் பல மரங்கள் இருந்ததாலும், சத்திரத்தின் முன் தாழ்வரையிலும் பக்கத்து அறைகளிலும் விளக்குகள் தெரிந்ததாலும், மரங்களின் மறைவில் மெள்ளச் சென்று, பக்கவாட்டு அறையை ஒட்டி நின்ற ஒரு மரத்தின் மீது ஏறி உள்ளே கவனித்தான், அறை விளக்கொளியில் அவனி சுந்தரி மிகுந்த

யோசனையுடன் உலாவிக் கொண்டிருந்ததையும், அவள் தனித்தே இருந்ததையும் கவனித்த மாவளத்தான், நெடுங்கிள்ளி காரணமாகவே பூதலனை அவளிடம் இருந்து பிரித்திருக்கிறான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டான். பிறகு மெள்ள அந்த மரக்கிளையில் ஊர்ந்து சென்று, அறைச் சாளரத்தை அணுகி, மிக மெள்ள அழைத்தான். “அரசகுமாரி” என்று.

அரசகுமாரி அறைக்குள் உலாவுவதை நிறுத்திச் சட்டென்று அழைப்பு வந்த திசையை நோக்கினாள். ஆனாலும் அறைக்குள்ளே விளக்கிருந்த காரணத்தால் வெளியே இருட்டிலிருந்த மாவளத்தானைப் பார்க்க அவளால் முடியாமல் மிரண்டு விழித்தாள். “இங்குதான் மரக்கிளையில் இருக்கிறேன்” என்று மீண்டும் மெதுவாகச் சொற்களை உதிர்த்தான் மாவளத்தான். அரசகுமாரி சாளரத்தை அணுகி வெளியேயிருந்த மரக்கிளையை சற்றுச் சிரமப்பட்டு நோக்கியதும், மாவளத்தான் இருந்த இடத்தைக் கண்டு பிடித்துக்கொண்டதும், அவள் வியப்பு அதிகமாயிற்று. அதைவிட நுரூபடி அச்சம் அதிகமாகவே சொன்னாள், “சென்று விடுங்கள். நெடுங்கிள்ளி பார்த்தால் உங்களைக் கொன்றுவிடுவான்” என்று.

அதைப் பற்றி மாவளத்தான் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. “வெளியே வரமுடியுமா?” என்று வினவினான் அவன் கிககிகுவென்று.

“முடியாது. அறை பூட்டப்பட்டிருக்கிறது” என்றாள் அவளும் ரகசியமாக.

“பூதலன் எங்கே?” என்று வினவினான் மாவளத்தான்.

“எதிர் அறையில்” என்றாள் அவள்.

“சரி, பொறுங்கள். மீண்டும் வருகிறேன்” என்று சொன்ன மாவளத்தான், கிளையில் இருந்து பூனையைத் தோற்கடிக்கும் நிசப்தத்துடன் இறங்கினான். பிறகு மெள்ள சத்திரத்தின் பின்புறமாக நடந்து சென்று காவலைச் சோதித்தான். காவல் அங்கு இருந்தாலும், சத்திரத்தை ஒட்டியே இருந்தபடியால் சற்றுச் சுற்றிச் சென்று, அவனி சுந்தரியின் எதிர் அறையின் வெளிப்புறத்தை அடைந்தான். அங்கும் ஒரு மரம் துணை புரியவே அதன் மேலும் ஏறினான். ஆனாலும், கிளை அறைச் சாளரத்தை நெருங்காததால் சற்று எட்ட இருந்தே அறையைக் கவனிக்க முடிந்தது. அங்கு, பூதலனின் பூதாகரமான உருவம் கைகால்கள் பிணைக்கப்பட்டு அறையின் தரையில் உருண்டுகிடந்தது. அந்த நிலையில்

எதையும் தான் நேராகச் செய்ய முடியாது என்றாலும், தனது கச்சையில் இருந்த குறுவாள் ஒன்றை எடுத்துக் குறிபார்த்து சாளரத்தின் சின்னஞ்சிறு மரக்கூட்டைகளுக்கு இடையே எறிந்தான்.

குறுவாளும் கூட்டைகளைத் தொடாமல் பூதலன் உடல் மீது மெத்தன வீழ்ந்தது.

பூதலன் சட்டென்று எழுந்திருக்க முயன்றும், முடியாததால் மெல்லத் தன் மீது விழுந்தது எதுவென்று பார்த்தான். கத்தி என்பதையறிந்ததும், அவன் முகத்தில் சற்று நேரம் வியப்பும் பிறகு மகிழ்ச்சியும் உலாவலாயிற்று. மெதுவாக நெளிந்து புரண்டு, கத்தியை முதலில் தரையில் விடத்தினான். அடுத்தபடியில் அவன் பற்கள் அந்தக் கத்தியின் பிடியைக் கெட்டியாகக் கடித்துக் கொண்டன. மெள்ளத் திமிறி உட்கார்ந்து கொண்ட பூதலன், அந்தக் கத்தியின் கூர்மையான பாகத்தைத் தன் கைக்கூட்டுகளின் மீது செலுத்தி, வாயாலேயே கயிறுகளை ராவிக் கைகளை விடுவித்துக் கொண்டான். கைகள் விடுதலையடைந்ததும், கால்களை விடுவித்துக் கொள்வது ஒரு பொருட்பாயில்லை அவனுக்கு. இப்படி கால்கள் சுவாதினப்பட்டதால், கத்தியுடன் எழுந்து, பூதம் போல் நின்ற பூதலன், கைகளை அசைத்தும், கால்களை உதறிக் கொண்டும் தன்னை சரிசெய்து கொண்டான். இரண்டே விநாடிகளில், பிறகு சாளரக் கூட்டைகளைத் தனது பெரும் கைகளால் அசைக்க ஆரம்பித்தான். ஏற்கனவே கிலமாயிருந்த கூட்டிப்பக்கங்கள், அவன் அசுர பலத்துக்கு இணங்கியதால் சாளரம் வெகு சீக்கிரம் தனக்கும் கட்டிடத்துக்கும் இருந்த பந்தத்தை உதறிவிட்டு உள்ளே படுத்துக் கொள்ளவே, அதன் மீது ஏறினான் பூதலன். மரத்தில் இருந்த மாவளத்தான் மெள்ள “உஸ்” என்று எச்சரிக்கை ஒலி கிளப்பிவிட்டு, “அந்தக் கயிறுகளையும் எடுத்துக் கொள்” என்று மெள்ளக் கூறினான்.

பூதலன் ஏதும் பேசவில்லை. மீண்டும் அறைக்குள் இறங்கிக் கயிறுகளை எடுத்துக்கொண்டு, சாளரத்தில் இருந்து சீழே அரவம் சிறிதும் செய்யாமல் சுவரைப் பிடித்துக்கொண்டு சரிந்து இறங்கினான். மாவளத்தானும், மரத்தில் இருந்து இறங்கி, அவனைத் தொட்டு காதோடு காதாக, “சத்தம் செய்யாமல் வா” என்று மரங்களின் மறைவில் நடந்து, அவனி சுந்தரியின் அறைக்கு வந்து. அந்த மரக்கிளையையும் சாளரத்தையும் பூதலனுக்குச் சுட்டிகாட்டினான். பிறகு அங்கிருந்து தனது புரவியையும் சுட்டிகாட்டி, “இதில் அரசுகமாரி வரலாம்” என்று கூறிவிட்டுத் தனது வீரர் மறைந்திருந்த இடத்தையும் கையால் சுட்டிக் காட்டினான்.

அறிந்து கொண்டதற்கு அறிகுறியாகப் பூதலன் தலையசைக்கவே, மாவளத்தான் அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்றான்.

பூதலன் மிகுந்த திறமையுடன் தனக்கிட்ட பணியை நிறைவேற்றினான். கையில் இருந்த கயிறுகளை ஒன்றாகப் பிணைத்துக் கொண்டு மரக்கிளையில் ஊர்ந்தான். பிறகு அவனி சுந்தரி இருந்த அறை சாளரத்தை மரத்தில் ஊர்ந்த வண்ணமே அசைத்து எடுத்தான். பிறகு கயிற்றின் ஒரு நுனியை மரக்கிளையில் கட்டி மீதியை அறைக்குள் எறிந்தான். அவனி சுந்தரி அதைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கொண்டதும், மெள்ள மெள்ள கயிற்றை இழுத்த பூதலன், அவளை லேசாக வெளியே ஊஞ்சலாட வைத்துத் தரையில் இறக்கினான். பிறகு தானும் இறங்கி, அவளை மாவளத்தான் புரவியில் ஏற்றினான். அடுத்த சில விநாடிகளில் பூதலனையும் அரசகுமாரியையும் கொண்ட நான்கு புரவிகள் புகாரை நோக்கி நகர்ந்தன. புரவிகளைக் கொடுத்த மாவளத்தானின் இரு வீரர்கள் சோலைப் பகுதிகளின் மறைவில் நடந்து மறைந்தனர். இந்த ஊர்வலம் மறுநாள் புகாருக்குள் புகுந்து புலவர் மாளிகைக்கு வந்தது.

புலவர் அவர்களைச் சற்றுக் கவலையுடனே வரவேற்றார். பிறகு அரசகுமாரியை நோக்கிச் சொன்னார், “அரசகுமாரி! நீ வந்த காரியம் நிறைவேறிவிட்டது” என்று.

அவனி சுந்தரியின் கண்களில் நெருப்புப்பொறி பறந்தது. “எந்தக் காரியம் புலவரே?” என்று வினவினாள்.

“சோழ நாட்டைத் துண்டாடும் காரியம்” என்றார் புலவர்.

“என்று கிள்ளிவளவர் கொல்லப்பட்டாரோ, அன்றே பிளந்துவிட்டது” என்றாள் அவனி சுந்தரி, கோபமும் வெறுப்பும் கலந்த குரலில்.

“அப்பொழுது பிரிந்தது மண்ணாசையால்; இப்பொழுது பிரிந்தது பெண்ணாசையால்” என்றார் புலவர்.

அவனி சுந்தரியின் கோப முகத்தில் ஏளனப் புன்முறுவலின் சாயையும் விரிந்தது. “என்மீது நெடுங்கிள்ளி ஆசைப்படுகிருளா?” என்று அலட்சியமாகக் கேட்டாள் அவள்.

“இல்லாவிட்டால், உன்னைத் தூக்கிச் செல்வானேன்?”

“நீங்கள் எதற்காகச் சிறை செய்தீர்கள் என்னை?”

“நாட்டைக் காக்க”

“என்னைச் சிறை செய்தால் நாடு காக்கப்படுமா?”

“அப்படித்தான் நினைத்தோம்”

“இப்பொழுதுதான் வந்துவிட்டேனே. நாட்டைக் காப்பாற்றுவாங்களேன்” இதைச் சொன்ன அவனி சுந்தரி மெல்ல நகைத்தாள்.

புலவர் ஏதும் பதில் சொல்லவில்லை அவளுக்கு. மாவளத்தானே ஏறெடுத்து நோக்கினார். நடந்ததை மாவளத்தான் கூற நீண்ட நேரம் சிந்தனையில் ஆழ்ந்துவிட்டு, புலவர், “இனி இந்த நாட்டில் ரத்தம் ஓடும். போரைத் தவிர்க்க முடியாது” என்று கூறினார்.

மாவளத்தானுக்கு ஏதும் புரியவில்லை. “ஏன் புலவரே! அரசு குமாரியை மீட்டுவிட்டோம். இனி எதற்காகப் போர்?” என்று வினவினான்.

“மாவளத்தான்...!” என்ற புலவரின் குரலில் வருத்தம் நிரம்பிக் கிடந்தது.

“உம்”

“சோழ நாட்டில் சில முறைகள் உண்டு”

“உம்”

“தாயாதியாயிருந்தாலும், மானம் என்று குறுக்கிடும்போது சோழ மன்னர் போர் தொடுப்பார்கள்.”

“ஆம்”

“நெடுங்கிள்ளி உங்கள் அண்ணனைக் கொன்றிருக்கிறான். அது மட்டுமல்ல, உங்கள் தலைநகருக்கே வந்து, உங்களால் சிறை செய்யப்பட்ட அரசகுமாரியை விடுவித்து அழைத்துச் சென்று விட்டான். இதைவிடப் புகாருக்கு மானக்கேடு ஏதுமில்லை. முதல் காரணத்துக்காகவே போர் நிகழ்ந்திருக்கும். இரண்டாவது காரணத்துக்குப் போர் மிக நிச்சயம். பெண் குறுக்கிடும் போதெல்லாம் போர்தான். புராணங்களிலும் அப்படித்தான்! வரலாற்றிலும் அப்படித்தான்” இதை மிகுந்த வருத்தத்துடன் கூறினார் புலவர்.

மாவளத்தான் புலவர் சொல்வதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. எப்படியும் போரைத் தவிர்க்கலாம் என்றே எண்ணினான். அந்த

எண்ணத்தூடன் அவனி கந்தரியைப் புலவர் மாளிகையில் விட்டுத் தான் மட்டும் அரண்மனைக்குச் சென்று அண்ணனைச் சந்தித்தான். அவன் வந்த சமயத்தில், முதன் முதலாக அவனும் புலவரும் சந்தித்த அதே அந்தரங்க அறையிலேயே நலங்கிள்ளி உட்கார்ந்திருந்தான், தீவிரமான சிந்தனையுடன். அவன் சிந்தனையை மாவளத்தான் பிரவேசம் கலைக்கவே, தலையைத் தூக்கிய நலங்கிள்ளி, “சென்ற பணியை வெற்றிகரமாக முடித்துவிட்டாய் தம்பி” என்று கூறினான்.

அந்தக் கூற்று மாவளத்தானுக்கு எந்தவித வியப்பையும் அளிக்கவில்லை. தான் அரசகுமாரியுடன் வந்திருப்பதை புகாரின் வீரர்கள் உடனடியாக அரசனுக்கு அறிவித்திருப்பார்கள் என்பதை அவன் உணர்ந்தே இருந்தான். “ஆம் அண்ணா! முடித்து விட்டேன் ஒருவிதமாக உங்கள் ஆணையை. ஆனால், அது வெற்றிகரமானதா அல்லவாவென்பதை என்னால் சொல்ல இயலாது” என்றான்.

புகாரின் மன்னாபிமிருந்து வந்த பதில் அவனைத் திகைக்க வைத்தது. “வெற்றிதான் தம்பி. ஆனால், இந்த வெற்றி போரை முடிக்கும் வெற்றி அல்ல; போரைத் தொடங்கும் வெற்றி” என்றான் நலங்கிள்ளி, மனம் சிதைந்த குரலில்.

போர் என்றால் எப்பொழுதும் குதூகலப்படும் அண்ணன் குரலில், அன்று துக்கம் தொனிப்பதைக் கண்ட மாவளத்தான், கேட்டான், “புலவர் உன்னையும் சரிப்படுத்தி விட்டாரா?” என்று.

“புலவர் சரிப்படுத்த எதுவும் இல்லை. சம்பிரதாயம் சரிப்படுத்துகிறது” என்றான் நலங்கிள்ளி.

“சம்பிரதாயத்தை உடைத்தால்?”

“சிலவற்றை உடைக்க முடியாது”

“ஏன்?”

“தன்மானம் அதில் சம்பந்தப்படுவதால்”

“ஆகையால்?”

“போருக்குச் சித்தம் செய்”

“படைகளைச் சன்னத்தப்படுத்தவா?”

“ஆம், உடனே.”

“நீங்கள்?”

“நான் வருவதற்கு இல்லை, பதினாறுவது நான் சடங்கு முடிவும் வரை.”

“அப்பொழுது?”

“நீ நடத்திச் செல் படையை”

“எதற்கு? எங்கு?”

“ஆலுருக்கு”

இதைக் கேட்ட மாவளத்தான் திகைத்தான். “நெடுங்கிள்ளி ஆலுரில்தான் அடைபட்டுக் கிடப்பான் என்பது என்ன நிச்சயம்? ஏன் அவன் உறையூர் செல்லக்கூடாது?” என்று தன்னைத்தானே கேட்டுக் கொண்டான். ஆனால் விடை கிடைத்தது, இரண்டே நாளில்

கைச் சிறை

அவனி சுந்தரியைப் புலவர் மாளிகையில் விட்டு அண்ணலிடம் பேசி, எப்படியாவது போரைத் தவிர்த்து விடலாம் என்று அரண்மனை வந்த மாவளத்தான், அண்ணனும் புலவர் கருத்தையே கொண்டிருப்பதைக் கண்டதும், வேறு வழியின்றிப் போருக்கு வேண்டிய ஆயத்தங்களை மறுநாள் முதலே செய்ய ஆரம்பித்தான். இருப்பினும், அந்த விஷயத்தில் அதிகத் துரிதத்தைக் காட்டாமலும், சிறிது அலட்சியமாகவே ஏற்பாடுகளைச் செய்யலானான். எப்படியும் இரண்டொரு நாட்களில் போரைத் தவிர்க்கக்கூடிய செய்தி ஏதாவது நெடுங்கிள்ளியிடம் இருந்து வரும் என்ற எதிர்பார்ப்பினால்.

ஆனால் இரண்டு நாட்கள் கழித்து வந்த செய்தி அவனைத் திகிலடையச் செய்தது. நெடுங்கிள்ளி கோழையாகையால், எப்படியும் போரைத் தவிர்க்கும் முறைகளைக் கையாண்டு சமாதானத்திற்கு வருவான் என்றும், உறையூர் சென்றதும் அமைச்சர்களாவது அவன் மனதைத் திருப்புவார்கள் என்றும் மாவளத்தான்

நம்பிக்கை கொண்டிருந்தான். ஆனால் அந்த நம்பிக்கை எத்தனை அர்த்தமற்றது என்பது விளங்கியது மூன்றாம் நாள் காலையிலேயே. மூன்றாவது நாள் அரசு காரியங்களைக் கவனிக்கவும், வழக்குகளைத் தீர்த்து நீதி வழங்கவும், நீதி மண்டபத்தில் நலங்கிள்ளி உட்கார்ந்திருந்த சமயம், நெடுங்கிள்ளியின் தூதன் ஒருவன் வந்து சேர்ந்து இருப்பதைக் காவலர் அறிவித்தனர்.

அரசனுக்கு சற்று எட்ட அமர்ந்திருந்த மாவளத்தான் இசைகை காட்ட, வெளிச் சென்று தூதனை அழைத்து வந்த காவலர், அவனைச் சுதந்திரமாக விட்டதும், தூதன் இரைந்த குரலில் பேசலானான்.

“புகார் மன்னனே! இது எங்கள் மன்னர் நெடுங்கிள்ளி விடுவிக்கும் தூது. வீரர்களைக் கொண்டு அவனி சுந்தரியை விடுவிக்க வழியில்லாமல், நள்ளிரவில் திருடன் போல் நுழைந்து அவனைச் சிறை மீட்ட கோழையான உன்னை, எங்கள் மன்னர், வீரர்கள் திலகம், புகாரின் காவலர், மன்னிப்புக் கேட்கும்படியும், திருடிய பெண்ணைத் திரும்ப அனுப்பவும் ஆணையிடுகிறார். இல்லையேல், படைகளுடன் ஆலூரில் சந்திக்கும்படி அறைகூவுகிறார்” என்ற சொற்களைப் பயமின்றி உதிர்த்தான் தூதன்.

நலங்கிள்ளி மட்டும் சிறிது கண்காட்டியிருக்காவிட்டால், தூதனை அங்கேயே காவலர் வெட்டிப் போட்டிருப்பார்கள். ஆனால் அரசன் எச்சரிக்கைக் காரணமாக, வாட்களின் மேல் வைத்த கையை அகற்றினார்கள். அடுத்தபடி நலங்கிள்ளி மெல்லப் பதில் சொன்னான். “தூதனே! உன் பணியைத் திறம்படச் செய்தாய். உன் மன்னனிடம் சென்று இன்று சொற்களில் காட்டிய வீரத்தைச் செயலிலும் ஆலூரில் காட்டும்படி நான் கூறியதாகச் சொல்” என்று சர்வசாதாரணமாகக் கூறி, அவனைச் செல்லலாம் என்று கையைக் காட்டினான்.

தூதன் அகன்றதும், மாவளத்தான் தனது கண்களை அரசனை நோக்கித் திருப்பினான். நலங்கிள்ளியின் இதழ்களில் புன்முறுவல் அரும்பி நின்றது. “மாவளத்தான்! உன் சந்தேகத்துக்கு விடை டைத்துவிட்டது” என்று கூறினான் முறுவலின் ஊடே.

“எதைப் பற்றிச் சந்தேகம் அண்ணா?” மாவளத்தான் கேள்வியில் வியப்பு ஒலித்தது

“போரைப் பற்றி”

“நான் சந்தேகம் கொண்டதாக யார் சொன்னது?”

“நீ செய்யும் நிதான ஏற்பாடுகள்!”

இதைக் கேட்ட மாவளத்தான் பிரமித்துத் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டான். அரியணையில் இருந்து கொண்டே நலங்கிள்ளி சொன்னான் “தம்பி! எனக்கும் போரில் விருப்பமில்லை. ஆயினும், நம்மையும் மீறிய நிகழ்ச்சிகள் நம்மை ஆட்கொள்ளும் போது, கடமையைச் செய்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை” என்று.

அந்த அறிவுரையைக் கேட்ட மாவளத்தான், அரச சபையில் இருந்து வெளியேறினான். அடுத்த இரண்டு நாட்களில் படைப் பிரிவுகளை வெகு துரிதமாகச் சன்னத்தம் செய்துவிட்டு, அண்ணன் ஆணையைப் பெற அவன் அந்தரங்க அறைக்குச் சென்றான். அண்ணனுடன் அங்கு புலவரும் அவனி சுந்தரியுங்கூட இருப்பதைப் பார்த்ததும், சற்று தயங்கினான். அவன் தயக்கத்தைக் கண்ட புலவர் பெருமான், “மாவளத்தான் எதற்கும் தயங்கத் தேவையில்லை. இப்பொழுதே படையெடுப்புத் தாமதமாகிவிட்டது. ஆகவே உடனடியாகக் கிளம்பு. ஆலூர்க் கோட்டைக்குள் நெடுங்கிள்ளி உணவுப் பொருட்களை சேகரிப்பதற்குள், நீ கோட்டையை வளைக்காவிட்டால், அவனைப் பணிய வைப்பது கஷ்டம்” என்று கூறினார்.

“ஆமாம், தம்பி! ஆலூர்க் கோட்டைச் சுவர்கள் பலமானவை. நமது பாட்டனார் கரிகாலரால் கட்டப்பட்ட திடமான கோட்டைகளில் அது ஒன்று. அதன் கதவுகளை உடைப்பதோ, அகழியைக் கடந்து சுவர்கள் மீது ஏறுவதோ, அத்தனை சுலபம் அல்ல. ஆகவே விரைந்து கோட்டையை வளைத்து விடு” என்று கூறினான், நலங்கிள்ளி.

இருவரையும் வணங்கி மாவளத்தான் புறப்பட முயன்ற சமயத்தில், அவனி சுந்தரி மெல்லக் கூறினாள் “எதற்கும் பூதலனையும் கூட அழைத்துச் செல்லுங்கள்” என்று.

மாவளத்தான் சரேலென அவளை நோக்கித் திரும்பினான். “எதற்குப் பூதலன்?” என்று வினவவும் செய்தான், தீ விழி விழித்து. அவன் பார்வை இத்தனைக்கும் நீ தானே காரணம் என்று குற்றஞ்சாட்டுவது போலிருந்தது.

அதை அவனி சுந்தரி கவனித்தாளானாலும், லட்சியம் செய்வதாளில்லை. “கோட்டைகளின் பலவீனங்களைப் பூதலன் நன்றாக அறிந்தவன். தவிர உங்களைக் கண் இமையைப் பாதுகாப்பது போல் பாதுகாப்பான்” என்றும் கூறினாள், கன்னரத்து இளவரசி.

மாவளத்தான் விழிகளில் இருந்த சீற்றம் சிறிதும் தணிய வில்லை. “பூதலன் உங்களைக் காத்த லட்சணத்தைக் கரிகாலன் சத்திரத்தில் நேரிடையாகக் கண்டேன். அத்தகைய பாதுகாப்பு எனக்குத் தேவையில்லை. தவிர கோட்டையைப் பற்றிச் சோழர். உள் அறியாததைக் கன்னரர் அறிந்திருக்க முடியாது” என்று பதில் கூறினான், சீற்றம் குரலிலும் ஒலிக்க.

அவனி சுந்தரி அதற்கு நேரிடையாகப் பதில் சொல்லவில்லை. “எங்களை நெடுங்கிள்ளி எப்படிக்கைத்து செய்தான் என்பதை நீங்கள் அறிந்து இருந்தால் இப்படிக்குற்றம்சாட்ட மாட்டீர்கள். தவிர நீங்கள் வராதிருந்தாலும் நாங்கள் இன்னும் இரண்டு நாளில் தப்பியிருப்போம். அந்த விவாதம் இப்பொழுது வேண்டாம். உங்கள் நன்மையையும் சோழ நாட்டு நன்மையையும் முன்னிட்டுச் சொல்கிறேன் அழைத்துச் செல்லுங்கள் பூதலன்” என்று என்னுள், அவனி சுந்தரி திடமான குரலில்.

ஆனால் மாவளத்தான் அவளுக்குப் பதில் ஏதும் சொல்லாமல் அண்ணனிடமும் புலவரிடமும் விடைபெற்றுக் கிளம்பினான். அடுத்த இரண்டு நாழிகைகளுக்கெல்லாம் அரண்மனை வாசலில் முரசுகள் முழங்கின. புலவரும் நலங்கிள்ளியும் அவனி சுந்தரியும் வாயிலுக்குச் செல்ல, அங்குப் புரவி மீது பூர்ண கவசமணிந்து மாவளத்தான் அமர்ந்திருந்தான். நலங்கிள்ளி வெனியே வந்து அரண்மனைப் படிக்களில் நின்றதும், தனது வாளை அவனை நோக்கி ஒருமுறை தாழ்த்தி மீண்டும் உயர்த்தினான். மறுபடியும் முரசுகள் முழங்கின. இம்முறை தாரைகளும் ஊதப்பட்டன. இளவரசன் புரவி ராஜ நடைபோட்டு நடந்து செல்ல, முதலில் புரவிப் படையும், அடுத்து யானைப் படையும், பிறகு தேர்களும் காலாட்படையும் அவனைத் தொடர்ந்தன. கடைசிக் காலாட்படை வரிசை அரண்மனையைக் கடக்கும் வரை, அங்கேயே நின்றிருந்த நலங்கிள்ளி, கடைசியாகப் புலவருடனும் அவனி சுந்தரியுடனும் உள்ளே சென்றான்.

அன்று முழுவதும் அவன் மனதில் நிம்மதி இல்லை. தனது அறையில் ஏதேதோ நினைத்த வண்ணம் உலாவிக் கொண்டிருந்தான். உணவும் அவனுக்கு அதிகமாக உட்செல்லவில்லை. இரவு வந்ததும் உறங்க முயன்றும் உறக்கமும் வராததால் நந்தவனத்தை நோக்கி நடந்தான், அன்றும் பால் நிலவு காய்ந்து கொண்டிருந்தது. நந்தவனத்து மயில்களும் குறுக்கே நடைபோட்டன. ஆனால், இந்த இன்பச் சூழ்நிலையில் மனம் சிறிதும் செல்லாது போகவே, மெள்ளப் பளிங்குச் சூனையை நோக்கி நடந்தான். அதன் படிக்களில் உட்கார்ந்து சிந்தனையில் இறங்கினான்.

அதே பளிங்குப்படியில் சில நாட்கள் முன்பு தன்னுடன் அவனி சுந்தரி நடத்திய நாடகத்தை எண்ணிப் பார்த்தான். “அந்த நாடகத்தால் விளைந்த போர்தானே இது” என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டான். “சேசே! என்ன தவறு? என்னைக் காக்கத்தானே அவனி சுந்தரி அந்த நாடகம் ஆடினாள்” என்று தன்னைத் திருத்தி யும் கொண்டான். “பெண்கள் இல்லாவிட்டால் பூசலில்லை” என்று சற்று உரக்கவும் சொன்னான். அதைத் தொடர்ந்து தனது பின்னால் கேட்ட ஒரு நகைப்பொலியின் விளைவாகத் திரும்பிய நலங்கிள்ளி, தனக்கு வெகு அருகாமையில் அவனி சுந்தரி நின்று கொண்டு இருப்பதைப் பார்த்தான்.

பார்த்ததும், குழப்பமடைந்து, “நீ புலவர் மாளிகை செல்ல வில்லை?” என்று வினவினான் சொற்கள் தடுமாற.

“இல்லை” என்றாள் அவனி சுந்தரி, இம்முறை நகைக்கவில்லை அவள்; புன்னகை பூத்தாள்.

“போனதை நான் பார்த்தேனே.”

“பார்த்தீர்கள்”

“அப்படியானால்...?”

“திரும்பியதைப் பார்க்கவில்லை?”

“எப்பொழுது திரும்பினாய்?”

“திரும்பிக் கொண்டே இருக்கிறேன்?”

“இன்னும் அரண்மனை செல்லவில்லையா?”

“இல்லை”

“இங்குதான் நான் இருப்பேன் என்பது உனக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியாமலா வந்தேன்?”

“எப்படித் தெரியும்?”

“மனதுக்கு அமைதி அளிக்கும் இடம் இது. உங்கள் மனதுக்

குத் தற்சமயம் அமைதி தேவை. ஆகையால் வேறு எங்கு போவீர்கள்?"

இதைக் கேட்ட பின்பும், அவளுக்குப் பதில் சொல்லவில்லை நலங்கிள்ளி. திருப்பி பார்த்தவன் பார்த்தபடி மலைத்து விட்டான் பல விநாடிகள். அவள் மெல்லக் கேட்டாள், "நான் போகட்டுமா?" என்று.

"எங்கே?" சினத்துடன் வந்தது நலங்கிள்ளியின் கேள்வி.

அவன் சினம் அவளுக்கு உள்ளூர மகிழ்ச்சியைத் தந்தாலும், அவள் அதை வெளிக்காட்டவில்லை. "ஏன் என் அறைக்குத்தான்" என்றாள் அவள், எந்த உணர்ச்சியையும் புலப்படுத்தாத குரலில்.

நலங்கிள்ளியின் சினம் அப்பொழுதும் குறைந்தபாடில்லை. "உன் அறை என்று ஒன்று அரண்மனையில் இருக்கிறதா?" என்று வினவினான்.

"இருக்கிறது. நீங்கள் என்னை சிறையில் வைத்த அறை" என்று அவள் நகைத்தாள்.

நலங்கிள்ளி அவளைக் கூர்ந்து நோக்கினான். பிறகு கோபம் தலைக்கேறியதால், அவள் சையைப் பிடித்து இழுத்து தனது பக்கத்தில் உட்கார வைத்துக் கொண்டான். அவன் கைகள் இரண்டும் அவளைச் சற்று முரட்டுத்தனமாக ஒட்டின. அவள் நகைத்தாள் மீண்டும்.

"இம்முறை எதற்காக நகைக்கிறாய்?" என்று வினவினான் நலங்கிள்ளி.

"சிறை இடம் மாறிவிட்டது" என்றாள் அவள்.

"எப்படி?"

"அறைச் சிறைக்குப் போகப் பார்த்தேன்; அதற்குப் பதில் கைச் சிறையில் இருக்கிறேன்."

"கைச் சிறையா?"

"ஆம். உங்கள் கைகள் இட்டிருக்கும் சிறை," இம்முறை மிக

மயக்கமாக நகைத்தாள் அவள். நலங்கிள்ளி சுய கட்டுப்பாட்டை பண்பாட்டை, அணைத்தையும் அறவே மறந்தான். அவளை மிக முரட்டுத்தனமாக அணைத்துக் கொண்டான்.

அவள், அவன் கைகள் இட்ட சிறையில் கிடந்தாள் சம்மதத் துடன். “இன்னும் பதினாறு நாட்கள் முடியவில்லையே?” என்று இன்பமாக முணுமுணுத்தாள்.

நலங்கிள்ளி சொன்னான், அவள் காதுக்கருகில், “கணக்கை மறந்துவிட்டேன்” என்று.

ஆவூர்க் கோட்டை

சச்சிறையில் சிக்குண்டு கிடந்த கன்னரத்துக் கட்டழகியை நோக்கிக் “கணக்கை மறந்துவிட்டேன்” என்று பளிங்குச்சுனைப் பழிகளில் சொன்ன சோழன் நலங்கிள்ளி, உண்மையில் அன்றும் கணக்கை மறந்தான். அன்று நாள் கணக்கை மட்டுமல்ல, நாழிகைக் கணக்குகளையும் மறந்துவிட்டதால், அவளை அணைத்த வண்ணம் இராப்பொழுது ஓடுவது தெரியாமல், நீண்ட நேரம் உட்கார்ந்துவிட்டான். பஞ்சணையைவிட மென்மையான அவன் உடலின் அமைப்பு அவன் நினைப்பை அடியோடு இழக்கச் செய்து விட்டதால், புகாரை விட்டு சொர்க்கத்துக்கு ஓடிவிட்ட மன்னன், பொழுதுவிடியச் சிறிது நேரம் இருக்குமுன்பே அவளை விட்டுப் பிரிந்தான்.

பிரிந்தும் பயனென்ன? அடுத்த நாட்களும் உடல் பிரிந்தாலும் அவளைப் பற்றிய நினைவு பிரியாததால், நாட்கள் வெகு துரிதத்தில் ஓடின. அடுத்த இரண்டு நாட்களுக்குப் பின்னர், அவரை முற்றுகையிட்ட மாவளத்தானிடம் இருந்து வந்த ஓலைகளை மட்டும் நலங்கிள்ளி ஏதோ சம்பிரதாயத்துக்குப் படித்துவிட்டுப் புலவரிடம் அனுப்பிவிட்டான். அவன் நீதி ஸ்தலத்தில் உட்கார்ந்த போதும், நீதி விசாரணை, தண்டனை முதலியவற்றை புலவரே நடத்தி நிர்ணயித்தார். மன்னன் அவற்றுக்கு எல்லாம் தலையை மட்டும் ஆட்டினான். அரசர் குழப்பத்தை, மயக்கத்தை, புலவர் மட்டுமல்ல, அமைச்சர்களும் விசாரிக்கப்பட்ட குற்றவாளிகளும் கண்டனர். அவனி சுந்தரியும் கவனிக்கவே செய்தாள். அதுமட்டும் அல்ல, அவளையும் மன்னனையும் இணைத்து அரண்மனை ஊழியர்கள்

பேசிக் கொண்டதும், அரைகுறையாக அவன் காதில் விழுந்தது. ஆனால் மன்னனுக்குத் தன்னால் ஒரு அவப்பெயர் உண்டாகக் கூடாது என்ற நினைப்பால், அவனிடம் இருந்து விலகியே நிற்கலானான். அதன் பலன், அவள் எதிர்பார்த்ததற்கு முற்றிலும் மாறாக இருந்தது.

அவளை அடுத்த நாளும் அதற்கு மறுநாளும் பளிங்குச்சுனைப் படியில் காணாத மன்னன், மூன்றாவது நாள் இரவில் அவள் அறைக்கே சென்று கதவைத் தட்டினான். அவளை வந்து கதவைத் திறந்து, வாயிற்படியிலேயே நின்றாள். “நிரம்ப நேரமாகிவிட்டது அரசரே!” என்று கடுமையான குரலில் சொல்லவும் செய்தாள்.

“ஆம். அதனால் என்ன?” என்று சீறினான் நலங்கிள்ளி.

“உங்களையும் என்னையும் பற்றி அரண்மனை ஊழியர்கள் பேசுகிறார்கள்.”

“ஆம். அதனாலென்ன?”

“மன்னன் மதியிழந்து விட்டான் என்று உங்களைத் தூற்று கிறார்கள்.”

“ஆம். அதனால் என்ன?”

மூன்று முறை கிடைத்த ஒரே பதிலால் நிலைகுலைந்துவிட்ட அவனி சுந்தரி, கோபத்துடன் கேட்டாள், “நீங்கள் என்ன கிளிப் பிள்ளையா?” என்று.

“இல்லை. கிளிப்பிள்ளை மற்றவர் சொன்னதைத்தான் திருப்பிச் சொல்லும். ஆனால் நான், சொன்னதையே திருப்பிச் சொல் கிறேன்” என்று நலங்கிள்ளி, அவளைத் தன் கையால் தள்ளிவிட்டு, உள்ளே நுழையப் பார்த்தான்.

அவனி சுந்தரி மிகுந்த சினத்துக்கும் கலக்கத்துக்கும் உட்பட் டாள். “உங்களுக்கு என்ன புத்தியே இல்லையா?” என்று வினவி னான், அவனை உள்ளே விடாமல் தடுக்க முயன்று.

“இல்லை” மன்னன் பதில் திட்டமாக வந்தது

“இல்லையா?”

“இல்லை. அது பறிபோய் இரண்டு இரவுகள் ஓடிவிட்டன.”

“இன்றிரவு...”

“அதைத் திரும்பப் பெற வந்தேன்”

“என்னிடம் இருக்கிறதா அது?”

“ஆம். உன்னிடமேதான்” என்று சொன்ன நலங்கிள்ளி, அவளைத் தள்ளிவிட்டுப் பஞ்சணையில் போய் உட்கார்ந்துவிட்டான். அவனி சுந்தரியும் மேற்கொண்டு எதுவும் செய்ய இயலாமல், கதவைத் திறந்து வைத்துவிட்டுப் பஞ்சணையை நோக்கி நடந்தாள். அங்கு சென்று அரசன் எதிரில் நின்றாள்.

நலங்கிள்ளி அவளை ஏறெடுத்து நோக்கினான். “அவனி சுந்தரி! கதவு திறந்திருக்கிறது” என்று மெதுவாகக் கூறவும் செய்தான்.

“அதனால் பாதகமில்லை” உஷ்ணத்துடன் கூறினாள் கன்ன ரத்து இளவரசி.

“பாதகமில்லையா?”

“ஆம்”

“ஏன்?”

“ஏற்கனவே ஊரறிந்த விஷயம். அதற்கு மறைவு எதற்கு?” இந்த சொற்களை வெறுப்புடன் சொன்னாள் அவனி சுந்தரி. மேலும் சொன்னாள் “மன்னவா! நீங்கள் என் இதய மன்னராகி விட்டீர்கள். நான் வேறு யாருக்கும் இனிச் சொந்தமில்லை. ஆனால் ஒரு சபதம் இருக்கிறது; அது முடிவாகும் வரை நான் உங்களை மணக்க முடியாது. இரண்டு இரவுகளுக்கு முன்பு, பளிங்குப்படிகளில், மதியிழந்த நிலையில் நடந்ததை மறந்துவிடுங்கள்” என்று.

இதைக் கேட்ட நலங்கிள்ளி, சற்றே யோசனையில் ஆழ்ந்தான். “என்ன சபதம் அது?” என்று வினவினான் சில விநாடிகள் கழித்து.

“கிள்ளிவளவரைக் கொன்றவன் தலையைக் கிள்ளி எறியாத வரையில், நான் மணப்பதில்லை என்று சபதம் செய்திருக்கிறேன்”, என்றாள் அவனி சுந்தரி.

“என்று?”

“நேற்று.”

“யாரிடம்?”

“புலவரிடம்.”

அயர்ந்துவிட்டான் அரசன் நலங்கிள்ளி. “புலவரிடம் இதைப் பற்றிப் பேசினாயா?” என்று வினவினான்.

நான் பேசவில்லை. அவர் பேசினார்...

“என்னிடம் சொல்லவில்லையே அவர்.”

“சொல்ல அவசியமில்லை. விஷயம் முக்கியமாக என்னைப் பற்றியது.”

“அப்படியா?” நலங்கிள்ளியின் இந்தக் கடைசிக் கேள்வியில் ஏளனம் இருந்தது.

அவனி சுந்தரி அவனை மிக நெருங்கி, அவன் தலையைத் தனது மார்பில் அணைத்துக்கொண்டு, மவுனமாக நின்றாள் சில விநாடிகள். பிறகு விலகி நின்று, துக்கம் நிரம்பிய குரலில் பேசினாள், “மன்னவா! புலவர் மாளிகைக்கு நேற்றுப் பகல் சென்றிருந்தேன், அங்கு புலவர் என்னைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்தார். “அவனி சுந்தரி! உன் நிலை எனக்குப் புரிகிறது. ஆனால் மக்களுக்குப் புரியாது. போருக்கும் புரியாது” என்றார், துன்பம் கலந்த குரலில். அதைப் பற்றித்தான் நான் பேச வந்ததாகக் குறிப்பிட்டேன். மாண்ட மன்னனின் ஈமச்சடங்குகள் முடியாதிருக்கையில், எனது நடத்தை தவறானது என்பதை ஒப்புக் கொண்டேன். புலவர் என் வெளிப்படைப் பேச்சை ரசித்தார். ஆனால் சொன்னார்: “அவனி சுந்தரி! இதனால் மன்னன் பெயர் சீரழிந்து கிடக்கிறது. தம்பி போர்முனையில் இருக்கையில், தமையன் கன்னரத்தரசியின் காலடியை முற்றுகையிடுகிறான்” என்று மக்கள் நகைக்கிறார்கள். “இது சோழ நாட்டுக்குப் பெரும் தீது” என்று நானும் ஒப்புக் கொண்டேன். “இதற்கு என்ன பரிகாரம்?” என்று வினவினார், புலவர். “கிள்ளிவளவன் உயிரை மாய்த்த கிராதகன் தலையை யார் கிள்ளி என் முன்பு கொண்டு வருகிறார்களோ அவரைத்தான் நான் மணப்பேன்” என்று, அவர் முன்பு சபதம் செய்தேன்.”

இங்கு பேச்சை முடித்த அவனி சுந்தரி, நலங்கிள்ளியை உற்று நோக்கினாள். நலங்கிள்ளி பெரிதாக நகைத்தான். “மாவளத்தான் ஆலுர் போயிருக்கிறான். அங்கு அவன் நிச்சயம் நெடுங்கிள்ளியைக்

கொன்றுவிடுவான். ஆகவே நீ அவனைத்தான் மணம் புரியும்படியாக இருக்கும்” என்றும் கூறினான், நகைப்புக்கிடையே.

“ஆலுரைப் பிடிக்க உங்கள் தம்பியால் முடியாது. நெடுங் கென்னியும் உங்கள் தம்பி கையில் சிக்கமாட்டான்” என்றான். அவனி சுந்தரி திட்டமாக.

“மாவளத்தான் வீரத்தை நீ அறிய மாட்டாய்” என்றான் நலங்கிள்ளி.

“நெடுங்கிள்ளியின் தந்திரத்தை நீங்கள் அறிய மாட்டீர்கள்” என்றான் அவனி சுந்தரி பதிலுக்கு.

நலங்கிள்ளி நீண்ட நேரம் யோசித்துவிட்டு, உனக்கு எப்படி அத்தனை திட்டமாகத் தெரியும்? மாவளத்தான் நெடுங்கிள்ளியைக் கொல்ல மாட்டான் என்று? என்று வினவினான்.

அவனி சுந்தரி மெள்ளச் சொன்னாள், “சொன்னால் நீங்கள் நகைப்பீர்கள்” என்று.

“சொல், நகைக்கவில்லை” என்றான் நலங்கிள்ளி.

“அன்றிரவு பளிங்குச்சுனையில்...” என்று தொடங்கினால் அவனி சுந்தரி.

“என்னிடம் சிறையிருந்தாய்.”

“பிறகு இங்கு வந்து படுத்தேன். உறங்கிவிட்டேன்.”

“உம்”

“உறங்கியதும், கனவு ஒன்று கண்டேன்.”

“என்ன கனவு?”

“நீங்கள் நெடுங்கிள்ளியை வடக்கில் கொல்வதாக.”

“வடக்கிலா? அங்கு எதற்காக நான் போகப் போகிறேன்?”

“எதற்காகவோ தெரியாது. கனவு அப்படித்தான் இருந்தது; அது கண்டிப்பாய் நடக்கும்” என்று திட்டமாகக் கூறிய அவனி சுந்தரியின் கண்களில், ஒரு புத்தொளி பிறந்தது.

“கனவுகளெல்லாம் கண்டிப்பாய் நடக்குமா?”

“என் கனவுகள் இன்றுவரை அப்படித்தான்.”

இதை நலங்கிள்ளியால் நம்ப முடியவில்லை. “ஏதோ பிதற்று கிரூள் இந்தப் பெண்” என்று நினைத்துக் கொண்டு, அவள் அறையைவிட்டு வெளியேறினாள். ஆனால் அடுத்த நாள் கிடைத்த செய்தி, அவனுக்குப் பெருவியப்பைத் தந்தது. அவனி சுந்தரியின் கனவு ஒருவேளை நடந்துவிடுமோ என்று கூட அஞ்சினாள்.

அன்று மாவளத்தானிடம் இருந்து தாதன் ஒருவன் வந்திருந்தான். மன்னன் அந்தரங்க அறையில் புலவருக்கு எதிரிலேயே தனது செய்தியை அறிவித்தான். “ஆலூர்க் கோட்டை முற்றுகை சீக்கிரத்தில் முடியாது என்று இளவரசர் கூறச் சொன்னார். கோட்டைக் கதவுகளை நெடுங்கிள்ளி திறக்கவும் இல்லை. போருக்கு வரவும் இல்லை. கையைக் கட்டிக்கொண்டு உள்ளே உட்கார்ந்திருக்கிறான் எனவும் சொல்லச் சொன்னார்” என்று கூறினான் தாதன்.

“யானைகளை விட்டுக் கோட்டைக் கதவுகளை உடைத்து உட்புகுவதுதானே?” என்று கேட்டான் நலங்கிள்ளி.

“முயன்று பார்த்தோம், முடியவில்லை. கதவுகள் மிகப் பலமாக இருக்கின்றன.”

“நெடுங்கிள்ளி எத்தனை நாள் இப்படிக் காலந்தள்ளப் பார்க்கிறான்?” என்று வினவினாள் நலங்கிள்ளி.

“புரியவில்லை இளவரசருக்கு.”

“நலங்கிள்ளி மட்டுமல்ல, புலவரும் யோசனையில் ஆழ்ந்தார். கடைசியில் புலவர் சொன்னார்: “காகா! நீ நெடுங் இளைப்பாறு. நாளைக் காலையில் நானும் உன்னுடன் வருகிறேன்” என்று கூறித் தாதனை அனுப்பினார்.

அவர் கூற்று நலங்கிள்ளிக்குப் பெரும் வியப்பை அளித்தது. “நீங்கள் எதற்குப் போக வேண்டும்?” என்று வினவினாள்.

“நீ போக முடியாது. பதினாறு நாட்கள் முடிய இன்னும் சில நாட்கள் இருக்கின்றன” என்றார் புலவர்.

“நீங்கள் போய் என்ன செய்ய முடியும்?”

“நிலவரத்தை அறிய முடியும்?”

“அறிந்து என்ன செய்வீர்கள்?”

“நெடுங்கிள்ளியை போருக்கு வரச் சொல்லுவேன்; அல்லது
ஈரணடையச் சொல்லுவேன்.”

“அவன் மறுத்தால்?”

“மறுக்க முடியாது.”

“ஏன்?”

“இஷ்டப்பட்டால் அவனைக் கொன்றுவிட என்னால் முடி
பும்?”

“கொல்ல என்ன வைத்திருக்கிறீர்கள்?”

“பாட்டு.”

“பாட்டா!”

“ஆம்.”

“பாட்டு கொல்லுமா?”

“கொல்லவும் முடியும்.”

நலங்கிள்ளி பதில் ஏதும் சொல்லவில்லை. கடைசியாக “சரி
உங்கள் இஷ்டம்” என்றான்.

மறுநாள், தூதனுடன் புறப்பட்ட கோலூர் கிழார், இரண்டு
நாள் நிதான பயணத்துக்குப் பிறகு, ஆலூர்க் கோட்டை முன்பு
தோன்றினார். அவரை மாவளத்தான் எதிர்கொண்டான். அப்
பொழுது இரவு முன்று நான்கு நாழிகைகள் இருக்கும். கோட்
டைக்குள் இருந்து திடீரென பல அழகுரல்கள் பலமாகக் கேட்
டன. புலவர் திகைத்துப் போனார், “இது என்ன மாவளத்தான்?”
என்று வினவினார்.

“தெரியவில்லை. உள்ளே சென்று பார்த்தால்தான் தெரியும்.
தினம் இப்படிப் பகலிலும் இரவிலும் அழும் ஒலி கேட்கிறது.”

“சரி, ஒரு தூதனைப் பந்தத்துடனும் கொம்புடனும் என்னுடன் அனுப்பு” என்றார் புலவர்.

“எதற்கு? என்று கேட்டான் மாவளத்தான்.

“கோட்டைக்குள் புக.” அமைதியுடன் வெளிவந்தது புலவரின் பதில்.

ஒலேக் கவிதை

ஆவூர்க் கோட்டைக்குள் இருந்து இரவில் எழுந்த பலமான அழகுரல்களின் காரணத்தை அறிய மாட்டாததால், அதை அறிந்துவரத் தீர்மானித்த கோவூர் கிழாரின் எண்ணத்துக்கு உடனடியாக இணங்கினான் இல்லை, இளைய சோழனான மாவளத்தான். உள்ளே சென்றால், புலவரின் கதி யாதாகுமோ என்ற அச்சத்தால் “புலவர் பெருமானே! எதிரி கோட்டைக்குள் நீங்கள் செல்வது தற்சமயம் அவ்வளவு உசிதமல்ல” என்று தடுத்தான்.

புலவர் மாவளத்தானை வியப்பு நிறைந்த கண்களால் நோக்கி. “ஏன் உசிதமல்ல?” என்று வினவினார்.

மாவளத்தான் சிறிதே சந்தித்தான். “நெடுங்கிள்ளியின் சுபாவம் உங்களுக்குத் தெரியாததல்ல” என்று பதில் கூறினான்.

“நன்றாகத் தெரியும்” என்றார் புலவர்.

“கொடியவன்” என்று குறிப்பிட்டான், மாவளத்தான்.

“என்ன கொடியவனாய் இருந்தாலும் புலவர்களை ஒன்றும் செய்யமாட்டான்” என்று திட்டமாகச் சொன்னார், கோவூர் கிழார்.

“அங்குதான் தவறு செய்கிறீர்கள்” என்று சொன்ன மாவளத்தான், “இரண்டு நாளைக்கு முன்பு இங்கு ஒரு புதுமை நிகழ்ந்தது” என்றும் சொற்களைக் கூட்டினான்.

சிந்தனை ததும்பிய விழிகளை மாவளத்தான் மீது திருப்பிய கோலூர் கிழார், "என்ன புதுமை அது?" என்று வினவினார்.

மாவளத்தான் உடனடியாகப் பதில் சொல்ல முடியாமல் மென்று விழுங்கினான். "புலவர் பிரான் தவறாக நினைக்கக் கூடாது..." என்று துவங்கினான்.

"சொல் விஷயத்தை"

"இரண்டு நாளைக்கு முன்பு இங்கு இளந்தத்தனார் வந்திருந்தார்."

"யார்? என் முதல் சீடனா?"

"ஆம்"

"எங்கே அவன் இப்பொழுது?"

"கோட்டைக்குள் இருக்க வேண்டும்"

"இருக்க வேண்டுமா?"

"ஆம். உங்களைப் போல்தான் அவரும் கோட்டைக்குள் செல்ல விரும்பினார். நான் தடுத்தும் கேட்கவில்லை. ஆகையால் அனுப்பி வைத்தேன். அப்புறம் வெளியில் அவர் வரவில்லை."

இதைக் கேட்ட புலவர் திகைத்தார். "சரி, சரி இரண்டு நறுக்கு ஓலைகள் கொண்டு வா" என்றார்.

நறுக்கு ஓலைகள் கொண்டு வரப்பட்டதும், அவற்றில் எழுத்தாணி கொண்டு விடுவீடுவென்று சில வரிகளை எழுதினார். பிறகு அவற்றில் ஒரு ஓலையைக் கொடுத்து, "மாவளத்தான்! நாளை மாலைக்குள் நான் கோட்டையில் இருந்து திரும்பி வராவிட்டால், நீ இதை நமது அவைக்களப் புலவர்களிடமும், என் சீடர்களிடமும், முக்கியமாக நலங்கிள்ளியிடமும் கொடு" என்று கூறிவிட்டு, "சரி நான் புறப்பட ஏற்பாடுகளைச் செய்" என்று கூறினார்.

மாவளத்தான் ஓலைகளில் இருந்த வரிகளைப் படித்தான். பிரமித்தான். "புலவர் பெருமானே! இந்த ஓலையில் கண்ட பாட்டு, நமது நாட்டில் பரப்பப்பட்டால், வெளிநாடுகளுக்கும் போகுமே" என்றான் வருத்தத்துடன்.

“ஆம், போகும்.”

“போனால், சோழ வம்சத்துக்கே அழியாப் பழியை உண்டாக்குமே?” என்று.

“உண்டாக்காது! சோழர் வம்சத்தில் இப்படியும் ஒருவன் இருந்தான் என்று நெடுங்கிள்ளியை மக்கள் தூற்றுவார்கள். வேறு எந்த விளைவும் ஏற்படாது” என்று கூறிவிட்டு, மாவளத்தான் பாசறையில் இருந்து புலவர் கிளம்பினார். புலவருடன் கொம்பு ஊதுபவன் ஒருவனையும், பந்தம் பிடிப்பவன் ஒருவனையும், மாவளத்தான் இஷ்டவிரோதமாக அனுப்பி வைத்தான்.

புலவர் அவ்விருவரும் பின்தொடரக் கோட்டையின் பெரு வாயிற் கதவுக்கு அருகில் வந்து, கொம்பைப் பலமாக ஊதப் பணித்தார். கொம்பு ஊதப்பட்டதும், கோட்டைக் கதவுகளுக்கு மேலிருந்து மதிள் தளத்தின்மீது தோன்றிய ஒரு உபதளபதி, “வந்திருப்பது யார்?” என்று இரைந்து வினவினான்.

“கதவைத் திற” கோலூர் கிழாரின் கட்டளை அவரிடமிருந்தே பலமாக ஒலித்தது.

உபதளபதி சற்று எட்டிப் பார்த்தான். பந்தத்தின் வெளிச் சத்தில் புலவர் முகத்தைக் கண்டதும், சரேலென மறைந்தான். கமார் ஒரு நாழிகைக்குப் பிறகு கதவுகள் திறக்கப்பட்டு, புலவர் மட்டும் அனுமதிக்கப்பட்டார், உள்ளே.

கோட்டைக்குள் நுழைந்த கோலூர் கிழார், அங்கிருந்த நிலை கண்டு, பல விநாடிகள் அயர்ந்து நின்றுவிட்டார். இருட்டிவிட்ட அத்தனை நேரத்துக்குப் பிறகும், அந்த ஊரின் மாதர்கள், மக்களில் குழந்தைகளை எடுத்துக் கொண்டு தெருவில் வந்து, அவற்றின் அழகைகளை நிறுத்தக் கைகளால் சீராட்டிக் கொண்டு இருந்தார்கள். நகர வணிகரும், விவசாயிகளும், மற்றும் பல ஊழியர்களும், அவரவர் வீட்டு வாயிற்படிகளில் சோகக்களை புடன் உட்கார்ந்திருந்தார்கள்.

புலவர் கால் ஓடமாட்டாமல் நிலைத்து நின்று, அந்தக் கோரக் காட்சியைப் பல விநாடிகள் பார்த்தார். மக்கள் சோறு இல்லாமலும், குழந்தைகள் பாலில்லாமலும் தவிக்கும் காட்சியைக் கண்டதும், சோர்ந்த மனதுடன் அரண்மனை நோக்கி நடந்தார்.

ஆலூர் சிறு ஊராகையால், நாலேந்து தெருக்களைத் தாண்டி.

யதும், அரண்மனை அவர் முன்பாக எழுந்தது. அரண்மனை வாயிலில் காவல் பலமாக இருந்தது. வாளை உருவி நின்ற காவலர் அங்குமிங்கும் புரவிகளில் உலாவிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் யாரும் எவ்விதச் சோர்வும் இல்லாததைக் கவனித்த கோலூர் கிழார், கோட்டையின் அழகுரலுக்குக் காரணத்தை நொடிப் பொழுதில் ஊகித்துக் கொண்டார். இருப்பினும் அதை வெளிக் குக் காட்டாமல், அரண்மனை வாயிலில் நின்று “மன்னனை நான் பார்க்க விரும்புவதாகச் சொல்” என்று பக்கத்தில் வந்து கொண்டிருந்த உப தளபதியை நோக்கிக் கூறினார்.

“அரசருக்கு முன்பாக அறிவித்துவிட்டோம்; வாருங்கள்” என்று உப தளபதி அவரை உள்ளே அழைத்துச் சென்றான்.

நீதி மண்டபத்தில் நெடுங்கிள்ளி புலவரைச் சந்தித்தான். அவர் வந்ததும், அரியணையில் இருந்து எழுந்திருந்து, “வரவேண்டும்” என்று முகமன் கூறி, அவர் உட்கார ஒரு ஆசனத்தையும் காட்டினான்.

புலவர், நெடுங்கிள்ளியைக் கூர்ந்து நோக்கினார், சில விநாடிகள். பிறகு ஆசனத்தில் சென்றமர்ந்து அரசனையும் அமரப்பணித்தார். நெடுங்கிள்ளியின் இதழ்களில் ஒரு குரூரப் புன்னகையிருந்தது. “புலவர் பெருமானின் வருகைக்கு ஆலூர் என்ன பாக்கியம் செய்ததோ?” என்று கேட்டான்.

புலவரின் கண்கள் அச்சமின்றி அவனை நோக்கின. “ஆலூர் பாக்கியத்தைப் பார்த்தேன், எனது அபாக்கியத்தையும் அறிந்தேன்” என்றார் புலவர், வருத்தம் தோய்ந்த குரலில்.

“ஏன் ஆலூருக்கு என்ன குறைவு?” என்று வினவினான் நெடுங்கிள்ளி.

“நீ மன்னனாயிருப்பதைவிட, அதற்கு வேறு என்ன குறைவு வேண்டும்?” என்று வினவினார் புலவர், பதிலுக்கு.

இதைக் கேட்ட நெடுங்கிள்ளி இரைந்து நகைத்தான். “புலவரே! உமக்குத் துணிவு அதிகம்” என்றும் கூறினான்.

“அதில் உனக்கு இத்தனை நாள் சந்தேகம் இருக்கிறதா?”

“இல்லை”

“ஏன்?”

“புலவர்களுக்கு அசட்டுத் துணிவு உண்டென்பது எனக்குத் தெரியும்.”

“அப்படியா?”

“ஆம். இரண்டு நாளைக்கு முன்பு உமது முதல் சீடர்...” என்று ஏதோ சொல்ல முற்பட்ட நெடுங்கிள்ளி, வார்த்தைகளை முடிக்காமல், இளநகை பூத்தான்.

புலவர் முகத்தில் வருத்தம் மறைந்து, இகழ்ச்சிக்குறியும் மறைந்து, அச்சம் லேசாக உதயமாயிற்று. “இளந்தத்தனைப் பற்றிக் கூறுகிறாயா?” என்று வினவினார்.

“ஆம்” என்றான் நெடுங்கிள்ளி மெள்ள நகைக்க.

“அவனை என்ன செய்தாய்?”

“இன்னும் ஏதும் செய்யவில்லை. சிறையில் அடைத்து வைத்து இருக்கிறேன். நாளை உங்கள் கண்களுக்கு விருந்து கிடைக்கும்.”

“என்ன விருந்து?”

“துங்கள் சீடன் வெட்டுப்பாறைக்குப் போவதை நேரில் பார்க்க நீங்கள் கொடுத்துவைக்க வேண்டுமல்லவா?”

புலவர் கண்களில் அதுவரை இருந்த அச்சம் மறைந்து சினம் பெரிதாக விரிந்தது. “மன்னனே! நீ நெருப்புடன் விளையாடு கிறாய். உடனடியாக இளந்தத்தனை விடுவித்துவிடு” என்று கூறி னார், சினம் குரலிலும் ஒலிக்க.

“இளந்தத்தனையா! அந்த இரண்டுங்கெட்டான் புலவன், நான் கொடுத்த பொற்கிளியை அவன் ஊரில் விட்டெறிந்தான், என் கண் முன்பாக. அதைப் பொறுத்தேன், இங்கு வந்திருக்கிறான் வேஷபார்க்க. இதை எப்படிப் பொறுக்க முடியும்?” என்று சீறி னான் மன்னவனும்.

கோலூர் கிழாரின் சொற்களில் சிற்றமிருந்தும், நிதானமும் இருந்தது.

“புலவர்கள் ஒருநாளும் வேஷபார்க்க மாட்டார்கள்” என்றார்.

“வேறு எதற்கு வந்தார் இங்கே?” போலி மரியாதை இருந் தது நெடுங்கிள்ளியின் கேள்வியில்,

“எதற்கு வந்ததாகச் சொன்னான்?” என்று வினவினார் புலவர்.

“நான் கொடுத்த பொற்கிழியை விட்டெறிந்ததற்கு மன்னிப்புக் கேட்க வந்திருப்பதாகச் சொன்னார். தவிர, அதற்குப் பிராயச்சித்தமாக மேலும் பரிசு கொடுத்தாலும் வாங்கிக் கொள்வதாகக் கூறினார். எப்படிக்கதை?” என்று கேட்டான் நெடுங்கிள்ளி.

“அது கதையல்ல மன்னவா; உண்மை. புலவர்கள் பொய் பேசமாட்டார்கள். இளந்தத்தன் தன் செய்கைக்கு வருத்தம் தெரிவிக்கவே வந்திருக்கிறான். அவனை விடுதலை செய்துவிடு” என்றார் புலவர் திட்டமாக.

“அது மட்டுமல்ல மன்னவா! இளந்தத்தனை விடுதலை செய்து அனுப்பியதும், போருக்கும் கதவுகளைத் திறந்து கொண்டு வெளியே செல். கதவுகளுக்குப் பின்னால் ஒளிந்து கொண்டிருப்பது வீரர்களுக்கு அழகல்ல” என்ற புலவர், “தவிர ஒரு விஷயம் புரியவில்லை எனக்கு, கோட்டைக்குள் மக்களும் குழந்தைகளும் அழக்காரணம் என்ன?” என்று கேட்டார்.

நெடுங்கிள்ளியின் கண்களில் ஒரு விபரீதச்சாயை படர்ந்தது. “சோறு இல்லாவிட்டால் மக்கள் அழுகிறார்கள். பால் இல்லாவிட்டால் குழந்தைகள் அழுகின்றன” என்று விளக்கினான் நெடுங்கிள்ளி.

புலவர் மன்னவனை வினோதமாகப் பார்த்தார். “அவர்கள் குதிர்களில் உள்ள நெல் என்னவாயிற்று? புழக்கடைப் பசுக்கள் என்ன ஆயின?” என்று வினவினார் புலவர்.

“நெல் இங்கு அரண்மனைக் களஞ்சியத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. பசுக்களும் இங்கு கொட்டடியில் கட்டப்பட்டு இருக்கின்றன.”

“அப்படியா? மக்கள், நெல், பசுக்கள்.”

“படைப் பிரிவுகளுக்குத் தேவையாயிருக்கிறது. படைதானே கோட்டையைக் காக்க வேண்டும்.”

“மக்களின் சொத்தைப் பறித்துப் படைகளுக்குக் கொடுத்து விட்டாயா?”

‘ஆம்’

“இதுதான் உன் அரசின் லட்சணமா? இது தர்மமா?”

“தர்மம் சந்தர்ப்பத்தைப் பொறுத்தது. நான் தானியங்களைச் சேகரிக்கு முன்பு, மாவளத்தான் முற்றுகையிட்டு விட்டான். அதனால் நேர்ந்த தொல்லை இது.”

நெடுங்கிள்ளியின் விபரீதமான தர்ம நியாயத்தை நினைத்த கோலூர் கிழார், அவர் கோழைத்தனத்தையும், அதில் கலந்து விட்ட நெறிகெட்ட செய்கையையும் நினைத்து மனம் வெதும்பினார். அதனால் ஏற்பட்ட சினத்தை வெளிக்குக் காட்டாமல், எழுந்து நின்றார். அந்த நீதி மண்டபத்தில் அங்கிருந்த மந்திரிப் பிரதானிகளை ஒருமுறை கூர்ந்து ரோக்கினார். “யாராவது ஒருவர் சென்று இளந்தத்தனை அழைத்து வாருங்கள்” என்றார். அவர், கூட்டனை மிகக் கம்பீரமாக இருந்தது.

அதைக் கவனித்த நெடுங்கிள்ளியும் சிறிது பயந்து, “சரி அந்தப் புலவனை இழுத்து வாருங்கள்” என்று உத்தரவிட்டான். சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் இரண்டு வீரர்களுக்கிடையில் வந்த இளந்தத்தனிடம் தமது மடியில் இருந்த ஓலையைக் கொடுத்து “இளந்தத்தா! இதை இரைந்துபடி” என்று கூறினார்.

இளந்தத்தன் அலட்சியமாக, இரைந்து ஓலைக் கவிதையைப் படித்தான். அதைக் கேட்ட சபை அயர்ந்து நின்றது.

இளந்தத்தன் பாடி முடித்ததும், “வா நாம் செல்வோம்” என்று இளந்தத்தனை நோக்கிக் கூறிய கோலூர் கிழார், மன்னனை நோக்கித் தமது கண்களைத் திருப்பி, “நானைக் காலையில் கோட்டைக் கதவுகள் திறக்க வேண்டும். இல்லையேல்...” என்று எச்சரித்தார்.

அவர் துணிவு மட்டுமல்ல, எச்சரிக்கையும் சபையில் இருந்த அனைவரையும் திகைக்க வைத்தது. புலவர் அவர்களை மீண்டும் திரும்பிப் பாராமல் இளந்தத்தன் பின்தொடர, கம்பீர நடை நடந்தார் வாயிலை நோக்கி.

சபையில் இருந்தோர் அச்சமுற்றனர், இளந்தத்தன் படித்த பாட்டை எண்ணி, அடுத்துப் புலவர் என்ன செய்வார் என்பதும் புரிந்ததால், யாரும் அவர்களைத் தடை செய்யவில்லை. மேலும் புலவருக்குச் சினமுட்டுவது தனக்கு அனர்த்தத்தை விளைவிக்கும் என்ற எண்ணத்தால், நெடுங்கிள்ளியும் ஆசனத்தில் இருந்து எழுந்தானில்லை,

பெண் அரசி

ஓலையில் கண்ட பாட்டை இளந்தத்தனை விட்டு இரைந்து படிக்கச் சொல்லிவிட்டு, அப்புலவன் பின்தொடர நெடுங்கிள்ளியின் நீதி மண்டபத்தை விட்டு மிக அலட்சியமாக வெளியேறிய கோலூர் கிழாரை, மன்னனோ மற்றவரோ தடைசெய்யவில்லை. அந்தப் பாட்டு அவர்களை அத்தனை தூரம் அச்சுறுத்தியிருந்தது. அந்தப் பாட்டில் புலவர் இப்படிக் கூறியிருந்தார் நெடுங்கிள்ளியை நோக்கி.

“மன்னவனே! யானைகள் வெய்துயிர்த்து முழங்குகின்றன. குழந்தைகள் பாலின்றி அலறி அழுகின்றன. மகளிர் வெறுந்தலை முடிக்கின்றனர். வீடுகளில் கேட்கும் அழுகுரல் உன் அரண்மனை வரை கேட்கின்றது. உனக்கு ஈகைக் குணம் இருந்தால் எதிரிக்கு ஊரை விட்டுக் கொடு. வீரமிருந்தால் கதவைத் திறந்து வெளியேறி போர் செய். இரண்டும் செய்யாமல் நீ மறைந்து நடுங்கிக் கிடப்பது வெட்கப்படத்தக்கது.”

இந்தப் பாட்டு வெகு சீக்கிரம் நாடெங்கும் பரவிவிடும் என்றும், இதனால் தன்னைக் கோழை என்று எண்ணி மற்ற மன்னவர்களும் போருக்கு வந்துவிடுவார்கள் என்றும் எண்ணி நெடுங்கிள்ளியும் அஞ்சினான், அவன் அமைச்சரும் படைத்தலைவருங்கூட அஞ்சினார். கோலூர் கிழாரைச் சிறை செய்தாலோ, அவரிடம் மக்களுக்கும் படை வீரருக்கும் மிகுந்த பிரேமையில் பெரும் புரட்சி உள்நாட்டிலும் ஏற்பட்டு விடுமென்று அஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி, புலவரும் அவர் சீடரும் சென்றதை பார்த்துக் கொண்டு ஏதும் பேசாமலே உட்கார்ந்திருந்தான், நீண்ட நேரம். பிறகு ஏதோ புரிந்து கொண்டதுபோல் தலையை அசைத்துவிட்டு, மண்டபத்தில் இருந்து உள்ளே சென்றான்.

நெடுங்கிள்ளியின் அரண்மனையில் இருந்து கிளம்பிய புலவர், கோலூர் கிழார், மிகுந்த துயரத்துடன் மாவளத்தான் பாசறைக்கு வந்து சேர்ந்தார். மாவளத்தான் அவரை ஏதும் கேட்கவில்லை. அவரையும் இளந்தத்தனையும் மாறிமாறிப் பார்க்கவே செய்தான் சில விநாடிகள். அவன் முகத்தில் தொக்கியிருந்த கேள்வியைக் கண்ட புலவரே பதில் கூறினார். “மாவளத்தான்! அநேகமாக

நெடுங்கிள்ளி நாளைக்குப் போருக்கு வருவான் அல்லது சரணடைவான். இரண்டுக்கும் தயாராயிரு. நான் கொடுத்த ஓலையைப் புகாருக்கு அனுப்பி விடு. உடனடியாக அதை நாட்டில் பரப்ப வேண்டாம்” என்றார்.

மாவளத்தான் புலவரை நோக்கிக் கேட்டான்: “நெடுங்கிள்ளி போருக்கு வரச் சம்மதித்தானா?” என்று.

“வரலாம்” என்றார் புலவர் துயரத்துடன்.

“இல்லையேல்?” மாவளத்தானிடம் இருந்து எழுந்தது இரண்டாவது கேள்வி.

“கோட்டையை உன்னிடம் ஒப்படைக்கலாம். முன்பேதான் சொன்னேனே” என்றார் புலவர்.

“எதனால்?”

“இந்தப் பாட்டை அவன் புறக்கணிக்க முடியாது.”

“புறக்கணித்தால்...?”

“மாட்டான்”

“என்ன அத்தனை நிச்சயமாகச் சொல்கிறீர்கள்?”

“நாங்கள் இருவரும் இங்கு உயிருடன் வந்திருப்பதே அவன் அச்சத்திற்கு அத்தாட்சி” என்று புலவர் சுட்டிக் காட்டினார்.

புலவர் கூறிய காரணம் சரியாயிருந்ததைப் பார்த்த மாவளத்தான், அவர் கூற்றை ஆமோதிப்பதற்கு அறிகுறியாகத் தலை அசைத்தான். போருக்கான ஏற்பாடுகளையும் துரிதமாகச் செய்ய தனது இருப்பிடத்தில் இருந்து வெளியே சென்றான். அடுத்த அரை ஜாமத்திற்கு எல்லாம் படைகள் போருக்குச் சித்தமாக நின்றன. ஆனால் காலையில் விளைந்தது போரல்ல. யாரும் எதிர் பார்க்காத பெருவிந்தை! அந்த விந்தையை யாரும் எதிர்பார்க்க வில்லை. அதைப் பற்றி மாவளத்தான் எழுதிய ஓலையைப் புகாரில் இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு படித்த நலங்கிள்ளிக்குக்கூட அது பரம விசித்திரமாயிருந்தது. சோழ மன்னர் யாரும் அதுவரை, செய்யாத செய்கை அது.

புகாரின் தனது ஆஸ்தான அறையில், அந்த ஓலையை ஒரு முறைக்கு இரு முறையாகப் படித்தான் நலங்கிள்ளி. பிறகு அதை உடன் நின்றிருந்த அவனி சுந்தரியிடமும் காட்டினான். அவனி சுந்தரியும் அதைப் படித்து வியப்பு நிரம்பிய விழிகளை மன்னன் மீது நாட்டினாள். “நெடுங்கிள்ளி இரவோடு இரவாகச் சுரங்க

வழியாக ஓடிவிட்டாராமே! மறுநாள் கோட்டைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு தங்கள் தம்பி நுழைந்தபோது, கோட்டைக்குள் உறையூர் மன்னனோ, அவரது படைத் தலைவரோ, அமைச்சரோ இல்லையாமே?" என்றாள் வியப்புக் குரலிலும் ஒலிக்க.

"ஆம்" என்ற மன்னன் சிந்தனையில் இறங்கினான்.

"அடுத்து என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?" என்று அவனி சுந்தரி கேட்டதற்குக்கூட அவன் பதில் சொல்லவில்லை. பல விநாடிகள். பிறகு பதில் சொன்னபோது, வெறும் வெறுப்பு அவன் குரலில் மண்டிக்கிடக்கிறது. "இப்படி ஒரு சோழன் எங்கள் குலத்தில் பிறந்தது கிடையாது. ஆகவே உன் சபதத்தை நிறைவேற்றுகிறேன்" என்றான் நலங்கிள்ளி, அவனி சுந்தரியை நோக்கி.

"என் சபதத்தையா!"

"ஆம். நெடுங்கிள்ளி, கிள்ளிவளவரைக் கொன்ற விதத்தை நீ சொல்லவில்லையா?"

"சொன்னேன்."

"அவன் தலையைக் கிள்ளிக் கொண்டு வரும்வரை நீ மணக்க முடியாது என்று கூறவில்லையா?"

"கூறினேன்."

இதைக் கேட்ட நலங்கிள்ளி, எதிரே ஓலை கொண்டு வந்த தூதன் இருந்ததையும் மறந்து, கோபத்தால் அவனி சுந்தரியின் தோளை இறுகப்பிடித்து, "அவன் தலையை நானே கிள்ளிக் கொண்டு வருகிறேன்" என்று சற்று இரைந்தே கூறினான்.

அவனி சுந்தரியின் கண்களில் அச்சம் உதயமாயிற்று. "நீங்களா?" என்று கேட்டாள்.

"ஆம். நானேதான். இந்த மாதிரி ஒரு கோழையை இனி உயிருடன் வீட்டு வைப்பது தவறு. என்னால் துரோகத்தைப் பொறுக்க முடியும். ஆனால் வஞ்சகக் கொலையையும், அதைவிட இழிய கோழைத்தனத்தையும் பொறுக்க முடியாதே! ஆகவே நானே போகிறேன் உறையூருக்கு" என்று சீறினான் நலங்கிள்ளி.

"உறையூரை முற்றுகையிடப் போகிறீர்களா?" என்று கீனவினாள் அவனி சுந்தரி.

"ஆம்"

"அப்படியானால் இங்கு புகாரை யார் பாதுகாப்பார்கள்?"

“ஏன் தம்பி மாவளத்தானே அனுப்புகிறேன்.”

“அவர் வரும் வரை.”

“ஒருவரை நியமிக்கிறேன்.”

இதைச் சொன்ன நலங்கிள்ளி, எட்ட நின்ற தூதனை நோக்கி, “டேய்! நீ சென்று அமைச்சரை அனுப்பு” என்று உத்தர விட்டான்.

அமைச்சர் வரும் வரை தனது ஆசனத்தில் உட்கார்ந்து ஆழ்ந்த யோசனையில் இருந்த நலங்கிள்ளி, “அமைச்சர் பெருமானே! நான் போர் முடிவுக்குச் செல்கிறேன், நெடுங்கிள்ளியைக் கொல்ல. என் பயணத்திற்கு ஏற்பாடு செய்யுங்கள்” என்றான் சர்வ சாதாரணமாக.

திடீரெனப் பிறப்பிக்கப்பட்ட அந்த உத்தரவை நோக்கி அமைச்சர், “நேற்றுடன் கிள்ளிவளவர் அந்திமச் சடங்குகள் முடிந்துவிட்டன. நீங்கள் போகலாம். ஆனால்...?” என்று இழுத்தார்.

“ஆனால் என்ன?” என்று வினவினான் மன்னன்.

“புகாரில் நீங்களும் தம்பியும் இல்லாமல் போவது...” என்று இழுத்தார் அமைச்சர்.

“நான் சென்று தம்பியை அனுப்புகிறேன்.”

“அதுவரை?”

அவரை ஏறெடுத்து நோக்கினான் நலங்கிள்ளி ஒரு விநாடி. பிறகு சொன்னான், “இவள் பார்த்துக் கொள்வாள் தலைநகரை” என்று சொல்லி, அவனி சுந்தரியை நோக்கிக் கையையும் நீட்டினான்.

“இவர்களா! கன்னரத்து இளவரசியா!” என்று குழறினார் அமைச்சர்.

“ஆம்.” திட்டமாக வந்தது நலங்கிள்ளியின் பதில்.

“எதிரி நாட்டவள்” என்று மீண்டும் இழுத்தார் அமைச்சர்.

“இனி இந்நாட்டவர்”

“புரியவில்லை”

“இந்நாட்டு ராணி”

அமைச்சருக்கு, அரசனுக்கும் அவனி சுந்தரிக்கும் உள்ள உறவைப் பற்றி ஏற்கனவே இருந்த வதந்தி தெரிந்தே இருந்த

படியால், அவர் மறுத்து ஏதும் பேசவில்லை. ஆனால் அது உக்களுக்குப் பிடிக்காத காரியம் என்பது மட்டும் அருக்குத் தெரிந்திருந்ததால், சற்றே தயங்கினார். இருப்பினும், மன்னன் சொல்லை மீற முடியாமல், ஆஸ்தான அறையில் இருந்து வெளியே சென்றார் ஏற்பாடுகளைச் செய்ய.

அமைச்சரின் தயக்கத்தைக் கவனிக்கவே செய்தான் நலங்கிள்ளி. அவனி சுந்தரிக்கும் தனது ஏற்பாடு இஷ்டமில்லை என்பதும் புரிந்திருந்தது அவனுக்கு. இருப்பினும் அதை எதையும் உட்சியம் செய்யாமல் ஒரே பிடிவாதமாக அவள் கையில் அரசிமலை ஒப்படைத்துவிட்டு, மறுநாள் கிளம்பினான் இரண்டு உபதளபதிகளுடனும், பத்துப் பன்னிரண்டு வீரர்களுடனும். அடுத்த பத்து நாட்கள் அவனிடமிருந்து செய்தி ஏதும் வரவில்லை. புகாரில், அமைச்சர்கள் உதவி கொண்டு அவனி சுந்தரி தனக்கு மன்னன் இட்ட பணியைத் திறம்பட நிறைவேற்றி வந்தாள்.

பத்து நாட்களுக்குப் பிறகு வந்த தூதன் ஒருவன், “மன்னர், நலங்கிள்ளி தமது படையுடன் உறையூரை முற்றுகையிடச் சென்றுவிட்டார். இளையவர் இரண்டு நாட்களில் இங்கு வருவார்” என்று தெரிவித்தான். இரண்டு நாட்களுக்குப் பிறகு மாவளத்தான் புகார் வந்தான். ஆனால் அரசுப் பொறுப்பை அவன் ஏற்கவில்லை. அதைப் பற்றி அவனி சுந்தரி கேட்டபோது, பதிலும் சரியாகக் கிடைக்கவில்லை.

நலங்கிள்ளியின் ஆஸ்தான அறையிலேயே மாவளத்தானை அவள் சந்தித்தாள். “இளையவர் அரசுப் பொறுப்பிலிருங்கு என்னை விடுவிக்க வேண்டும்” என்று கேட்டாள்.

“அவசியமில்லை” என்றான் மாவளத்தான்.

“பெண் கையில் அரசு இருப்பது முறையல்ல” என்றான் அவனி சுந்தரி.

“எங்கள் நாட்டில் அது தவறாகக் கருதப்படுவதில்லை” என்றான் மாவளத்தான்.

அவள் என்ன மன்றாடியும் அவன் கேட்கவில்லை. “இது என் அண்ணன் இஷ்டம்” என்று மட்டும் திட்டமாகக் கூறிவிட்டான்.

ஆகவே, அரசுச் சுமையை அவனி சுந்தரியே தாங்கி வந்தாள், இரண்டு மாதங்கள் ஓடிவிட்டன. நலங்கிள்ளியோ புலவரோ திரும்பவில்லை. போர் முனையில் இருந்து கிடைத்த செய்திகள் அவனி சுந்தரியின் இதயத்தில் மகிழ்ச்சியையும் இன்பத்தையும் ஒருங்கே விளைவித்தன.

பஞ்சணைப் பிரவேசம்

நலங்கிள்ளி மாற்றானுடன் செருச் செய்யச் சென்ற இரண்டு மாதங்களும் இரண்டு ஆண்டுகளைப் போல் தோன்றின கன்ன ரத்து இளவரசியான அவனி சுந்தரிக்கு. ஆலூரில் இருந்து தப்பி உறையூருக்குச் சென்றுவிட்ட நெடுங்கிள்ளியை வெற்றி கொண்டதும், நலங்கிள்ளி வந்துவிடுவான் என்று அந்த இரண்டு மாதங்களும் கனவுகண்டு கொண்டிருந்தாள் அவள். உறையூரிலும் நெடுங்கிள்ளி போருக்கு வராமல், கோட்டைக்குள் அடைபட்டுக் கிடந்தான் என்பதையும், அவளை வெளியே இழுக்க நலங்கிள்ளி செய்த முயற்சிகள் ஏதும் பலனளிக்கவில்லை என்றும் வந்த செய்திகள் அவள் மனச் சுமையை அதிகப்படுத்தின. ஒரு சமயம், புலவர். கோலூர் கிழார் இரண்டு சோழர்களையும் சமாதானப்படுத்துவதற்காகச் செய்த பிரயத்தனமும் பயனற்றுப் போயிற்று என்ற செய்தி அவளைத் திடுக்கிடச் செய்தது. “ஒருவர் தோற்பினும், தோற்பது நும் குடியே” என்று புலவர் பாடி, “உங்களில் யார் தோற்றாலும் தோற்பது சோழர் குடிதான்” என்று சுட்டிக் காட்டியும், நெடுங்கிள்ளி போரை நிறுத்தவுமில்லை, கோட்டைக் கதவைத் திறக்கவும் இல்லை என்று கிடைத்த செய்தி, அவள் மனதை உடைத்தது. இந்தப் போர் இரு மன்னரில் ஒருவரை விழுங்கிவிடும் என்ற திட்டமான எண்ணம் அவள் இதயத்தில் உருவாகி, அவளைச் சித்திரவதை செய்து கொண்டிருந்தது.

இந்த நிலையில் அவள் புகாரை ஆண்டு வந்தாள். ஆட்சியில் அவள் பெரும் திறமையைக் காட்டியும், இரண்டு விஷயங்கள் அவள் இதயத்தைச் சுட்டுப் பொசுக்கிக் கொண்டிருந்தன. எதிரி நாட்டு இளவரசியான தான் இன்னொரு நாட்டை ஆள்வது எத்தனை பைத்தியக்காரத்தனம் என்று அவள் நினைத்தாள். தவிர அந்த ஆட்சியை மக்கள் விரும்பமாட்டார்களாததால், அதில் தான் நீடித்திருப்பது அத்தனை உசிதமா என்ற எண்ணமும் அவள் மனதில் ஓங்கி நின்றது. இதை ஒருநாள் மாவளத்தானிடமும் கேட்டுப் பொறுப்பை அவன் மீது தள்ளிவிட நினைத்தாள். அரசாங்க அறையிலேயே அவளை அழைத்து அவனிடம் சொன்னாள்: “தம்பி! நான் அரச பீடத்தில் இருப்பது தகுதியல்ல; நான் பெண்; அதுவும் அயல் நாட்டவள். ஆகவே, பொறுப்பை நீங்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்” என்று.

மாவளத்தான், தங்கு தடையின்றிப் பேச முற்பட்டு, “அரசி!”

நீங்கள் எதிரி நாட்டவராயிருக்கலாம். ஆனால் புகாரை ஆள மன்னர் உங்களைப் பணித்திருக்கிறார். அந்த ஆணையை நாம் மீற முடியாது” என்று கூறினான்.

“அண்ணன் ஆணைக்கு உட்படவேண்டிய பொறுப்பு உங்களுக்கு இருக்கலாம். எனக்கில்லையே?” என்று கட்டிக் காட்டினான் அவனி சுந்தரி.

மாவளத்தான் இதழ்களில் இளநகை அரும்பியது. “அதற்கு வாய்ப்பு இருந்தது, அது கடந்துவிட்டது” என்று கூறினான் இளநகையின் ஊடே.

“எப்பொழுதிருந்தது வாய்ப்பு?” என்று வியப்புடன் வினவினான் கன்னரத்து இளவரசி.

“இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பு.”

“இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்பா?”

“ஆம். நான் ஆலூரில் இருந்து திரும்பி வந்த நாளன்று.”

“அன்று என்ன வாய்ப்பு இருந்தது எனக்கு?”

“அன்று உங்களை அரசாள மன்னர் பணித்ததாகக் கூறினேன். நீங்கள் மறுத்துத் தங்கள் நாட்டுக்குத் திரும்பியிருக்கலாம். அப்படிச் செய்யவில்லை. அரசை ஏற்றீர்கள். அரசுக்கு ஒரு குணமுண்டு. லேசில் ஒருவரிடம் வருவதில்லை; வந்தால் லேசில் போவதுமில்லை” என்று விளக்கினான் மாவளத்தான், மெல்ல நகைத்து.

அவனி சுந்தரிக்குப் பதில் என்ன சொல்வதென்று தெரியாததால் தயங்கினான். பிறகு கேட்டான், “உறையூர் விஷயம் எப்படி இருக்கிறது?” என்று.

ஒரு இடியை எடுத்து வீசினான் மாவளத்தான். “உறையூரில் இருந்தும் நெடுங்கிள்ளி தப்பி ஓடிவிட்டான். மன்னர் உறையூரை கைப்பற்றிவிட்டார்” என்று கூறினான்.

இதைக் கேட்ட அவனி சுந்தரி, ஒரு விநாடி மகிழ்ந்தாள். இனி நலங்கிள்ளி வந்துவிடுவார் என்ற நினைப்பினால். அந்த மகிழ்ச்சியையும் போக்கடித்தான் மாவளத்தான். “உறையூரைக் கைப்பற்றியதோடு மன்னர் நிற்கவில்லை. நெடுங்கிள்ளியைத் துரத்திச் சென்றிருக்கிறார்” என்றும் தெரிவித்தான் தம்பி.

அவனி சுந்தரியின் மலர்ந்த முகம் குவிந்தது சோகத்தாலும் கோபத்தாலும். “அப்படியானால் புலவர் எங்கே?” என்று கேட்டான். இரண்டும் குரலில் ஒலிக்க.

“இதோ வந்துவிட்டேன்” என்று கூறிக்கொண்டே புலவர் அந்த அறைக்குள் நுழைந்தார். அவர் வந்ததும் அரியணையில் இருந்து எழுந்த அவனி சுந்தரியை உட்காரப்பணித்து, தானும் ஒரு ஆசனத்தில் அமர்ந்தார். “அவனி சுந்தரி! எதற்கும் அயராத உன் மனமும் சினத்தின் வசப்பட்டுவிட்டதே” என்று விளையாட்டாகப் பேசினார்.

“நான் இருக்கும் நிலையில் நீங்கள் இருந்தால் தெரியும்?” என்றாள் அவனி சுந்தரி.

“உன் நிலைக்கு என்ன?” என்று வினவினார் ஏதும் அறியாதவர் போல.

“இன்னொருவர் நாட்டை ஆள்கிறேன்” என்று அவன் சுட்டிக் காட்டினாள்.

“அந்த நாட்டுக்குடையவன் ஆணையால்” என்றார் புலவர், புதிலுக்கு.

“அது ஒழுங்கான ஆணையல்ல.”

“ஏன்?”

“மக்கள் வெறுக்கும் ஒருத்தியை அரியணையில் இருத்துவது ஒழுங்கல்ல.”

“அதைத் தீர்மானிக்க வேண்டியவன் இங்கில்லை.”

“அவரது குருநாதர் நீங்கள் இருக்கிறீர்கள்?”

“நான் என்ன செய்ய முடியும் அரசு விஷயத்தில்?”

இதைக் கேட்ட அவனி சுந்தரி எழுந்திருந்தாள் ஆசனத்தை விட்டு. “புலவரே! நீர் செய்யாதது இந்த அரசில் என்ன இருக்கிறது? இந்த அரசியல் என்ன, தமிழகத்தில்தான் என்ன இருக்கிறது? உமது பாட்டைக் கண்டு மன்னர்கள் அஞ்சுகிறார்கள். ஒரே பாட்டினால் நெடுங்கிள்ளியை ஆவூரில் இருந்து விரட்டி விட்டார்கள்...” என்று ஏதோ சொல்லிக் கொண்டே போன அவனி சுந்தரி, உணர்ச்சிப் பெருக்கால், வாசகத்தை முடிக்காமல் விட்டாள்.

புலவர் அவளைப் பரிதாபத்துடன் பார்த்தார். சோகப் பெருமூச்சு ஒன்றும் விட்டார். பிறகு மெள்ளச் சொன்னார்: “மகனே!! போர்களை விளைவிக்க அல்ல கவிதை ஏற்பட்டது. அமைதியையும் சந்துஷ்டியையும் இறைவழிபாட்டையும் அளிக்க ஏற்பட்டது கவிதை. ஆனால், என் பாட்டு அமைதியை அளிக்கவில்லை. சமூ

தானத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. சோழர்கள் சண்டையிடக் கூடாது என்று நான் பாடியும், நெடுங்கிள்ளியைத் துரத்திச் சென்றிருக்கிறான், நலங்கிள்ளி. கவிதை பலிக்கவில்லை. பெண்ணே, புலவன் அதனால்தான் திரும்பிவிட்டான்.”

இதைக் கேட்ட அவனி சுந்தரி சிறிது உலாவினால் அறையில் பிறகு சட்டென்று நின்று கேட்டாள், “புலவர் பெருமானே! அடுத்த போர் எங்கு நடக்கும்?” என்று.

தங்கு தடையின்றி வந்தது புலவரின் பதில். “வடபுலத்தில்” என்றார் புலவர்.

“வடபுலத்திலா?”

“ஆம்”

“வடபுலத்தில் எங்கே?”

“கரையாறு என்ற இடத்தில்”

“அங்கா ஓடிவிட்டார் நெடுங்கிள்ளி”

“ஆம்”

“ஏன்?”

புலவர் அவனி சுந்தரியை ஏறெடுத்து நோக்கினார். “மகளே! இங்கு என்ன ஆதரவு இருக்கிறது நெடுங்கிள்ளிக்கு. ஆவூரும் போயிற்று! உறையூரும் போயிற்று! இனி வடபுலத்தில்தான் அவன் ஆதரவு தேடவேண்டும். ஆகவே அங்கு ஓடியிருக்கிறான். ஆனால் ஒன்று நிச்சயம். அவன் எங்கு ஓடினாலும் நலங்கிள்ளி அவனைக் கொல்லாமல் விடமாட்டான்” என்று திட்டவாட்டமாக அறிவித்துப் பெருமூச்சு விட்டார்.

“ஏன்?” காரணம் தெரிந்தும் தெரியாததுபோல் கேட்டாள் அவனி சுந்தரி.

“காரணம் உனக்கே தெரியும்”

“எனக்கா! ”

“ஆம்”

“எப்படி?”

“காரணமே நீதானே.” இதைச் சொன்ன புலவர் விடுவிடு என்று எழுந்து நடந்துவிட்டார் அறையை விட்டு. மாவளத்தா, னும் அவரைத் தொடர்ந்தான்.

அவனி சுந்தரி இடிந்து அரியணையில் நேரம் போவது தெரியாமல் உட்கார்ந்துவிட்டாள். அவள் மனம் அலைகடல் துரும்பு எனப் பல வழிகளில் தூக்கி எறியப்பட்டுத் திண்டாடிக் கொண்டு இருந்தது. இந்த மன உளைச்சலில் இருந்த அவள், ஒரு மாதத்தை பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு கடத்தினாள். ஆனால் வேதனை அவள் உடலைப் பெரிதும் உருக்கியிருந்தது. அவரைப் புலவரோ, மாவளத்தானோ யாருமே நெருங்கவில்லை. அந்த நிலையில் ஒருநாள் தீர்மானத்துக்கு வந்துவிட்ட அவனி சுந்தரி, பூதலனை அழைத்து, “பூதலா! நம் பயணத்துக்குச் சித்தம் செய். இன்றிரவு யாரும் அறியாமல் புறப்படுகிறோம்” என்றாள்.

பூதலன் அவளுக்குப் பதிலேதும் சொல்லாமல், அசையாமல் நின்றான். தான் எதைச் சொன்னாலும் தலைவணங்கிச் சென்றுவிடும் பூதலனின் நிலைகண்ட அவனி சுந்தரி வியப்பின் வசப்பட்டுக் கேட்டாள். “பூதலா! நான் சொல்வது உன் காதில் விழவில்லையா?” என்று.

“விழுந்தது” என்றான் பூதலன் தனது அகர தேகத்தை அசைத்து.

“பின் ஏன் நிற்கிறாய்?” என்று வினவினாள் இளவரசி கோபத்துடன்.

“அரசர் ஆணையை மீற முடியாது” என்றான் பூதலன்.

“எந்த அரசர்?”

“புகார் அரசர்.”

“அவர் ஆணையா!” வியப்பு எல்லை மீறியது அவனி சுந்தரிக்கு.

“ஆம். ஆவூர்ப் போருக்குச் செல்லும் முன்பு என்னை அழைத்து, “பூதலா! பெரிய அபாயத்தில், பொறுப்பில் விட்டுச் செல்கிறேன் அவனி சுந்தரியை. அவளைக் காப்பது உனது கடமை. இந்த அரண்மனையை விட்டு அவளை வெளியே விடாதே” என்று ஆணையிட்டார்” என்று விளக்கினான் பூதலன்.

அரசகுமாரியின் ஆச்சரியம் எல்லையைத் தொட்டது. அத்துடன் சினமும் சேர்ந்து கொண்டது. “நீ யாருக்குப் பணிமகன்?” என்று வினவினாள் சீற்றத்துடன்.

“தங்களுக்குத்தான்.”

“அப்படியானால், அரசர் உத்தரவை நீ ஏன் ஏற்க வேண்டும்?”

“உங்கள் நன்மைக்காக.”

“என்ன நன்மை?”

“என்ன இருந்தாலும் உங்களுக்கு அயல்நாடு. நீங்கள் ஆள் வதை மக்கள் விரும்பவில்லை. வெளியே சென்றால் விபத்து இருக்கிறது மக்களிடம் இருந்து. உங்களை நான் கூடக் காப்பாற்ற முடியாது.

“அப்படியானால் இந்த அரண்மனை?”

“இதில் பாதுகாப்பு இருக்கிறது.”

“எப்படி?”

“மாவளத்தார் உங்களைக் கண்ணைக் காப்பது போல் காத்து வருகிறார்.”

இதைக் கேட்டதும் அவனி சுந்தரியின் சினம் தலைக்கு ஏறியது. “சரி நீ போ” என்று அவளை அனுப்பிவிட்டு, கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு நாலைந்து ஓலை நறுக்குகளை எடுத்துக் கொண்டு விளக்கண்டை சென்று மடமடவெனக் கோபத்தால் எழுத்தாணி துரிதமாக ஓட எதையோ எழுதி முடித்தாள். பிறகு அதை ஒரு குழலில் போட்டு தனது முத்திரையைப் பொறித்தாள். பிறகு வெகு வேகமாக ஒரு சீலையை எடுத்துத் தலையில் இருந்து கால் வரை போர்த்திக் கொண்டு விளக்கை ஊதிவிட்டாள். அடுத்தபடி அடிமேலடி வைத்து அறைக் கதவை நோக்கிச் சென்றாள். அங்குச் சென்றதும் ஒரு விநாடி நின்றாள். அதுவரை திறந்து இருந்த அறைக் கதவு எப்படி மூடிக்கொண்டது என்று நினைத்து, கதவை இழுத்துப் பார்த்தாள். கதவு வெளியே தாளிடப்பட்டு இருந்தது. “யார் தாளிட்டது? யாரங்கே?” என்று இரு முறை அழைத்தாள். யாரும் பதில் சொல்லவில்லை. திடீரென அவளுக்குப் பக்கத்திலிருந்து யாரோ மெள்ள நகைத்தார்கள். அந்த நகைப்பைத் தொடர்ந்து வலிய இரு கைகள் அவள் உடலைச் சுற்றி வளைத்து நெறுக்கின.

அவனி சுந்தரி மலைத்து நின்றாள். நெருங்கிய கைகள் யாருடையவை என்பது அவளுக்குச் சந்தேகமற விளங்கியது. அப்படி ஏற்பட்ட அறிவு அவளை எங்கோ வேறு உலகத்துக்கு அழைத்துச் சென்றது. “கரையாறு...” என்று ஏதோ சொல்ல முயன்றாள்.

“தொலைவில் இருக்கிறது; கட்டில் அங்கேயிருக்கிறது” என்று மிக மெதுவாகக் கூறிய நலங்கிள்ளி, அவளை அழைத்துக்கொண்டு போய் மெள்ளப் பஞ்சணையில் உட்கார வைத்துத் தானும் உட்கார்

கார்ந்தான். உட்கார்ந்த நிலையிலும் அணைப்பிலிருந்து அவளை விடு
விக்கவில்லை புகாரின் மன்னன்.

“எப்பொழுது வந்தீர்கள்?” என்று கேட்டாள் அவனி
சுந்தரி.

“இப்பொழுதுதான் வந்தேன்” அவன் உதடுகள் கன்னத்தில்
புதைந்தன.

“கரையாறு என்ன ஆயிற்று?”

“எதிர்பார்த்தபடி நடந்தது. உனக்கு வேண்டியதைக்
கொணர்ந்து இருக்கிறேன்.”

“என்ன அது?”

“நெடுங்கிள்ளியின் தலை. அதைப் புலவர் மாளிகையில்
வைத்திருக்கிறேன்.”

அவனி சுந்தரியின் மார்பு ஒரு முறை எழுந்து தாழ்ந்தது.
“அண்ணன் கொலைக்குப் பரிகாரம் செய்துவிட்டீர்கள்” என்றாள்.

“இல்லை. சுயநலத்தைப் பூர்த்தி செய்துகொண்டு விட்டேன்”.
என்றாள் நலங்கிள்ளி.

“சுயநலமா?”

“ஆம்”

“என்ன அது?”

“கிள்ளிவளவரைக் கொன்றவன் தலையைக் கிள்ளிக் கொண்டு
பவனைத்தான் மணக்க முடியும் என்று நீ சபதம் செய்திருப்பதாகக்
சுறவில்லையா?”

“ஆம்”

“கிள்ளிக் கொணர்ந்துவிட்டேன்.”

அவனி சுந்தரி பதில் பேசவில்லை. அவன் அணைப்பில் இருந்து
விடுவித்துக் கொண்டு விளக்கை ஏற்றினான் மீண்டும். தான் எழுதி
முத்திரை வைத்திருந்த ஓலைக்குழலை நலங்கிள்ளியிடம் நீட்டினான்.
குழலில் இருந்து ஓலைகளை எடுத்துப் படித்தான் நலங்கிள்ளி. அதில்
பின்வருமாறு எழுதிவிருந்தான்:

“அன்பரே! நான் சோழ நாட்டைப் பிளக்க வந்த சனியன்.
இதைப் புலவரே முதல் நாள் அவர் மாளிகையில் சொன்னது

நனைவு இருக்கலாம் உங்களுக்கு. ஆனால் நடந்தது வேறு. உங்கள் நாட்டை ஒற்றுமைப்படுத்தினேன். கரையாற்றில் நெடுங்கிள்ளி தோற்றுப்போவார். பிறகு சோழ நாடு முழுமையாக ஒரு நாடாக இணைந்து பழைய சாம்ராஜ்யத்தின் பேரரசராக நீங்கள் ஆவீர்கள். இதில் எனக்குத் திருப்திதான். இருப்பினும் மக்கள் என்னை வெறுக்கிறார்கள். ஆகவே அவர்களுக்குத் தகுந்த ராணியை நீங்கள் அளிப்பது நல்லது. யாரை நீங்கள் மணந்தாலும், என் மனம் உங்களை மறக்காது. புகாரை மறக்காது; பளிங்குச்சுனையை மறக்காது. வருகிறேன்.

உங்கள்,

அவனி சுந்தரி"

இதை மவுனமாகப் படித்தான் நலங்கிள்ளி, ஒரு முறைக்கு இருமுறை, கடைசியில் அவளை நோக்கினான். "அவனி சுந்தரி! நீ போவதானால், எனக்கும் இங்கு வேலையில்லை. நானும் வருகிறேன். உன்னுடன்" என்றான் முடிவாக.

"என் மன்னவா! கூடாது அது. உங்களுக்குக் கடமை இருக்கிறது."

"என்ன கடமை?"

"அரசுக் கடமை."

"காதல் கடமை என்ன ஆவது?"

"அது இரண்டாம் பட்சம்."

"இரண்டாம் பட்சமாயிருந்தால் தமிழ்ப் புலவர்கள் எல்லாம் அதைப் பற்றி ஏன் பாடியிருக்கிறார்கள்?"

"பாட்டு வேறு; நடைமுறை வேறு."

"புலவர்கள் வாக்கு அப்படி இல்லை. தெய்வீகமானது. காதலும் தெய்வீகமானது. தெய்வீகத்தை அரசுக்காகத் தியாகம் செய்ய எனக்கு இஷ்டமில்லை. புகாரை ஆள மாவளத்தான் இருக்கிறான்."

இதைச் சொன்ன நலங்கிள்ளி, அவனி சுந்தரியை நெருங்கி மீண்டும் முரட்டுத்தனமாக அணைத்தான். அவள் இதழ்களிலும் வெறியுடன் அவன் இதழ்கள் இணைந்தன.

அவனி சுந்தரி புகாரை விட்டுச் சொர்க்கத்துக்குப் போனால். மெள்ளத் தன் இதழ்களை விடுவித்துக் கொண்டு "நீங்கள் வந்தது

தெரியவில்லையே! நகர முரசுகள் முழங்கவில்லையே!” என்றுள் மிக மிருதுவான குரலில்.

“நாளேக்குத்தான் பட்டணப் பிரவேசம்” என்றுன், நலங்கிள்ளி.

“அப்படியானால்?”

“இன்று பஞ்சணைப் பிரவேசம்” என்று சொன்ன நலங்கிள்ளி, அவளைப் பஞ்சணையில் தள்ளினான்.

அடுத்து எதுவும் நடந்திருக்கும்.

ஆனால் திடீரெனக் கதவு தட்டப்பட்டது. நலங்கிள்ளி மிகுந்த சினத்துடன் கதவைத் திறந்தான். வெளியே நின்ற மாவளத்தான், “பட்டணப் பிரவேசம், மகுடாபிஷேகம், திருமணம் முன்றையும் நாளேக்கே வைத்துக் கொள்ளலாம் எனப் புலவர் சொல்லச் சொன்னார்” என்றுன்.

“சரி போய் வா” என்று கூறிவிட்டு, மீண்டும் கதவை அடைத்தான் நலங்கிள்ளி.

பஞ்சணைக்கு மறுபடியும் வந்த அவளை அணைத்த அவனி சுந்தரி, “ஒருநாள் பொறுங்கள்” என்று வேண்டிக் கொண்டாள்.

“ஏன்?” அவன் கேட்டான் உணர்ச்சிகளை அடக்க முடியாமல்.

“பொறுத்தார் பூமி ஆள்வார்”.

“அவ்வளவுதானா?”

“இல்லை”

“உம்?”

“என்னையும் ஆள்வார்” என்று கூறி அவள் நகைத்தாள். அந்த நகைப்பு அவனுக்குப் பொறுமையை அளிக்கவில்லை, அவசரத்துக்கே அடிகோலிற்று.

(முடிந்தது)

ராணி பப்ளிகேஷன்ஸ் சார்பில் வெளியிட்டவர், ஆசிரியர் அ. மா. சாம், 46-சி. ஈ. வெ. சி. சம்பத் சாலை, சென்னை-600 007. அச்சிட்டவர், சி. கல்யாணசுந்தரம், ராணி அச்சகம், 1091, பந்த மல்லி நெடுஞ்சாலை, சென்னை-600 007.